

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 14/Eylül 1985/1.50.-DM

ELAZIĞ MEKTUBU:

Mücadelemiz Her Alanda Yeni Mevziler Kazanarak Yükseliyor

●Elazığ Cezaevindeki Devrimciler Direnişlerini Açlık Greviyle Sürdürüyorlar

Elazığ ve çevresinde de gelişen mücadelemizin etkisiyle kendi çaplarında bir takım önlemler geliştiren ve atılan adımları boğmak isteyen sömürgeciler, ilkbahar döneminde taşıdıkları hareketli özelliklerini yitirmeye başlamışlardır. Seyyar birliklerin takviyeleri büyük oranda geri alınmış, varolan güç daha ziyade kırsal alandaki karakollarda mevzilendirilmiştir. Bir karakoldaki sayı hemen hemen bir ilçe merkezindeki sayıya yakın hale getirilmiştir. Bu sayı 40 ile 80 kişi arasında değişmektedir. Bu gücün ise tümüyle savunmada olduğu söylenebilir. Savunma için elverişli olmayan karakol yerleri ise hızla değiştirilmektedir. Gece boyu karakolların etrafı ışıklandırılarak sabahlara kadar boşuna mermi atmaktalar. Operasyonlar alanda bulunan yerel güç tarafından gerçekleştirilmektedir. Yönetim mekanizmasında yapılan değişiklik ise, en çok dikkat çeken yönü oluşturmaktadır.

Son zamanlarda sömürgeci faaliyetin ağırlık yanını ise teslimiyet ve ihanetin yaygınlaştırılmak istenmesi oluşturuyor. Kitleleri sindirmek, güvensizlik yaratmak; bundan hareketle ajan ve milis yapıyı örgütlemenin aracı haline getirilen ihanet, şu dönemde en doruk noktasını yaşamaktadır. Teslimiyete adımını atan bazı unsurlar aylarca dolaştırılıp kitlelerin karşısına çıkarılıyorlar. Şimdilik bir kaç unsur bu

Devamı syf. 2'de

DİYARBAKIR-LİCE YOLUNDA DEVRİMCİ PUSU:

5 Er Ölü, 1 Asteğmen Yaralı

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının açıklamalarına dayanılarak, BBC radyosunca verilen bir haberde 25 Eylül günü Diyarbakır-Lice karayolunda pusuya düşürülen askeri bir araçta bulunan 5 erin öldüğü, 1 asteğmenin ise yaralandığı belirtildi. Gece saat 21^{00} sıralarında gerçekleştirilen eylemde, ayrıca HRK savaşçılarının ise kayıp vermediği ve başarılı bir biçimde geri çekildiğine de değinilmektedir. Resmi açıklamalara nazaran, yöre halkından ve çeşitli çevrelerden alınan bilgilere göre, ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu söylenmektedir.

Diyarbakır-Lice karayolunun stratejik bir noktasında gerçekleştirilen

Devamı syf. 21'de

Kemalist Milis Çetelerin Yeni Bir Provakasyonu!

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

●İsviçre'nin Basel kentinde 150 kişilik bir ERNK sempatizan topluluğuna karşı geliştirilen katliam girişimi, ilerici-demokrat ve yurtseverlerin yoğun tepkisine maruz kalmaktadır. Olaya ilişkin ERNK Avrupa Temsilciliği, FEYKA KURDİSTAN, KÜRDİSTAN KOMİTEE birer açıklamada bulundular.

●"Partizan" adlı katiller güruhunca gerçekleştirilmek istenen büyük çaplı katliam girişimi, yurtseverlerin bilinçli müdahalesiyle boşa çıkarılmıştır.

●"Sol" çevrelerin suskunluğunu koruduğu ve hiç bir açıklama yapmadıkları olay, kemalist milis çetelerinin yüzünü bir kez daha açığa çıkardı.

YAZISI SAYFA 14'te



ŞERÊ ME A RİZGARÎYA NETEWÎ PÊŞVE DİÇE! KURDİSTAN Jİ MÊTİNGERAN RE DİBE GORİSTAN!

Nivîstên Kurdî Ji Rûpel 29'an Pêde

Mücadelemiz Her Alanda Yeni Mevziler...

Baştarafı syf. 1'de

durumda bulunmaktadır. N. S., İ. G., İ. Y., adlı unsurlar duyduğumuz kadarıyla Dersim'de PKK'ye karşı savaşmak için Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığına üstüste dilekçeler veriyorlarmış. Direnişçi yapının tümü yok edilerek teslimiyetçi bir ruh geliştirilmek istendiği açıktır. En basitinden bizimle ilişkide olup, yardımcı olduklarını kabul eden bazı insanların tutuklanmasına bile gerek görmezken; ilişkide olduğunu inkar eden insanlarımız korkunç işkencelere maruz bırakılıyor, aylarca zindanlarda tutularak bu sıradan insanlara mutlaka bazı şeyler kabul ettiriliyor.

Belirttiklerimizin benzeri de cezaevlerinde yaşanmaktadır. Son dönemlerde Elazığ tutukevinde tahliyeler de hızlandırılmıştır. Geçmişte saflarımızda profesyonel olarak çalışan bazı arkadaşlar da dahil, birçok sempatizan serbest bırakıldı. Direnen ve idamla yargılanan arkadaşlarımız haricinde içerde bulunan tümünün serbest bırakılma ihtimali de vardır. Zaten bu durumda olan çok az insan var içerde. Bir yandan tahliyeleri hızlandıran sömürgeciler, bir yandan da kalan arkadaşlar üzerine tüm güçleriyle yüklenmektedirler. Son iki ay içinde kimseyi görüşmeye dahi çıkarmamışlardır. Öğrenebildiğimiz kadar bu yoldaşlar tekrar tekrar işkenceye götürülüyorlarmış. Toplu direnişe karşı içeriye kurt köpekleri saldırtılmış vb. Eylül'ün ilk günlerinden itibaren direnişçilerin açlık grevine girdiklerini öğrenmiş bulunuyoruz. Ancak bu hususta ayrıntılı bilgiye sahip değiliz. Yine "samimi itirafçılardan" bazılarını Diyarbakır'dan getirterek, bu direnişi kırma çabaları da görülmektedir. Böylelikle ihanet şebekesini yeniden devreye sokmuşlardır. İçerdeki arkadaşlara yeniden yönelmeleri ve açıklamalarda bulunmaya zorlamalarının nedeni ise, gelişen mücadelemizin yarattığı olumlu etkiyi kırmak, kitlelerde güvensizlik ve umutsuzluk yaratmaktır. Direnmeyenlerin tümünü affedeceklerini söyleyen sömürgeciler, serbest bıraktıklarını da örnek gösterip istem uyandırmaya çalışıyorlar. Ancak bugüne kadar bu çabaları sonuç vermiş değildir. Tersine eskiden direnmeyen birçok unsur da başlatılan direnişin etkisiyle arkadaşlarla tavır almış ve görüşmeye dahi çıkmamışlardır. Ama buna rağmen sömürgecilerin bu yöntemden umut kestikleri söylenemez. Henüz devam etmektedirler. Özellikle de kitlelerin ve tutuklu yakınlarının etkilenmesi için yoğun çaba sarfetmektedirler.

Faaliyetlerimizin yetersiz kaldığı bazı alanlarda düşmanın yaratmak istediği teslimiyetçilik kısmen de olsa etkili oluyorsa da; genel olarak, halk kitlelerinin düşüncesi mücadelemizden yanadır. Siyasal ortam oldukça canlı ve mevcut yapının mücadeleye daha da elverişli hale geldiği söylenebilinir.

Gerçekleştirilen eylemler, yaratılmak istenen teslimiyetçi yapıyı kırmak ve oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmakla kalmıyor, direnişçi yapıyı da egemen kılıyor. Gelişen mücadele karşısında düşman acizliğini açıktan itiraf eder duruma gelmiştir. Cezaevinde bulunan arkadaşlar da bize ilettikleri bir değerlendirmelerinde, düşmanın yeni saldırılarını, mücadelemiz karşısında düştükleri acizliğin sonucu olarak belirtmekteydiler.

Yaz ayları ve içinde bulunduğumuz süreçte, bölgemizde bir takım eylemlerle düşmana güçlü darbeler vuruldu. 14 Temmuz'da Karakoçan'daki polis karakolu basılarak en az 5 polis ölü ya da yaralı olarak safdışı edilmiştir. Aynı tarihte Genç'te de, bir takım eylem haberleri aldık. Ancak henüz detayları elimize ulaşmadı. Ağustos ayında ise; Nazimiye'nin Mergasor köyünde Dursun İnce, Haydaran mıntıkasında Kamer Yıldız, Mazgirt'te Palan muhtarı, Ovacık'ta Nuri Gül isimli ajanlar HRK güçlerince ölümle cezalandırılmışlardır.

Sömürgeciler mümkün olduğu kadar eylemleri ve yedikleri darbeleri gizlemeye, çarpıtmaya (tarafımızdan gerçekleştirilen bu eylemleri, polis yaptı, asker yaptı, biçiminde çarpıtmaktadırlar) çalışarak eylemlerin yaratacağı etkiyi sınırlı tutmayı hedefliyorlar. Göze çarpan diğer birşey de, eylemler sonrasında hemen harekete geçmemeleri ve kitlenin üzerine yürümemeleridir. Bunu da partizanların pusularından ve halkın tepkisinden duydukları korku nedeniyle yapmaktadırlar.

Devrimci çalışmalarımız hergün daha da yükselerek ve kitleselleşerek devam etmekte, düşmanın mevzileri birer birer ele geçirilmektedir.

10 Eylül 1985

GERÇEK TERÖRİSTLER FAŞİST-SUBAYLARIN KENDİSİDİR

Günlerden 21 Temmuz 1985. HRK'ye bağlı Şehit Akif Yılmaz Grubu savaşçıları Doğubeyazıt'a bağlı Süphan jandarma taburuna saldırı düzenleyerek, düşman askerinden birisini öldürüp bir çoğunu da yaraladıktan sonra kendi üslerine doğru geri çekilmek teydiler. Saat tam 01 ve olaydan bir saat sonra tabur civarlarında yeniden silahlar gürlemeye başladı. Tüm savaşçılar "acaba ne oldu" diyerek merak içerisinde kaldılar.

Ve nihayet ertesi günü merakımızı giderip öğreniyoruz ki, Şehit Akif Yılmaz Grubu savaşçılarının saldırısıyla kayıp vererek darbe alan faşist subaylar, adeta köpekler gibi kudurarak sağa-sola saldırmışlardır. Tam o esnada işinden evine dönmekte olan iki yoksul Kürt gencini silahla tarayarak durdurmuşlardır "ne de olsa Kürttür" diyerek gençlerin kafalarını kasatura ve dipçiklerle ezerek katletmişlerdir.

Sömürgeci-faşist düzenin bu azgınlaşmış subayları halkımızdan intikam alırcasına suçsuz ve savunmasız iki genci katlettikleri yetmiyormuş gibi, "taburumuza saldıran iki teröristi cezalandırdık" diyerek işledikleri bu barbarlıklarını gizlemeye çalışmak istemişlerdir. Bununla da kalmayarak bir gün boyunca Süphan köyü kuşatma altına alınmış, tüm köylüler köy meydanına toplatılarak işkenceye tabii tutulmuşlardır. Katledilen gençlerin ailelerini tehdit ederek, olayı gerçeğinden saptırılmış biçimiyle zorla kabul etmelerini istemişlerdir. Ayrıca evlerin aranması esnasında faşist askerler tarafından 640 000 TL ve 16 altın çalınmış, bir çok evin eşyası ise talan edilmiştir. Tüm bu gözle görülen barbarlığa karşı çıkan köy halkı işkence altına alınmış ve "şikayette bulunursanız sizi öldürürüz" diyerek tehdit edilmişlerdir.

Halkımız, işlenen bu cinayetlerle faşist subayların ve onların bağlı oldukları sömürgeci-faşist Türk devletinin açık yüzünü bir kez daha görmektedir. Ve "işte gerçek teröristler faşist subaylardır" diyebilmektedir. Çünkü yöre halkı 1930'larda Ağrı isyanında katledilen ana-babalarının, gün yüzü görmemiş bebelerin faşist subaylar tarafından katledildiğini ve hem de binlercesinin birarada katledildiklerini unutmuş değildir. Yüreklerin en derin köşelerinde gömülü saklanmış acılar dinmemiştir. Belleklerde hala tazeliğini korumaktadır, ta ki bunun hesabını sorana dek...

Devrimci Selamlar
M.A. Erez
25 Temmuz 1985

Faşist Cellatlar Devrimci ve Yurtseverleri "Yargılamaya" Devam Ediyor

● Elazığ ve Antep Cezaevlerinde Tutuklular Direnişe Geçti

Alınan son bilgilere göre, Elazığ ve Antep cezaevlerinde siyasi tutuklular, uygulanan yoğun baskılara karşı direnişe geçmiş, Elazığ cezaevindeki tutuklular Eylül ayının başından itibaren açlık grevine girmişlerdir.

Yoğun baskı ve işkenceler sonucu Şamil Batmaz, Mahmut Aktaş ve Mehmet İnak adındaki devrimci tutukluların durumlarının da kötü olduğu belirtilmektedir.

Açlık grevine giren ve çoğunluğunu PKK'li savaş esirlerinin oluşturduğu devrimci tutuklular, son aylarda üzerlerinde uygulanan insanlıkdışı baskıları ve teslimiyete zorlamak amacıyla bazı direnişçilerin hücrelere kapatılmasını protesto ettiklerini açıklamışlardır.

Yaklaşık 2 aydan beridir ziyaretçi görüşüne de çıkarılmayan savaş esirlerine 5 yıldan beridir sürekli teslimiyet dayatılmakta, bunun için tahliye de dahil birçok vaatlerde bulunulmaktadır. Son aylarda bu çabalarını doruğa çıkaran sömürgeciler, "pişman ol da ne olursa olsun, suçun çok ağır da olsa, 20 kişiyi de öldürmüş olsan seni affedeceğiz" diyerek özellikle de direnişin başını çeken devrimcileri ihanete zorlamaktadırlar. Aldığımız haberlere göre bu söylediklerini kanıtlarcasına birçok "samimi itirafçıyı" serbest bırakmışlar ve içeridekilerinde bunları örnek göstererek etkilemeye çalışmaktadırlar.

Sömürgeci faşistlerin tüm oyun ve entrikaları gibi bu hesapları da daha başından bozulmuş ve inançlarından zerre kadar taviz vermeyen savaş esirleri mücadelemizden de aldıkları güçle yeni görkemli direnişler sergilemeye başlamışlardır.

● Şemdinli Davasında 2 İdam

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığında 23 devrimci ve yurtseverin "yargılandığı" PKK-Şemdinli davası tutukluları hakkında kamu davası açıldı.

Faşist askeri savcı Cahit Aydoğan tarafından hazırlanan iddianameye göre, politik tutuklulardan 2'si için idam, 21'i için de 15-20 yıl arası değişen çeşitli hapis cezaları istendi.

15 Ağustos 1984'te HRK birliklerince Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde gerçekleştirilen eylemlere katılmakla suçlanan devrimci ve yurtseverlerden idamı istenenler Hüseyin Tilki ve Seferi Yılmaz adlı tutuklulardır.

● 10 Devrimcinin İdam Dosyaları Yeniden Başbakanlıkta

Eylül ayının başlarında, hakkında daha önce idamları istenen 10 politik tutuklunun dosyaları başbakanlığa gönderildi. Çoğunluğunu PKK-Birecik davasında "yargılananların" oluşturduğu politik tutukluların adları şöyle: Hasan Çepik, Ahmet Öğretmen, Kemal Teksöz, Salih Sezgin, Mustafa Çepik, Musa Aslan, İmam Yılmazer, Ahmet Yıldırımlı, Sami Erdoğan ve Sami Cin.

Ayrıca sömürgecilerin, devrimci tutukluları teslim almak için yürürlüğe koydukları "Pişmanlık Yasası"na devrimci tutuklular direnişle cevap verdiler. Tüm baskı ve işkencelere rağmen düşmanın bu çabası da bir sonuç vermedi.

● ERNK-Çukurca Davasına Devam Edildi

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Çukurca davasında 4 Eylül 1985 günü ERNK taraftarlarının "yargılanmasına" devam edildi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçılarına destek vermek ve eylemlere katılmakla suçlanan 16 yurtsever köylüden 14'ünün idamı istendi.

● PKK-Hilvan-Siverek Davasında 106 İdam İsteniyor

6 Eylül 1985 günü Diyarbakır'da 469 kişilik PKK Hilvan-Siverek davası tekrar başladı.

İçerisinde PKK önder kadrolarının da bulunduğu Hilvan-Siverek davası yoğun baskılar altında devam etmekte ve 106 yurtsever için idam istenmektedir. Aynı davada "yargılanan" PKK militanı Muzaffer Ayata'nın siyasi savunma talebi, bir kaç cümle ile geçiştirilip sınırlandırılmıştır.

İSVEÇ'TE KÜRDİSTANLI YURTSEVERLER AÇLIK GREVİNDE

● Bir Yurtsever Ölüm Orucunda

Geçtiğimiz yılın Ağustos ayında teröristlikle suçlanarak İsveç yönetimi tarafından tutuklanan ve aylarca cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılan 11 Kürt yurtseveri, evlerinde gözaltında bulundurulma uygulamasına karşı direnişe geçmişlerdir. Bunlardan 3 tanesi Stockholm'de 2 tanesi Malmö'de ve 1'i de Helsinborn kentinde bu uygulamayı protesto amacıyla açlık grevine başlamışlardır. Helsinborn'da eyleme geçen yurtseverin direnişini 16.9.1985 tarihinden itibaren ölüm orucu biçiminde sürdürdüğü bildirilmektedir. Yine aldığımız habelere göre ölüm orucuna başlayan yurtseverin durumu ağırlaşmış ve hastaneye kaldırılarak komaya alınmıştır. Konuşamayacak durumda bulunan yurtseverin eylemini, istekleri kabul edilene kadar devam ettireceği de söylenmektedir.

İsveç yönetiminin halkımıza ve mücadelemize karşı takındığı bu anlamsız tutumu, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alarak suçsuz insanlara uyguladığı bu işkencelerin nedeni söz konusu yönetimin faşist Türk devletiyle sıkı bir işbirliği içinde bulunmasında yatmaktadır. Yine 21 Mayıs 1985'te yurtsever-demokrat Kürt aydını Av. Hüseyin Yıldırım'ı tutuklayıp "PKK'nin sorumlusu" olarak yargılamak istemesi de, bu işbirliğini daha da net olarak açığa koymaktadır.

Halkımız, söz konusu yönetimin bu tavrını hiçbir ilerici-demokrat anlayışla bağdaştıramamakta, haklı olarak da buna büyük bir tepki duymaktadır. Son olarak İsveç'te gözhapsinde bulundurulan yurtsever Kürdistanlıların başlattıkları açlık grevlerinde halkımızın tepkisinin açık ifadesi olmuştur.

6.9.1985 tarihinde başlattıkları açlık grevine kararlılıkla devam eden yurtseverlerden birinin 16.9.85 tarihinde eylemini ölüm orucuna çevirmesi üzerine Avrupa'nın bir çok alanında İsveç yönetimini prostesto eylemleri başlatılmıştır. Kürdistanlı yurtseverlerin haksız yere böylesi bir muameleye maruz kalmalarına göz yummayan emekçi kitleler, bir çok Avrupa merkezinde bulunan İsveç konsoloslukları ve çeşitli kuruluşları işgal ederek, protestolarını bildirmişlerdir. Paris, Hannover, Kopenhag, Frankfurt, Stuttgart kentlerinde gerçekleştirilen bu protestoların giderek yaygınlık kazanması da beklenmektedir.

FAŞİST CUNTAYI PROTESTO EYLEMLERİNDE

Binlerce Yurtsever Emekçi Bir Kez Daha Haykırdı:

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Cuntası! Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!



Eylül ayının ilk iki haftasında Avrupa'nın bir çok merkezinde faşist Türk cuntasının işbaşına gelişinin 5. yıldönümü güçlü kitlesel eylemlerle protesto edildi. Eylemlere katılan binlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçi, faşist Türk yönetiminin halklarımız üzerindeki baskı ve sömürüsünü, Kürdistan'da ilan edilen savaş halini ve Kürt halkı üzerindeki amansız ve ölçüsüz zulmünü bir kez daha lanetlediler.

Türk burjuvazisinin sol'dan uzantısı durumuna gelmekte adeta birbirleriyle yarışan ve halk kitlelerinin düzene olan muhalefetini bertaraf etmeye çalışan tasfiyeci sol güçlerin, bu yılki protesto eylemlerine katılmamakla, düzeni şirin gösterme ya da "az baskıcı, az faşist" gibi saçma anlayışıyla hareket etmelerinin tersine kitleler, yaşadıkları gerçeklere ve ülkemizde yaşanan faşizmin uygulamalarına karşı direnişçi saflarda biraraya gelmiş ve güçlü protestolarını yükseltmişlerdir. Tasfiyeci sol'un halkı kandırma ve düzenin kuyruğuna takma çabaları da boşa giderken, teşhir ve tecrit olmaktan kurtulamamaları da böylece sağlanmıştır.

Ülkemizde gelişen Ulusal Bağımsızlık Mücadelesiyle tam bir çıkmaz içine sokulan sömürgeci faşist Türk devleti, sürekli uyguladığı baskı, zor ve işkencelerin yanısıra Özel Harp Dairesinin faaliyetlerini de devreye sokarak, öncüyü tecrit etme, sol'u tasfiyeye uğratma gibi amaçlarına da ulaşmaya çalışmaktadır. Türk sol'u ve küçükburjuva milliyetçi Kürt sol güçleri arasında önemli oranda etkin olan bu çabalar, şimdi de çok yönlü olarak mücadelemize yöneltilmiş durumdadır. Mücadelemizi ve onun önderliğini terörist olarak ilan eden sömürgeciler, bu uğraşlarına bir takım Avrupa yönetimlerinden de destek bulmuşlardır. Bu yönlü desteği en alçakça bir tarzda veren, Türk ve Kürt sol güçlerinin durumu ise ayrı özellikler taşımaktadır.

İşte bu yılki 12 Eylül'ü protesto eylemlerinde dile getirilen kin ve öfke sadece faşist cuntayı değil, onun sağdan ve soldan destekçilerini de kahretmekle ayrı bir öneme sahip oldu diyoruz. Çünkü faşist yönetimi ılımlı ve şirin gösterebilmek ya da onu daha fazla ürkütüp sertleşmesine neden olmamak için, açıktan bir protestoya girişmekten çekinen çevreler, halk kitlelerinin haklı tepkisini de üzerlerine çekmiş oldular. Bunların dışında olan bir takım sol güçler de tertipledikleri protesto yürüyüşünde birlik ve düzenden yoksun, cılız seslerin yükseldiği bir pratik ortaya

sererek kitlelerin engin gücünü nasıl çarçur ettiklerini kanıtlamış oldular. Ülkemizde gelişen mücadeleye paralel olarak Avrupa ve diğer dış alanlarda da Direnişçiliğe sahip çıkmaya ve her gelişmeyi yakından takip etmeye başlayan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, bu yönlü istem ve arzularını en güçlü tarzda ortaya koyarak faşist cuntaya karşı soylu bir kin ve öfke içerisinde olduklarını da göstermişlerdir.

7 Eylül'de Paris ve Berlin'de, 14 Eylül'de ise, Köln, İsviçre ve İsveç'te, 21 Eylül'de Hollanda ve Danimarka'da yapılan yürüyüş ve miting eylemleri anlamlı ve önemli bir muhtevaya bürünmüştür.

Bu yıl Fransa genelini kapsayan yürüyüş Paris'te yapıldı. Fransa'nın dört bir yanından gelen emekçilerin katılımıyla gerçekleşen eylem, aynı zamanda bu ulusal kurtuluşçu safların güçlenip pekiştiğini, mücadelemize bu alandan güçlü bir ilginin doğduğunu da kanıtlamıştır. Düşmanın ülkemizde yoğunlaştırdığı baskı ve zulme sessiz kalmayan ülke dışındaki yurtsever emekçiler, özellikle de direniş mücadelemizin kazandığı her mevziye azimle sahip çıkılacağını göstermiş oldular.

Erken saatlerden itibaren eylem alanına toplanan kitlelerin taşıdığı pankart, flama ve bayraklar eyleme, daha başından en güçlü anlamı kazandırıyordu. Kitlenin canlı, dinamik ve disiplinli bir şekilde eylemin ruhuna uygun davranması, sömürgeci faşist Türk yönetimini lanetleyip, ulusal bağımsızlık mücadelemizi en canlı şekilde destekleyen sloganlar haykırması, teslimiyetçiliğe ve pasifist anlayışlara da en büyük darbeyi vurmuştur. Milli kıyafetler içindeki Kürt kadınları ve çocukları ellerindeki bayraklarla halkımızın diğer halklara ilettiği dayanışma mesajlarını canlı olarak bir kez daha sunmuşlardır.

Miting alanında da gerekli düzen ve disiplinin korunması, sayısı 1000'i aşan kitlenin adeta tekvücut halinde davranması ve siyasi konuşmayı sloganlarla desteklemesi eyleme militan bir özellikte kazandırmıştır.

Aynı gün Berlin'de yapılan yerel çaplı yürüyüş eylemiyle de faşist Türk cuntası protesto edilmiştir. Sayıları 100'ü aşan Kürdistanlı emekçiler, mücadelemizin sesini dünya kamuoyuna duyurulmasını ve halkımız üzerindeki dizginsiz baskı ve zulmün teşhir edilerek Türk devletinin sömürgeci faşist karekterinin gözler önüne serilmesini sağlamışlardır.

Danimarka'da yapılan protesto yürüyüşü de, bu alana Kürdistan'ın değişik yörelerinden gelmiş olan 200'ü aşkın yurtseverin katılımı ve sıcak dayanışmasıyla gerçekleştirilmiştir. Yürüyüş ve miting eylemi öncesinde bir çok yurtseverin aktif görev alarak protesto eylemini güçlü kılma çabaları içine girmeleri ve ortak çalışmanın sonucunda bu alandaki tüm Kürdistanlıların dikkatini ülkedeki mücadeleye çeken faşist sömürgeciliğin teşhirini sağlayan bir eylem tertiplemeleri halkımızın öz gücüne dayanarak en aşılmaz engelleri dahi aşma gücünde olduğunu göstermiştir. Danimarkalı ilerici-demokrat kesiminden de aktif destek sunulan protesto eylemini basın-yayın kuruluşları da haber olarak vermişlerdir.

14 Eylül günü F. Almanya'nın Köln kentinde yapılan yürüyüş ve mitinge ise, binlerce insan katılarak faşizme karşı güçlü bir protesto eylemini gerçekleştirdiler. FKBDC güçlerinin de desteklediği ve Feyka-Kurdistan tarafından organize edilen eyleme katılan kitleler, toplanma alanında biraraya gelerek en güçlü sesleriyle cuntaya karşı nefretlerini dile getirerek, Ulusal Bağımsızlık Mücadelemizin yanında olduklarını, önder güce ve ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN'a sonuna kadar sahip çıkacaklarını belirttiler. Sayıları 5000'i aşan yurtsever emekçiler –kadın, çocuk, genç-yaşlı– sıcak ve güçlü bir dayanışma içinde olduklarını bir kez daha gösterdiler. Milli kıyafetlerin de yoğun olarak giyildiği yürüyüşte, kortejin harekete geçmesiyle birlikte sırasıyla taşınan bayrak, flama, poster ve pankartlar oldukça görkemli bir tablo oluşturuyordu. Kitlenin coşkusu ve atılan tüm sloganlara iştirak etmesi, disiplinli şekilde hareket ederek sorumluluk hissetmesi de eyleme ayrı bir önem kazandırıyordu.

Miting alanına kadarki güzergah içerisinde sayısı daha da artan kitleler, ülkemizde hızla boyutlanan mücadeleye ilgisiz kalınmadığını ve gerçek kurtuluşun ancak bağımsız ve özgür bir ülke yaratmakla mümkün olabileceğini, faşizme karşı haykırdıkları sloganlarla daha açık olarak gösterdiler.

Miting alanında düzgün sıralar halinde dizilerek alandaki yerini alan yurtsever emekçiler, devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşuna geçerek tüm sol yumruklarını havaya kaldırdılar. Hunerkom'un koro grubu tarafından marşlar okunduktan sonra da siyasi konuşmalar bölümüne geçildi. Kolluk takan görevlilerin kitlenin etrafında oluşturduğu güvenlik çemberi de dikkati çeken yönlerden biriydi. Siyasi konuşma tüm kitle tarafından dikkatle dinlenip sık sık haykırılan sloganlarla da desteklenerek mücadeleye bağlılık defalarca dile getirildi. Konuşmanın bitiminde de tüm sol yumruklar sıkılı vaziyette Cephe andı içilerek direniş mücadelemize bağlılık bir kez daha ifade edildi.

Programın sonunda ise **"Apo Hate Hilvanê"** türküsü eşliğinde alanda bulunan binlerce emekçi kolkola halay çekip sloganlar haykırarak eylemi başarıyla sonuçlandırdılar.

Aynı gün İsviçre'nin Basel kentinde de 1000'i aşkın yurtsever Kürdistanlı cuntaya karşı bir protesto yürüyüşünde biraraya gelerek sömürgeci faşist Türk devletine ve onun uzantılarına karşı nefretlerini dile getirmişlerdir. Örnek bir dayanışma içine giren yurtseverler gerek yürüyüş korteji boyunca, gerekse de miting alanında en gür sesleriyle sömürgeciliğe karşı sloganlar haykırmış, kendilerine dayatılmak istenen pasifikasyonu ve teslimiyetçiliği de böylece yerle bir etmişlerdir.

Ayrıca İsveç'in Stockholm kentinde de bir protesto eylemi düzenlenerek faşist cunta lanetlenmiştir. 200'ü aşkın yurtsever Kürdistanlının katıldığı eylem, özellikle de İsveç yönetiminin halkımıza ve mücadelemize karşı olumsuz bir tavır içerisinde olduğu döneme denk geldiğinden, çok daha anlamlı ve kahredici bir özelliğe de sahip olmuştur. Yine cuntanın yönetimi demokrasiye çevirdiğini iddia eden çevrelere karşı halkımız her alanda yükselttiği protesto haykırışlarıyla gerçekleri bir kez daha dayatmıştır.

Hollanda'nın Den Haag şehrinde gerçekleştirilen miting ve yürüyüş eylemine de 300 dolayında yurtsever emekçi katılmıştır. Eylem boyunca gerek Hollandalı demokrat çevrelerin, gerekse de Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçilerin de yakın ilgisi görülmüş, Flamanca, Kürtçe ve Türkçe olarak yapılan siyasi konuşma ilgiyle dinlendiği gibi, sloganlarla da desteklenmiştir. Yaklaşık 4 saat süren protesto eylemi başarıyla sonuçlandırılmıştır.

Sonuç olarak bu yılki protesto eylemleri gerek katılım açısından, gerekse nitelik olarak her yılkinden çok daha güçlü gerçekleştirilmiş, faşist Türk cuntasının Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskıcı yönetimine karşı güçlü bir muhalefetin olduğu kanıtlanmıştır. Ayrıca KUKM'nin verdiği coşku, azim ve kararlılıkta etkisini göstermiş, emekçi kitleler gerçek kurtuluşlarının nerede olduğunu daha net kavramaya başlamışlardır.

★ ★ ★

EMEKÇİLERİN



DİLİNDEN

İznimi geçirmek amacıyla gittiğim memleketim Urfa'da yaklaşık bir ay kaldım. Bu süre içerisinde hızla gelişen mücadelemizin yarattığı gerçekliği bizzat gördüm ve zafere olan inancım daha da güçlendi. Edindiğim izlenimlerimi ve gözlemlerimi **Berxwedan** aracılığıyla tüm **Kürdistanlılara** aktarmak, ülkemizde yaşanan somut durumun daha iyi tanınmasına yardımcı olmak istediğimden bu mektubu yazdım. Derin tahliller yapma gücünde olmadığım için var olan durumu her iki tarafın (düşman ve halkımız) yaşadığı pratiği dile getirerek anlatmaya çalışacağım.

Daha ilk bakışta gözüme çarpan şey, karakolların durumu oldu. Her Kürdistanlının yakından bildiği bu zulüm yuvalarında eskiden en çok 10 asker bulunuyordu. Ama bu yıl asker sayısı 50'ye çıkarılmıştı. Binalar küçük olduğu için barınma ve beslenmede zorluk çekiyorlardı. Oldukça perişan bir durumda olmalarına rağmen, karakolun gücünü bölmemek için başka yerde de kalmıyorlardı. Gece nöbetleri onar kişilik gruplar halinde tutuluyor, büyük bir korku içinde olduklarını gizleyemiyorlardı. Halk da eskisi gibi jandarmadan korkmuyor artık. Eskiden köylere emir götürmek, haber vermek için iki jandarma elini kolunu sallayarak köye gider ve tüm köylü önlerinde hazırola geçmek zorunda kalırdı. Şimdi ise bir köye gidebilmek için en az 100 kişilik bir grupla yola çıkıyorlar. Halk ise (hainler dışında) bunlara hiç itibar göstermemektedir. Ordu alay konusu haline gelmiştir. Zaten uzak ve sapa yerlerdeki karakolları da merkezileştirmiş durumdadırlar. Tüm bunlar düşmanın ne kadar korktuğunun açık göstergesidir.

Sömürgeci devlet ve ordu yetkilileri, gittikleri her yerde toplantılar düzenleyip Apocuların anti-propagandasını yapıyorlar. Özellikle halkın önem verdiği değer yargılarına hitap edilerek Apocuların bunları çiğnediği anlatılıyor. Örneğin: Arabalar durdurulup, şoförler dövülüyor, paraları alınıyor ve "biz Apocuyuz istediğimizi yaparız"

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz Hergün Biraz Daha Zafere Yaklaşıyor

diyerek gidiyorlar. Yine köylere gidip zorla kız kaçırıyor ve kaçırdıkları evlere de bir bildiri bırakarak "Biz Apocuyuz" imzasını da atıyorlar. Ama bu oyun daha başından tutmadı. Halk bunları yapanların askerler olduğunu ve Apocuların bu tür şeyleri hiçbir zaman yapmayacağını söylüyordu. Konuştuğum bir çok insan, *"Onlar devlete karşı savaşıyor. Bizim namusumuzu, malımızı korumak için savaşıyorlar, neden bu tür şeyleri yapsınlar ki"* diyerek devletle alay ediyordu. Bu oyun tutmayınca sömürgeciler taktik değiştirdiler. Bizzat komutanlar yaptıkları konuşmalarda şöyle diyorlardı: *"Apocular devlet kurarsa hepinizin toprağını davarını, malını, bahçesini bağını ve arabasını elinizden alacaklar. Sizleri köle gibi çalıştıracaklar. Hiç biriniz para yüzü görmeyeceksiniz. Siz burada çalışırken karınız, kızınız başka şehirlerde, başka erkeklerin yanında çalışacaklar. Bakın, bugün her şeyiniz var. Yılda üç-dört ay çalışıp geri kalan süre içinde yiyip içip geziyorsunuz. Kimse size niye çalışmıyorsunuz diyor mu? Ama Apocular o zaman sizi oniki ay gece gündüz çalıştıracak, para bile elinize vermeyecekler."* Bu tür propagandalar çok sınırlı olarak bazı geri insanları etkiliyorsa da genellikle tüm halk bunların yalan olduğunu kavrıyordu. Türk devletinin hiçbir zaman bize dost olmayacağını ve halk için savaşan Apocuları da karalamak ve halkın gözünden düşürmek için bu tür şeyleri uydurduklarını rahatlıkla anlayabiliyorlardı.

Bu bölgede sarp dağlar ve ormanlar olmadığından HRK partizanları çeşitli sığınaklar yaparak barınmakta, bazı alanlarda ise doğal mağaralardan da yararlanmaktadırlar. Devlete ihbarcılık yapan bazı unsurlar devrimcileri mağaralarda gördüklerini söyleyince düşman operasyonların yanısıra yeni tedbirler de düşünmüş ve onlarca kamyon dolusu çimentoyu mağaralara taşımaya başlamışlardı. Taşıma işinde de zorla köylüleri kullandılar. Taşıma bittikten sonra mağaraların içini bomladılar ve ardından taş doldurup ağzını da betonla örmeye başladılar. Bu iş haftalarca devam etti ve çimento bitince bu işe son verildi. Halk devletin bu "tedbirini" delilik olarak nitelendiriyordu. Çünkü bu mağaraları kapatmaya Türk devletinin bütün çimentosu getirilse yine yetmezdi. Zaten kapatılan mağaralarda hiçbir zaman devrimcilerin gelip barınmayacağı yerlerdi.

Birgün yapılması gereken bir iş için karakola gittim. Akşama doğru yanıma bir yakınımı da alıp arabamla gitmiştim. Daha karakola 100 m. vardıki "araç dur" diye bir komut duyduk ve durduk. İnin dediler indik. Ellerinizi kaldırın dediler, kaldırdık. Aracın sahibini sorunca "benim" dedim. Yanımdakine sen yavaş yavaş yaklaş dediler. Her on metrede bir durdurup sağa ve sola döndürüldü. "Ceketini kaldır", denildi ve yanlarına böylece bıraktılar. Sıra bana geldi. Arabanın arka bagajı, motor kapağı ve tüm kapılarını açtırıp, lambaları da yaktırdılar. Bunları yaptıktan sonra yavaş yavaş yaklaş dediler. Beni de her on metrede bir durdurup sağa, sola döndürdüler ve yanlarına götürdüler. Ben, araçta ikimizden başka kimse yok deyince komutan, *"sen öyle bil. Apocuların nerde saklandıklarını bilemezsin. Arabanda da olabilirler"* cevabını verdi. Kendi içimden onların bu haline güldüm ve "korkunun çok faydası yok, birgün siz de yok olacaksınız" dedim. Karakola girdikten sonra komutan bana kızarak, gecenin bu vaktinde buraya gelinir mi dedi. Ben daha ortalık aydınlıktı dedim. Komutan *"Apocuların gecesi gündüzü yoktur"* diyerek bizi işimizi yapmadan geri gönderdi. Yaşadığım bu küçük olayda bile, ordunun nasıl bir korku içinde olduğunu açıkça gördüm.

Bozova'da şehit düşen 5 PKK militanının eylemi ve kahramanca direnişleri destanlaştırılarak dilden dile dolaştırılıyordu. Yiğitçe savaştıklarını, teslim olmayıp, sonuna kadar slogan haykırdıklarını halk ağlayarak ve gurur duyarak anlatıyordu. Bölük komutanı bile, *"bunların her biri bir orduya bedel. Bunlar yiğit insanlardır"* demekten kendini alamamıştır. Devletin sayısız mermi ve roket kullandığı hatta devrimcilerin cesetlerine dahi 300'ün üzerinde mermi sıktıklarını herkes gözüyle görmüştü. Bu unutulmaz direniş yöre halkının mücadeleye daha aktif katılması ve destek vermesini sağlamıştır.

Antep'te bulunduğum dönemde, polisler ile devrimciler arasında bir çatışma çıkmış ve olayda bir devrimci ölmüş, bir poliste yaralanmıştı. Ayrıca aynı günlerde Antep merkezinde halk ile polisler arasında kavga çıktı. Kadınlar domates, patlıcan, patates vb. şey-

Devamı syf. 21'de

KÜRDİSTAN'IN DAĞI TAŞI PARTİZANLARLA DOLU

Ben de Avrupa'da çalışan bir emekçi olarak iznimi bu sene de Kürdistan'da geçirdim. Hemen şunu söyleyebilirim ki; baskı, zulüm çok, fakat kurtuluş umudu daha da çok. Her sene izine giderim, ama bu sene daha değişik düşüncelerle Avrupa'ya döndüm.

İznimde ağırlıklı olarak Bingöl yöresinde kaldım. Kürdistan topraklarına girmekle beraber her adım başı asker görmek mümkündür. Yol boyunca sıkı aramalar yapılmaktadır. Sömürgeciler her yönüyle (ekonomik, siyasal) halkımızı çembere almaya çalışmaktadır. Uygulanan ekonomik politikadan dolayı halkın bir çoğu aç ve susuzdur. Artık insanlar çoluk-çocuğunu nasıl doyuracaklarını, aç kalmamak için hangi çareye başvuracaklarını düşünmektedirler. Bunun yanısıra sömürgecilerin baskı ve zulmü de halkımızda isyan rüzgarı estirmeye başlamıştır. Her ne kadar ajan-muhbirlik boşa çıkarılmışsa da devlet bunu –fırsat buldukça– geliştirmeye çalışmaktadır. Tüccarlık, çerçicilik vb. kılıflarla tüm köylere sömürgecilerin ajanları gönderilmektedir. Şehir merkezinde ise bu işi özellikle şoförler aracılığıyla yapmaya çalışmaktadırlar. Yine köy muhtarlarıyla her pazartesi günü düzenli toplantılar yapılmaktadır. Bu toplantılarda muhtarlara açıkça ajan-muhbirlik dayatılıyor ve UKM'ne destek olanların isimlerini bildirmeleri isteniyor. Yine köylerde sevilip sayılanlara da ajanlık dayatılıyor. Özellikle gittiğim çevredeki bu uygulama din adamlarina (imamlara) yönelikti. Sömürgeciler, imamlara "eşkiyaya destek vermeme" vaazları vermeleri ve bunun yanısıra kendileriyle beraber çalışmalarını dayatıyorlar. Bunu kabul etmeyen bir çok imam istifa etmiştir. Düşmanın son olarak umudunu en çok bağladığı "köy korucuları kanunu" dolayısıyla köylülere silah dağıttığını ve gittiğim yörede de bir kaç kişinin silah aldıklarını gördüm. Bunlardan bazıları aynen şunu söylüyorlardı: *"Biz bunu mecbur aldık, ama bu silahları partizanlara karşı kullanmayacağız. Eğer HRK partizanlarını görürsek silahları onlara veririz."* Bazıları da, *"Eğer bir çatışma çıkarsa, biz de partizanlarla beraber Türk ordusuna karşı savaşırız"* demektedirler. Gördüğüm kadarıyla bir çok insanımız ya bu silahları zorla almış, ya da ekonomik sıkıntıdan dolayı almıştır. Ama çok eminim ki TC bu işten de zararlı çıkacaktır. Yine sömürgeciler psikolojik olarak halkı etkilemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Basında, yayında TC kendi kayıplarını hiç belirtmemektedir. Örneğin Bulanık'ta 20 asker öldürüldü, ama televizyon "iki hain" öldürüldü dedi, başka bir şey söylemedi. Yine; birgün (takriben Ağustos'un ilk haftası) Solhan'da partizanların görüldüğü haberi üzerine yüzlerce asker tesbit edilen yere yığılıyor ve orasını bombalıyorlar. 10 dakika sonra her şeyin bittiğini sanıp geri dönen sömürgeci ordu güçleri partizanlarca sarılıyor, bir kısmı öldürülürken bir kısmı da teslim alınıyor. Ben kendim 4 askerin cenazesinin götürüldüğünü gördüm. Fakat bu olaya hiç bir gazete ve radyo-TV yer vermedi. Bunun yanısıra helikopterle, şekere sarılı kağıtları köylere ve şehire atıyorlar. Bu kağıtlarda katledilen partizanların resimleriyle beraber halka ve devrimcilere teslim olmaları çağrısı vardır. Yani halkımızda ölüm korkusu sürekli canlı tutulmaya çalışılmaktadır. Yazının başında da belirttiğim gibi bu sene durum bambaşka. Gidip ülkeyi göremeyenler belki de soracaklardır. Nasıl bambaşkadır? Her şeyden önce ülkemiz bir savaş alanıdır. Savaş "korkak mehmetçik" ile kahraman peşmergelerimiz arasındadır. Hergün eylemlerin olduğu, helikopterlerin uçuştuğu, sömürgeci seçme birliklerin operasyon yaptığı yerler savaş alanı değil de nedir? Diğer yandan beni sevince boğan bir diğer şey ise halkımızın birliğinin adım adım gerçekleşmesidir. Eskiden MSP'li CHP'li vs. vs. vardı. Ama şimdi ise Kürtlük ve Kürdistanlılık var, başka bir şey yoktur. Partizanlar köylere inip sürekli propaganda yapmaktadırlar. Bunun sonucu halk kendi görevlerini kavramaya başlamıştır. Artık halkımız kendi davasını anlayamayacak kadar cahil değildir. Ben köyde yokken partizanlar gelmişti. Onları görmek bana nasip olmadığından çok üzülüyorum. Solhan'dan, Karlıova, Dersim'e kadar partizanların faaliyetlerine tanık oldum. Hatta mücadeleye yeni katılanların eğitimleri dahi bu dağlarda yapılıyor. Yani kısacası Kürdistan'ın Dağı, Taşı Partizanlarla Dolu. Halkımız çok inanıyor, çok güveniyor onlara. Birçok insan diyor istesinler gidelim biz de cepheye savaşalım. Oradaki insanlar geniş imkanlara sahip değildirler, ama gerçekten de biz Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilerden fedakardırlar. Halkımız mücadele etrafında kenetlenmektedir. Diğer örgütlerin sesi soluğu çıkmamaktadır. Dürüst taraftarları da PKK'ye katılmaktadırlar. Örneğin geçmişte Avrupa'da tanıdığım bir "KUK"çu ile görüştüm ve mücadeleyi sordum. O bana şunu söyledi: *"Git Avrupa'dakilere deki; bu mücadeleyi desteklemeyenler dünyanın en şerefsiz insanlarıdırlar."* Mücadele sıradan çelişkileri bir yana itip halkımızı ulusal kurtuluş savaşı etrafında birleştiriyor.



Kahraman savaşçılarımızın engin fedakarlığı yankısını kitleselleşen mücadelemizde buluyor.

Son olarak, yurtseverler olarak bizlere de görevler düşmektedir. Ülkedeki yurtseverler Avrupadaki desteğimizi yetersiz görmektedirler. Burada birçoğumuz çekinip eylemlere katılmıyoruz. Artık bunları bırakıp mücadeleye sarılmak lazım. Halk hiçbir zaman kurtuluştan böyle umutlanmamıştı. Kürdistan'da kapı kapı dolaşıp mücadeleyi halka anlatan imamlar gördüm. Bizler de hiç bir şey yapamıyorsak bir imam kadar olmalıyız. Düşmanı korku, Kürdistan'ı coşku sarmış. Gün daha fazla fedakarlık, gün savaşanların yanında yer alma günüdür.

Kahrolsun Halkımızın Düşmanları!
Yaşasın Halkımızın Kahramanları!

Bingöl'den Bir Yurtsever
13 Eylül 1985

HER ŞEY KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İÇİN

Gazetemize ulaşan haberlere göre bu yıl da KUKM'ni desteklemek amacıyla Avrupa düzeyinde bir Bağış Kampanyası başlatılmıştır. 15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında sürecek olan kampanya, Kürdistanlı yurtseverlerin fiili desteği ve bizzat katkısı ile yürütülmektedir. Kampanya çalışmalarını yürütenler bu yılki kampanyanın çok daha güçlü sonuçlandırılacağını belirtmektedirler. Adeta, sosyalist bir yarış ruhu ile geliştirilen kampanya çalışmalarının daha başlangıcında, sayısız örnek davranışın ortaya çıktığı da söylenmektedir.



... Ve ekilen tohum hızla boy atıyor. Gelecek kutsal savaşı yükseltenlerin olacak.

Kürdistanlı yurtsever emekçilerin yanısıra diğer halklardan da –başta Türkiye halkı olmak üzere– desteğin sağlanması yönünde de çalışmaların yürütüldüğü ifade edilmektedir.

Her devrim hareketinin, kendi öz gücü temelinde yükselmek zorunda olduğu gerçekliği, Kürdistan koşullarında daha yakıcı bir önemdedir. Bu alanda ilkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformistlerin sürekli dış destekle ayakta kalma çabaları ve bunun için de her türlü değerlerini satışa çıkarmaları örneği dikkate alınınca, halkımızın öz gücüne dayanma ilkesinin önemi daha da iyi anlaşılacaktır. KUKM'nin 1970'lerde ortaya çıkış ve gelişme tarihi öz güce dayanma ilkesinin en canlı pratiğiyle doludur. Kısa süreli de olsa böyle bir geçmişi halkının en yüce çıkarlarına bağlılık temelinde ortaya çıkaran ulusal kurtuluş güçleri, daha ileri atılmak ve güçlü gelişmeler yaratabilmek için bu kaynağı sürekli derinleştirmek zorundadır. Bu kaynak ne kadar açılır ve gür akmaya başlarsa mücadelenin gelişimi de o denli hızlı ve sağlam olacaktır.

Karşımızdaki düşman emperyalist çevrelerden tutalım da en gerici mihraklara kadar maddi destek almaktadır. Başta, ordunun modernleştirilmesi ve savaş kabiliyetinin daha da arttırılması olmak üzere, desteklerinin çok yönlü olduğu görülmektedir. Bunun karşısında ise halkımıza herhangi maddi bir desteğin sunulmadığı bilinmektedir. O halde, bu durumda destek yok diye mücadeleye girilmeyecek midir? Ya da küçük-burjuva reformistlerinin yaptığı gibi, her şeyden vazgeçilerek uşaklık temelinde bir-kaç kırıntı mı alınmaya çalışılacaktır? Açık ki bu her iki yol da kabul edilemez şeylerdir. O halde ne yapılması gerekir?

Yapılması gereken adeta bir deniz gibi geniş olanakları bağrında bulunduran halk gerçekliğimize başvurmaktır. O bir fedakarlık ve üretkenlik denizi veya madenidir. Yeter ki, ona bağlılık korunsun ve işletilmesi bilinsin. En yenilmez düşmanlar ve en yıkılmaz kaleler yerle bir edilecek, zaptedilmez sanılan mevziler ele geçirilecektir. Bu temelde hareket edildiğinde dünya proletaryası ve ilerici insanlık da yüklendiği sıfatlar gereği halkımıza her türlü desteğini sunacaktır. Bugün bu hala gerçekleşmemişse de önümüzdeki dönemde mutlaka sağlanacaktır. İlerici insanlık başlangıçtaki duyarsızlığını, çekingenliğini aşabilecek, halkımızla arasındaki mesafeyi kapatabilecektir. Böyle bir destek olsa da, temel gücün yine halkımızın öz kaynakları olduğu bir an bile unutulmamalıdır. Bu kaynağı yeterince işlemeyen hiç bir hareket ve bunu devrime seferber edemeyen hiç bir halk hedefine ulaşamaz. Artık ihtiyarlıktan yürüyemez hale gelmiş bir çok örgüte sunulan maddi desteklerin sonuç yaratmamasının nedeni işte bu gerçekte yatmaktadır. Sadece dış destekle yaşamaya çalışan bu güçler, halkın gücünü harekete geçiremediklerinden, asalaklaşmakta, dış desteğe dayanarak yaşamak istemekte, bu da bunları çürümüşlüğün eşiğine getirmektedir.

Böylesi, kahredilecek bir yaşamı, hiçbir güç halkımıza dayatamaz. Halkımızdan da böylesi bir yaşamı isteyemez. Bu en iğrenç ve utanılası bir yaşam; ayakları üstünde durabilecek bir insanın sürekli koltuk değneği taşımak istemesi kadar da gülünçtür.

Halkımız böylesi bir mücadeleyi ve yaşamı tercih etmediğini bir çok örneği ile gösterdi. Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Antep, Dersim, Elazığ, Bingöl ve daha bir çok alanda cunta öncesi, bugün de Hakkari'de, Ağrı'da Kars'ta, Bitlis'te, Siirt'te, Dersim'de her türlü zorluğa, zulme ve işkenceye rağmen, mücadelemize sunduğu desteklerle göstermiş ve göstermeye de devam etmektedir.

15 Ağustos Atılımının ardından halktan gerek maddi, gerek manevi ve gerekse birçok yönlü desteğin alınması ve sömürgecilerin tüm pasifikasyon uygulamalarına rağmen bunun engellenememesi bundan sonra da bu desteğin artarak devam edeceğini göstermektedir.

15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında devam edecek kampanyanın daha güçlü sonuçlara ulaştırılmasında tüm yurtseverlere görev düşmektedir. Her türlü fedakarlığa hazır olan halkımızın bu özelliğini iyi değerlendirerek, mücadeleye daha gelişmiş bir katkıda bulunmak için yoğun bir çaba, enerji ve gücün seferber edilmesi zorunludur. Bu olmadan hiç bir şeyin elde edilemeyeceği açıktır.

O halde; tüm insani yeteneklerimizi konuşturarak, durmadan, dinlenmeden, yoğun bir çalışmayla kampanyaya en güçlü katılımı sağlamak, ulusal kurtuluş mücadelemize güçlü bir destek sunmak için, tüm gücümüzü seferber edelim!

Yaşasın Silahlı Gücümüz HRK

Hızla gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, bağımsızlığa ulaşmak için her türlü yol ve yöntemi kullanarak sömürgeci güce karşı savaşlarını sürdürmektedirler. Düşmanın sahip olduğu her türlü gelişkin teknik ve askeri gücüne karşı, ilkel donanım ve zayıf askeri güç ile savaşan bu hareketler, tüm gücünü halk kitlelerinden almaktadırlar. Düşmanın çürümüş ve eskimiş siyaseti karşısında yeniyi temsil eden düşünce ve siyasetin halk kitleleri tarafından çabuk benimsenmesi ve bunun eyleme dönüşmesi, bu savaşların temel özelliğini oluşturmaktadır. Tıpkı yaşlanmış bir insanın ölmeye yüz tutmasının aksine yeni doğan bir çocuğun büyüyüp gelişmesi ve geleceğe damgasını vurmasına benzemektedir bu durum.

Bizim mücadelemizde de tek dayanak gücü halkımızdır. Tüm uğraş ve çabalarımız da halkımızı bilinçlendirip örgütleyerek, bağımsızlığı elde etme yönünde savaşa kaldırmak içindir. Düşman ise bunun zıttı olan bir faaliyet göstermektedir. Devrimci öncü güç ile halk arasına set çekmek için tüm gücünü seferber etmektedir. Geniş olanaklarını –basın-yayından zor ve taciz etme, sindirme çabalarına kadar– bunu başarmak için devreye sokmaktadırlar.

Düşman Kürdistan genelinde olduğu gibi Kars ve Ağrı yörelerinde de devrimci hareketimizi ezmek için "yılanın başını küçükten ez" misali hareket ederek henüz rüşeym aşamasındaki örgütlenmemizi ortadan kaldırmaya ve buna uygun politikalar geliştirmeye çabalamaktadır. En çok göze çarpan "şeker-kamçı" politikası son bir yıl içerisinde açıktan yaşanmaktadır. Kazanabileceklerine inandıkları kesimleri şeker politikası uygulayarak etkilemeye çalışan sömürgeciler, kazanamayacağına kesin kanaat getirdiği kesimlere de alabildiğine, dizginsiz bir baskı ve zulüm uygulamaktadırlar. Türk devleti son bir yıllık gelişmelere rağmen Kürdistan genelinde bir savaşı kabul etmek istememekte, Hakkari'den Sason'a kadar olan hat üzerinde sınırlamaya çalışmaktadır. Ve başlattığı saldırılarla mücadelemizi bu alan içinde boğmak istemektedir. Bunu başarmak için de diğer alanlarda halkımızı karşısına almamaya çabalamaktadır.

Ağrı ve Kars alanlarında en ufak bir gelişmeye dahi göz yummayan düşman, devrimci düşüncelerin hızla halk kitleleri içinde taban bulmasından duyduğu korku ve endişe ile bu mücadeleyi ezmek için azgınca saldırmaya, operasyonları hayata geçirmeye başlamıştır. Ancak uygulanan tüm baskı ve işkenceler yöre halkının biraz daha fazla mücadeleye yaklaşmasını, ve giderekte aktif destek sunmasını beraberinde getirmiştir. Yurtsever halkımız, kadını-erkeği, genci-yaşlısı ile devrimcilerin yanında yer alarak düşmanın en ufak bir kıpırdanışını dahi devrimcilere bildirmeye başlamıştır. Ve bu istihbarat getirme işi adeta yarış haline gelmiştir. Halkın bu özverili çabaları sonucu sömürgeciler çıktıkları tüm operasyonlarında eli boş dönmüşlerdir. Bu durumun verdiği kudurganlıkla sıradan her insanımıza saldıran sömürgeciler, son dönem içinde Süphan karakolunun HRK savaşçıları tarafından basılması üzerine tüm hınçlarını iki köylü gençten almış ve bu yurtseverleri alçakça katletmişlerdir. Herkesin yakından tanıdığı ve bildiği bu köylü gençleri de "terörist" olarak lanse etmişlerdir. Karakolun bulunduğu alanı tümden işkenceye alan ve gün boyu onlara bir yandan Kemalizmi aşılamaya çalışan, bir yandan da olmadık işkencelerle yıldırmak isteyen sömürgeciler, bu baskın olayının hiçbir yerde duyurulmaması için de tehditler savurmuşlardır.

Ayrıca son günlerde rezil burjuva basınında büyük manşetlerle "Eşkiyalar Ağrı dağında sıkıştırıldılar", "Eşkiyaları kovalayan güvenlik kuvvetleri İran'a girdi" biçimde yazılan uyduruk haberlerin ise itibar edilecek yönü yoktur. Olayın asıl yüzü şöyledir: 150-200 kişilik sömürgeci güçle 2 HRK partizanı çembere alınmış, ancak tüm kuşatmaya rağmen partizanlar çemberi yararak başarıyla sıyrılmışlardır. Bu çatışmadan kazasız belasız kurtulduklarına sevinen kolluk kuvvetleri ise bunu kutlamak için dinlenme molası vermişler ancak, bu arada bir grup HRK savaşçısı tarafından yaylım ateşine tutulmuşlardır. Bu taramada 6 ölü çok sayıda da yaralı veren sömürgeciler tam bir panik içerisine girmiştir. Verilen yalan haberlerde bu paniğin örtbas edilmesi amacına hizmet etmektedir.

Operasyonlarda başarı gösteremeyen sömürgeci güçler, şimdi de yoğun olarak ajan-milis yapıyı oluşturma çabasına girmişlerdir. Halka zorla silah dağıtmak ve geceleri nöbet tutturarak devrimcilerle karşı karşıya getirmek istemektedirler. Ama halk şimdi yaylalarda olduğundan henüz bu işi başarmış değiller. Silah alma işine ise hiç kimse yanaşmamaktadır. Halk sömürgecilere şöyle demektedir: *"Bize silah verirseniz, devrimciler gece gelip bizi öldürür, silahları da alıp götürürler, onun için biz silah almayız. Can güvenliğimiz yoktur."* Bu girişiminde de sonuç alamayan düşman; geçmişte devrimcilerle uzaktan da olsa ilişkide bulunan kişileri bu işte kullanmak istemekte, bunun için sık sık gözaltına alıp, işkence uygulayarak yıldırmak ve bu işi kabul etmek zorunda bırakmak istemektedir. Çelişkileri alabildiğine kızıştırarak, hiç bir insanımızın tarafsız kalmasına olanak bırakmamaktadırlar. Bir yandan aşiretler arasındaki çelişkileri derinleştirmekte, eski düşmanlıkları yeniden körüklemekte, devlet dairesine işi düşen her hangi bir insanı ajanlaştırmak için bir yığın çaba harcamaktadırlar.

Düşmanın tüm gücüyle seferber olduğu ve yaratmaya çalıştığı bu ajan-milis yapıya yörede faaliyet sürdüren HRK birlikleri tarafından vurulan darbe oldukça sert oldu ve yankısı Ağrı'nın yüceliklerine çarparak tüm alana yayıldı. İlk etapta ölümle cezalandırılan 3 hain, düşman için ağır bir kayıp oldu ve bu alanda atacağı ilk adım dahi frenlendi. Bu eylemden sonra durumu şüpheli olan bir çok şahıs kırsal alanı terkederek kentlere taşınmışlardır. Kırsal kesimde şimdilik bu yönlü düşmana hizmet edecek kişi kalmamış gibidir. Yani düşmanın bu yönlü çabaları faaliyetlerimiz önünde bir engel teşkil edememektedir.

Halk kitleleri gelişen mücadelemiz ve düşmana vurulan etkin darbelerle her gün biraz daha bilinçlenip saflarımıza akın etmekte, ülkemizin bağımsızlığı için hazır hale gelmeye çalışmaktadırlar.

***Yaşasın Silahlı Gücümüz HRK!**
***Kahrolsun Ajan-Muhbir Ağı!**

15 Ağustos 1985
Bışar

"DIE WOCHEN ZEITUNG"
16 Ağustos 1985, Cuma, No. 33

TÜRKLERİN KÜRTLERE OLAN MUAMELESİNDEN

BASKI, ZOR VE DİRENİŞ ÇEMBERİNDEN

Tam bir yıl önce Kürt gerillaları ile Türk ordusu arasında Türkiye'nin Güney-Doğu vilayetlerinde başlayan, yüzlerce kişinin hayatına malolan, binlercesinin keyfi tutuklanması ve kötü muameleye maruz bırakılmasına neden olan çatışmalar, acımasız oluyor. Ama Ankara bir savaşın verildiğini teslim etmek istemiyor, çelişkili uygulamalar içine düşüyor ve Türk ordusunun gücünden eminle silahın zoruna başvuruyor. Ülke giderek daha fazla kanlı bir baskının şeytan çemberine ve Kürt halkının yükselen direnişine, dalarcasına giriyor.

Georg Schwarz'dan

"Milliyet gazetesi", Türkiye'nin Doğu ve Güney-Doğu bölgelerinde yaşayan halkın «huzurlu bir bayram» (islami şeker bayramı) geçirmesi «için», «bölgedeki askeri güçlerin önemli oranda takviye edildiklerini» yazıyordu. Evet, bunun için Hakkari'den Çukurca, Şemdinli, Uludere, Şırnak, Eruh ve diğer dağlık bölgelerine kadar ve tersine olan istikametlerde, yol güzergahlarında arama ve taramalar sıklaştırılıyor. Herhalde, yine bu da huzur ve barışın sağlanması için olacak ki, bir yıldan beridir verilen küçük aralıklar dışında Mardin, Hakkari ve Bingöl bölgelerindeki köylerde sürekli sokağa çıkma yasağı konuluyor; çoğunluğu çoban olmasına rağmen köylülerin hareket etme özgürlükleri köy çevresinde 300 metre uzaklıkla sınırlanan alanlar üzerinde kısıtlanıyor. Köylülerin geçim ihtiyaçlarını bu koşullarda nasıl temin edecekleri ise, kimi ilgilendirir(!)

Ankara generallerinin barışa olan yaklaşımları ender rastlanır tuhaflıktadır. Çünkü, ne zaman barıştan dem vursalar, bir savaş başlatıyorlar. Geçen yılın Ağustos ayında "teröristlere" (resmi dilde Kürt isyancılarına verilen ad) karşı başlattıkları militarist operasyona da, "barış" adını koydular. 15 Ağustos'ta küçük Kürt gerilla birlikleri Eruh ve Şemdinli'ye baskınlar düzenleyerek, Kürdistan Kurtuluş Birliği (Hêzên Rizgarîya Kurdistan)'nın kuruluşunu ve silahlı mücadelenin yeniden başladığını ilan ettiler. «Çünkü» duvarlara yapıştırılan afişlerinden de okunduğu gibi, «halklarımız için silahların dilinden konuşmaktan başka yol kalmamıştır» denilmekteydi. Ve ayrıca bu, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin yapılan II. Kongresinde böyle karar altına alınmıştı.

SAVAŞ VE BARIŞ OPERASYONLARI

Hangi «egemen vatanlarının» (Türkiye, İran, Irak, Suriye) «devlet» sınırları dahilinde olursa olsun, Kürtlerin patlak veren her isyanının, sözkonusu diğer ülkelerin güçler dengesi üzerinde direkt etkisi olur. Bundan da öte, başta petrol olmak üzere Kürdistan'ın zenginlik kaynakları, Kürtlerin otonomi hareketinin uluslararası alanda ilgi görmesine neden olmaktadır. II. Dünya Savaş'ından sonra, gerek Washington gerekse de Moskova, Türkiye-Irak ve İran'ın sınır bölgesini oluşturan "kritik üçgen" üzerinde –ne tesadüf ki burası Kürtlerin doğal vatanıdır– kontrollerini sağlamak amacıyla hak talebinde bulundular.

«Barış» (Huzur) operasyonu beklenilen başarıya ulaşamadı, ve birbuçuk ay sonra yerine geçirilen «Güneş» operasyonu ile devam ettirildi. Temizlik harekatı, iki yıllık bir süre zarfında ikinci defa Irak toprakları içlerine kadar yaygınlaştırıldı. Diğer üçüncü sözkonusu ülke olan İran, Ankara'nın eylemlerini İslam Cumhuriyetinin toprakları üzerinde de genişletebilme arzusuna, rıza göstermedi. Yaptığı resmi açıklamalara göre Tahran, Türk ordusunun İran topraklarına girmesine katiyen izin vermeyeceğini belirtmekteydi. Ancak, Ortadoğu'da sağlanan antlaşma, oluşturulan ittifak ve birliklerin zemininin kaygan olduğu ve hızla değişime uğrayabilecekleri, açık bir gerçekliktir.

Nitekim İran Kürtleri lideri Abdurrahman Kasımlu'nun verdiği bilgilere göre; yaklaşık olarak Türk sınırından 70 km. uzaklıkta bulunan Urmiye gölüne kadar olan bölgeyi taramadan geçirmek amacıyla, Türk silahlı kuvvetleri bu yılın Mayıs ayında İran topraklarına girdiler. Bu yılın Haziran ayında, İngiliz magazin dergisi "Foreign Report", Irak Kürtleri liderleri Celal Talabani ile Barzani kardeşler arasında bir ittifakın sağlanacağının arefesinde olunduğuna dair haberler verdi. Verilen bu haberden birkaç gün sonra "Reuter", «isyancılara» karşı ortak eylem gerçekleştirmek amacıyla, Türkiye ile Irak'ın takviye askeri birliklerini sınır bölgelerine çektiklerini bildirdi. Ankara ise bunu yalanladı ve ek takviye birliklerinin çok daha önceden planlanmış bir askeri tatbikata iştirak ettiklerini açıkladı. Olayın gerçek yanı ne olursa olsun; bölgede bulunan bütün hava limanları ve sahaları 21 Haziran'dan 31 Haziran'a kadar, normal hava-uçuş trafiğine kapatıldıkları bilinen bir durumdur. 24 Haziran'da da "Milliyet" gazetesi, İran jet uçaklarının Kürt mevzilerini aralıksız bombaladıklarını yazdı. Ayrıca, Irak'ın da hudut bölgelerinde askeri operasyonlar yürüttüğünü duyurmaktaydı.

Bu denli yoğun militarist olaylar ortamında, süper güçleri de hesaba katmamazlık edilemez. Aynı şekilde NATO da Haziran ayında ve aynı alanda geniş çaplı senelik hazırlık manevrasını yaptı. 80'li yılların başlarından itibaren uygulamaya konulan senaryo hiçbir değişikliğe uğratılmadan olduğu gibi sürdürülmektedir. Sovyetlerin muhtemel bir ilerleme harekatını engellemek bahanesiyle, Batılı ittifak güçleri ve ABD'nin "Rapid Deplayment Forces" (Çevik Kuvvetler)'i ile Türk ordusu devamla İran'ı işgal etme hazırlığı içerisinde bulunmaktadırlar. Diyarbakır'da bulunan "Büyük Otel", Amerikalı ve Batılı Alman subayları ile dolup-taşmaktadır. Moskova ise

halen, «uygun» momentte mevcut müttefiklerinin iplerini çekmeye, öncelik veriyor. "Foreign Report"un bildirdiğine göre, Sovyetler Birliği ile müttefiği Suriye, Irak Kürt liderleri arasında oluşturulması hazırlanan yeni ittifakın arkasında bulunmaktadırlar. Çeşitli askeri operasyonların silahlarının yaylım ateşi altında kalan, düzensiz mülteci halk yığınlarına dönüşen Kürtler ise, bir oraya bir buraya savrulmakta, özünde ise aynı alan içerisinde dolaşıp durmak durumunda bırakılmaktadırlar.

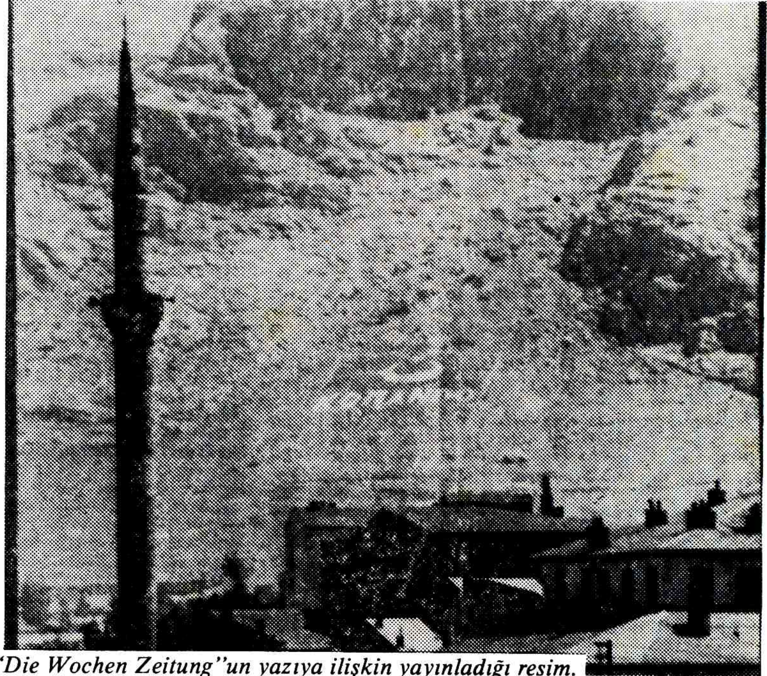
DOĞU ANADOLU'DA VAN

Toprakları sınırdan yaklaşık 100 km. dahi uzaklıkta bulunmayan Van, Doğuanadolu'nun en şirin beldelerinden biridir. Bir kesiminde tam bir yazın yaşandığı ama aynı zamanda dorukları karla kaplı haşmetli, keskin yarıklarla bezenmiş ve esmer renkteki dağlar, muazzam büyüklükte, koyu-mavi ve suları tuzlu olan "Van Gölü" kıyısında kurulu küçük şehiri çevirmektedir. Ermeniler gözüyle Van, Türkiye'nin en önemli yerleşim merkezlerinden biriydi. Şüphesiz, Jön-Türkler de herşeyden önce bölgenin bu yüksek stratejik önemine değer biçtiler; 1915-1922 yılları arasında bölgede yaşayan tüm halkı zoraki sürgüne göndererek, onları Suriye çölünde kurulu esir kamplarında enterne ettiler. Ermeni beylerinin zenginlik kaynaklarının tabii mirasçıları olduklarına inanan Kürt köylüleri de katliama katıldılar. Şehir, bir bütün olarak yakılıp yıkıldı. Bugün ise Van, işgal altında bulunan bir yörenin küçük ve tozlu bir şehir merkezidir. Yolları henüz asfaltlanmamış ve güvenlik güçlerinin baskıları hemen göze çarpsa da, medeniyet buraya yalnız iki zıt yönüyle, iki karşıt gelişim biçimiyle de olsa girebilmiştir. Dört kişinin başına bir askerin, iki yerlinin başına bir polisin düşmesi olayı; bölge için pratik bir kaide haline gelmiş durumdadır. Bir lokantanın garsonu bize gülerek; «hele bir bakalım! arkalarında 5 asker veya polisi de hemen görmeden, biraraya gelmiş üç Kürdü bulmanızın mümkün olup-olmadığını görürsünüz» demekteydi.

Şehrin üzerinde bulunan yuvarlak dağ tepesi üzerinde büyük iri harflerle «Önce Vatan» yazılıdır. Şehrin semalarında saatlerce dönüp-dolaşan helikopterler ile yan-yana düzenli alçak uçuş yapan Fantom savaş uçakları, hakim "ana vatan"ın gelişmeler karşısında ne kadar ciddi tutum içinde olduğunu ele verebilmektedir. Dağın yamacında çizili hilal amblemi buranın Türk anavatanından başka bir yer olmadığını söylemek isteyen bir izlenim yaratmaktadır. Hilalın tam alt bölümünde "Komando" kelimesi yazılıdır. «Anti-Gerilla savaşında en iyi eğitilmiş ve silahlandırılmış» (İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un açıklamasından) 2000'in üzerinde «Komando» ara vermeksizin bir yıldan beridir Van'a yerleştirilmiş bulunmaktadır.

min yetersizliği derileri üzerindeki lekelerden belli olan sayısız çocuk göze çarpmaktadır.

Van caddelerindeki görüntüler, yoğunlaşan kaba toplumsal tezatların ve ulusal çelişkiye karşı savaşımın aracı olarak, Ankara'nın «Şeker-Kamçı» politikasını tam yansıtmaktadır. Geçen yılın Ekim ayında yaptığı bir açıklamada terörizmin kökenini «geri sosyal ilişkilere» bağlayan Başbakan Özal'ın dediğine göre; turizmin geliştirilmesi «bölgedeki sosyal geri kalmışlığı» ortadan kaldıracak, halkın içinde bulunduğu yoğun işsizliğe ve kapıldığı umutsuzluğa çare olacak ve yoksulluğu, sefaleti hafifletmiş olacaktır. Ama onun böyle düşünebilmesi olayı son derece komik bir durumu sergilemektedir; çünkü bizzat onun hükümeti de, ağaların (büyük toprak sahiplerinin) mutlak kudretini ve keyfi uygulamalarını kırmak için, egemen feodal yapıya dokunmaya cesaret gösterememiştir. Ağalar, kendi açılarından dönemin koşullarını iyi değerlendirebilmektedirler; bunlar ile ülkeye kesin dönüş yapmış yurtdışında çalışmış bazı işçiler, artık kârlı bir sektör olan turizm ticaretini elegeçirmiş bulunmaktadırlar. Kaçak halıların ücretini veya karşılığını ödemek için sadece onlar, gerekli imkan ve araçlara sahiptirler. Güvenlik güçlerinin artan yoğun denetimi Suriye, Irak ve İran sınırları üzerinden ürün ve malların illegal transportunun sağlanmasını önemli derecede zorlaştırmıştır; dolayısıyla kaçakçılar bugün yüksek fiyatlar talep etmektedirler. «Geriye kalan halka» ise, şehir-


"Die Wochen Zeitung"un yazıya ilişkin yayınladığı resim.

Yeni yapılan 2 caddeden (yoldan) biri, devlet zorunun kesin denetimi ve kullanımı altındadır. Askeri yükleme araçları, jipler ve otobüsler sürekli buradan geçmekte ve arkalarında bir toz bulutu bırakmaktadırlar. Aralarında, başlarında ki açık mavi rengteki berelerle diğerlerinden ayrılabilen komandoların da bulunduğu askerler, muntazam bir şekilde devriye gezmektedirler. Caddenin hemen kenarında yeni bir postane binası inşa edilmiş ve bunun karşı cephesinde de kültür merkezi bulunmaktadır. Kültür merkezinin yanı başında bir taraçalı restaurant bulunmakta, ve bunun kumaştan yapılı çardaklı damı, buranın ayrıcalıklı müşterilere ait olduğunun işaretini vermektedir. Zaten üzerinde «Polis Lokantası» yazılı bulunmaktadır. Van gölü ile hava limanına doğru uzanan ikinci yol ise, genellikle turizmcilik için kullanılmaktadır. Nitekim bu yol üzerinde bulunan «Akdamar» adlı otelin giriş kapısında «jelmoli» seyahat şirketinin reklamını yapan el ilanları yapıştırılmıştır. Yolun sağında ve solunda halı mağazaları bulunmakta, bazıları eski, ama değerli ziynet eşyasını da satmaktadır; sonra alabildiğince kerpiç kulübe ile vita-

lerindeki değişmelere ve sözü edilen turizm olayına ancak uzaktan seyretme hakkı arta kalmaktadır-zaten bu turizm projelerinde kendileri hiçbir surette hesaba katılmamıştır. Şu anda sayıları fevkalede bir artış kaydetmektedir. Bundan 4 yıl önce Van'ın nüfusu 80.000 civarında idi ama bugün bu sayı 110.000'nin üzerine çıkmıştır. Bugün ağalar, merkezi zorun (devletin bn.) teşviki ve desteği ile yeni tarım makinalarının sahibi olmuşlardır, bu nedenle sahibi oldukları insan faktöründen vazgeçebilmektedirler. İşte, bu ortam içine sokulan insanlar ya Türkiye metropollerine ya Van gibi şehir merkezlerine akın etmekte, yada silahlanıp dağlara çıkmaktadırlar.

Baskı mekanizması etkinliğini devam ettirmektedir. Sürekli aşağılama, toplu tutuklamalar ve sistematik işkence bu mekanizmanın pratik sonuçlarını oluşturmaktadır. Van iline pek uzak olmayan Hamur'da başta 3.000 kişi için yeni inşa edilen hapishane kampı, kapasitesini çoktan aşmış ve tutuklularla tıka-basa doldurulmuştur. Bölgeden olan bir Türk bilim adamına göre; «bugün yanında salt silah bulundurduğu için, hiç kimse artık tutuklanmamaktadır»

DİRENİŞ

Van Gölü'nün yukarı kesiminde bulunan bir köy bu yılın Mart ayında bir askeri birlik tarafından kuşatıldı ve köyün bütün erkekleri bir dere içinde toplatıldılar. Saatlerce buz gibi soğuk sular içinde beklemek zorunda kaldılar. Komutan, köylülerin silahları nereye sakladıklarını öğrenmek istemekteydi, ki bir kaç saat sonra onları konuşturabilmişti de. 100 silaha el konuldu. Fakat köylülerden anlaşıldığı kadarıyla, teslim edilan silahlar «köylülerin sahip oldukları en eski» silahlar idi.

Bir Kürt atasözü, bir Kürt için nelerin değeri olduğunu şöyle sıralamaktadır: Silah-At-Avrat (sırasına göre değer verilir.) General Evren, askeri darbenin yapılışından hemen sonra sivil halkın silahsızlandırılmasını emretmişti. 1980'de güneyde bulunan Midyat ilçesinin erkekleri uzun kuyruklar oluşturarak, silahlarını beyaz mendillere sarmış ve bir bebek gibi kucaklarına almış halde, polis karakoluna götürmüşlerdi. Evren'ın emri tutmadı. Özellikle «sakalı gençler ile pantolon giymiş kızlar»ın (Güneş gazetesinden) Eruh ve Şemdinli'de silahlı mücadelenin yeniden başladığını ilan etmelerinden bu yana, gittikçe kızışan ve bir savaşı andıran olaylar, sınırlardan 500 km uzakta bulunan Elazığ ilinin sıra dağlarına kadar yayılmış bulunmaktadırlar. Evren, bu koşullarda düşüncelerini değiştirmek zorunda kalıyordu. Geçen yılın Ekim ayında, «terörizme» karşı harekete geçirmek amacıyla -bu sefer de- sivil halkın silahlandırılmasının emrini verdi. Ama tüm çabalar boşuna! Çünkü; daha önceden de yansıttığımız üzere, hemen hemen bütün Kürtler silah taşımaktadırlar. Evren'in yeni uygulaması, birçok ağanın özel ordularının doğrudan-doğruya legalleştirilmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Açık ki, devlet tarafından en modern silahlarla donatılan bu ağalar denetimindeki milis orduları lokal hasımlarına karşı harekete geçirilip eyleme yönlendirilecek ve bu da yöre halkının kin ve öfkesinin kabarmasını körükleyecektir.

Her şehirde olduğu gibi -Van'da da- bütün sivil kaide ve uygulamalar devre dışına itilmiştir. Kürt kökenli devlet memurları, «Hêzên Rizgariya Kurdistan» tarafından düşman ilan edilmiş ve «rejimin ajanları ve muhbirleri» olarak öldürülmektedirler. Halk işini, Türk kökenli memurlara ancak rüşvet ödeme yoluyla yaptırabilmektedir; -Kürtler, devletin fiyatı üzerine yaptıkları günlük rüşvet pazarlıklarıyla, maruz kaldıkları aşağılama ve horgörünün karşılığını böylece geri ödemektedirler. (böylesi bir durum Avrupa kamuoyunda devletin ne kadar aşağılık olduğunun anlamına gelmektedir. bn.) Bir tüccarın nasihatı «eğer birşey elde etmek istiyorsan, memurun karısına bir altın saat al» biçimindeydi. Yine, bir Türk bilim adamı, «devlet mekanizmasıyla olan trafik sadece toplumsal irtişa (ahlaksızlık) yoluyla yürüyebilmektedir. Ve sosyal ahlaksızlığın sonuç getirmediği alanlardan da, silahlar konuşmaktadır» yorumunu yapmaktaydı.

KORKU

Hiç kimse Ağustos 1984'ten bu yana kesin olarak kaç kişinin yaşamını kaybettiğini söyleyebilecek durumda değildir. Türk gazetlerine şöyle bir göz atıldığında, aşağı-yukarı hergün «çatışmada öldürülen» veya «ölü olarak ele geçirilen teröristler» hakkında yazılar okunabilmektedir. Türk ordusunun kayıpları konusundaki haberlere ise, çok sıkı bir sansür koyulmuş bulunmaktadır. Ancak yerli gözlemciler bu bir yıllık süre zarfında en az 100 subayın hayatını kaybettiğini, bildirmektedirler.

Korku ve tedirginlik alabildiğine yayılıyor. Öncelikle baskı mekanizmalarının etkinliğinin yıkılışını gören güvenlik güçleri cephesinde, bu korku hızla yaygınlaşıyor. Artık jandarmalar dağlık alanlara ancak konvoylar halinde gidebilmekte, ve polisler karakollarını, kapı ve pencereleri kum torbaları arkasında kamufle ederek, kaleler haline dönüştürmektedirler. Subaylar artık resmi elbiseler ve rütbeli kıyafetlerle sokağa çıkmamaktadırlar. Askerler hareket eden veya seçemedikleri her cisme rastgele ateş etmektedirler. Geçtiğimiz yılın Kasım ayında Mardin yakınlarındaki bir kışlada gece nöbet tutan bir asker, üniformalarından tanıyamadığı Türk ordusunun 4 yüksek rütbeli subayına ateş ederek öldürmüştür.

ANKARA

Ankara Kürtlerin yaşadığı bölgeden kilometrelerce uzaklıkta bulunmaktadır. Ankara Anadolunun bu kesitini yeterince tanımak istememekte ve zira burasını yalnız ülkenin «en geri kalmış ve en pis» bölgesi olarak ele almaktadır Türk egemen güçleri en ufak bir tavizi, en küçük bir ulusal veya sosyal istem biçiminde de olsa, devletin zayıflığının işareti olarak görmektedirler. Her gelişmenin arkasında yurtdışındaki karanlık güçlerin parmağını aramakta ve isyancılara Moskova patentli güruhlar, amaçsız teröristler olarak bakmaktadırlar. Sürekli kendinden çok emin bir şekilde gülen, toparlak vücutlu Başbakan Turgut Özal, 19 Haziran'da bir kere daha gazetecileri «ülkemizde hiçbir surette bir Kürt problemi yoktur» biçiminde teskin etmeye çalıştı. Kendisine bu yönlü bir soru sorulduğunda, zaten tatil yapmaya gitmekteydi. Onun içişleri bakanı Yıldırım Akbulut ise, başka düşüncededir. Mayıs ayının sonunda parlamentoda «Doğu'daki olaylar bir Gerilla Savaşını andırmaktadır» biçimindeki bir açıklamada bulundu. Parlamentoda çıkan tartışmalar epey sert geçti. "Milliyetçi Demokrasi Partisi" (MDP) nin parlamenteri Vahit Tarımcıoğlu «eğer içişleri bakanının söylediklerini kabul edersek, o zaman Cenevre antlaşmasını uygulama göndemine alarak, tutuklu teröristlere savaş esiri muamelesi yapmak zorunda kalacağız» şeklinde tepkilerini dile getirdi. Buna karşın, olaylar bölgesindeki dikkatsiz ve ölçüsüz davranan subayların mülahazası «biz burada bir iç savaşla karşı-karşıyayız» biçiminde kendisini somutlaştırmaktadır.



Kürdistan Halkı ve Önderliğinin Geliştirdiği Şanlı Mücadele Doğru Değerlendirilmelidir

ZEKİ

Berxwedan Haziran sayısı bir rastlantı sonucu elime geçti. Baştan sona kadar okuduğum bu gazete, diyebilirim ki bir yayın organı olarak kendisine devrimci ve hatta demokratım diyen namuslu her insanı etkileyecek güçtedir. Bu mektubu ise, kendi dünya görüşüm doğrultusunda, PKK'nin Kürdistan'da 15 Ağustos 84'ten bu yana geliştirdiği eylemleri yıkıcı bir üslupla eleştirmeye kalkışan grup, kişi ve partileri eleştirmek amacıyla yazıyorum. Yapıcı bir tarzda eleştiri yönelten tüm siyasi görüş sahiplerine de buradan saygılarımı sunuyorum.

Bugün ülkemizde ağır faşizm koşulları yaşanmaktadır ve ülkemizin (Türkiye ve T. Kürdistan'ı) solcu geçinen, ezilen sömürülen halkların hak ve özgürlüklerinin sözde savuncuları ve özellikle de kendilerine marksist-leninist diyerek asıl yüzlerini maskelemeye çalışan, bunu da beceremeyip kokuşmuşluğun, siyasi yozlaşmanın ve giderek çürümenin en hoyratçasını yaşayan birçokları yavaş yavaş meydana çıkmaktadır. Bugün artık herkes layık olduğu yere oturmaya başlamıştır. Bu yerleri ise bizzat kendileri seçmişlerdir. Çünkü, ülkede sıcak savaş koşulları var ve eski suskun ortam sona erdi. Şartlar gelişip dayatınca Avrupa'daki bu "örgüt" liderleri ve kadroları yeni bir makamdan çalmaya başladılar: "Gitmek mi zor, kalmak mı zor?"

Evet! gerçekten de bu beyler için tehlike çanları çalmaya başladı. Çünkü bunlar, kitlelere Avrupa'nın lüks salonlarında bir ellerinde bira bardağı, diğer ellerinde filtreli sigaralarıyla hiç utanmadan devrim için, mücadele için koşulların elverişsiz olduğunu, ülkede çok kısıtlı olanaklarla iş yapılamayacağını söylüyorlardı. Bir yandan da dönemin "koşullarına" uygun bildiri, dergi vb. yayın organları çıkarıp, kapağına da bilmem kaç TL diye yazarak "faaliyetlerini" kanıtlamaya çalışıyorlardı. Ama bunlarla, ilerici-demokrat kitleleri belli bir süre oyalayabildiler. Çünkü bu beylerin ipliği pazara çabuk çıktı ve iki yıldır izine gidip-gelen emekçiler ülkede en ağır koşullarda kimlerin mücadele ettiğini kendi gözleriyle gördüler, duydular, şahit oldular. Bu da söz konusu çevrelerin yalan ve demogojilerini açığa çıkardı ve kitlelerden tecrit olmalarını sağladı.

Bu beyler, Avrupa sosyal–demokratlarının kucağında elde ettikleri sığınaklarında "güvence" altında kurdukları tekkelerini kuruluş amaçlarından saptırarak halkın bazı sosyal sorunlarını çözmeye çalışan bürolara dönüştürdüler. Ve bu çabalarında başarılı da oldular. Şimdi bu beylerimiz ülkeye nasıl gitsinler ki? Orada açlık var, ölüm var, savaş ve zulüm var. İşkence görmek, idam edilmek de var. Bu şartlara katlanmak ise onlara göre bir iş değil(!) üstelik Avrupa'daki konumları da değişmiş, yaşam olanakları biraz daha iyileşmiş. Öyleki sahip oldukları "Fransız" yataklarında derin bir uykuya dalmak ve uyandırılmak da istemiyorlar.

15 Ağustos eylemleri bunları çok rahatsız etti. Ve daha da edecektir. Bu güruhun koro halinde başlattığı saldırılar ve PKK'nin yükselttiği şanlı eylemlere utanmazca, hakim sınıfların eşliğinde çamur atmaları da bundandır. Bazı yayın organlarında bu eylemlerin zamansız ve ezilen halkların çıkarlarına ters düştüğü yazıldı. Ama bu tür aldatmacalara başvuranlar ne yazık ki topu kendi kalelerine atıyorlar. Çünkü bunlar, ülkede mücadele koşullarının olmadığını da söyleyenlerdi. Onlar bekliyordu ki ülkede 70'li yıllarda varolan ortam yeniden yaşansın ve beylerimiz de "otaklarını" ülkeye taşısınlar. Ve ezilen halkların çıkarlarının "savunuculuğunu" da o zaman yapsınlar. İşte PKK, bu gibi ince hesapları altüst etti. Hem de TC faşist ordusunun en yığınsal olduğu Kürdistan'da yükselttiği mücadeleyle.

Ülkedeki mücadele şartları oldukça ağırdır. Ama şartlara göre de mücadeleye belli bir yön verilecektir. Hiçbir ülkede burjuvazinin yönetim istikrarının sağlam olduğu şartlarda devrim gerçekleşmemiştir. Ve TC'nin bugünkü istikrarsızlığı da ortaya çıktığı günden bu yana içine düştüğü en derin bunalımdır. İçine düştüğü bu bunalımı atlatabilmek için akla hayale gelmeyecek önlemlere başvurmaktadır. Başvurduğu tüm önlemler ise fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. TC'nin bu gidişini hiç bir güç durduramayacaktır. Bugün devrim adına sözde halkların çıkarlarının savunucusu gibi görünüp, özünde ise burjuvaziye yamaklık edenler dahi bu süreci durduramayacaktır. Halkların gelişen şanlı mücadelesi tüm engelleri aşıp zafere ulaşacaktır.

Burada, **Berxwedan**'da izah edilen diğer bir konu var ki bu husustaki belirlemelere aynen katılmaktayım. Belirtildiği üzere Türkiye'de 70'lerden sonra ortaya çıkan ve mantar gibi üreyen örgütlerin sahip çıktıkları mirası nasıl çarçur ettikleri açıkça görülüyor. Sözde bu mirası savunuyorlar, özde ise onlara en büyük kötülüğü yapıyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. 71'lerin Mahir, Deniz, İbrahim ve daha nice yiğit devrimcileri faşizm karşısında tasını tarağını toplayıp Avrupalara kaçmadılar. O dönemde devrimci potansiyel oldukça düşük olmasına rağmen, en zor ve ağır koşullarda kahramanca direndiler ve şehit düştüler. Şimdi ise, onların anılarını ve mücadelelerini yaşatıyoruz diyenler, onların savundukları görüşleri çarpıtarak ve yolunmuş kuşa döndürerek tanınmaz hale getirmişler, cilayıp süsleyerek ve biraz da sulandırarak bu biçimiyle yutturmaya çalışıyorlar. Ve bu durumlarına bakmadan da seminerler vererek *"arkadaşlar, Türkiye halkları ne idüğü belirsiz bir halkmış, çünkü faşist bir anayasaya %80 evet oyu verildi"* diyerek alçaklığın en ileri boyutuna vardılar.

Ama Türkiye halkları bunların hesabını er-geç –eğer ülkeye gelirlerse– soracaktır. Mahirler silahlarını teslim etmeyip sonuna kadar savaşmış ve şereflice şehit olmuşlardı. İnandıkları davayı sonuna kadar savunmuş ve pratikte de bunu kanıtlamışlardı. Peki, "onların mirasçısıyız" diyenlere ne demeli şimdi? Ülkede halk savaşı vermek isteyenler, gerillacılığın her türlüsünü savunanlar, toplu ayaklanmayı gerçekleştirmek isteyenler, neredesiniz, buyurun "hodri meydan" diyoruz size. Her olanak hazırdır şimdi. Yeterki savaşmaya gönlünüz olsun.

Avrupa'nın büyük varoşlarında giz-

Devamı syf. 21'de

Kemalist Milis Çetelerin Yeni Bir Provakasyonu!

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

25 Ağustos 1985 tarihinde, İsviçre'nin Basel kentinde adına "Partizan" denilen katiller güruhunca ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yeni bir provakasyon sergilenerek, kitlesel bir katliam gerçekleştirilmek istendi. İçlerinde kadın ve çocukların da bulunduğu 150 kişilik ERNK taraftarları topluluğuna gözü dönmüşcesine saldıran bu katiller, 14 yurtsever-emekçinin yaralanmasına yol açtılar. ERNK taraftarlarının bilinçli müdahalesi ve soğukkanlılığı sonucu, daha fazla yaralanmanın önüne geçilirken, saldırgan güruhun da püskürtülmesi sağlanmıştır. Kadın ve çocuklara ateş edecek kadar bilincini yitirmiş olan bu katiller, polis tarafından ERNK taraftarlarının hıncından kurtarılmışlardır.

İsviçre geneli ve özelde de Basel, ulusal kurtuluşçu bilincin giderek yaygınlık kazandığı ve yüzlerce emekçinin ulusal kurtuluş için seferber olduğu bir alandır. "Partizan" adlı çete son dönemlerde genelde olduğu gibi bu alanda da alabildiğine teşhir olmaktaydı. "Cezaevi kaçkınlarının" başına çöreklendiği ve giderekte devrimden el çeken "Partizan" güruhu, teşhir ve tecrit olmasının baş sorumlusu olarak gördüğü PKK'ye ve önderliğindeki mücadeleye karşı yoğun bir iftira ve saldırı kampanyasına girişti. Bu saldırılarını yoğunlaştırdığı bir alan da İsviçre'ydi. Fakat, tüm iftira kampanyası sonuçsuz kaldığı gibi, giderek kitlelerden teşhir olan kesim, onlar oldu. Bunun üzerine sömürgecilerin de bu dönemde çokça başvurduğu bir taktiğe sarılarak, mücadelemizin gelişmesine engel olabilecekleri gafletine kapıldılar.

Planlı bir şekilde yürütülen bu faaliyetlerini 25 Ağustos'ta kitlesel bir katliamla doruğuna çıkaracaklar ve böylece kitlede yoğun bir pasifikasyon geliştirerek kitlesel kabarışın önüne geçeceklerdi. Tüm girişim ve çabalar buna yönelikti. Bu amaçla önceden dağıtılan bir bildiriyle 25 Ağustos günü, gündemi anti-PKK temelinde oluşturulan bir toplantı yapacaklarını ve tüm ilericilerin, demokratların katılabileceğini duyurdular. Toplantı günü HK, Dev-Sol vb. örgütlere *"toplantıya gelip katılmayın"* işaretini verirken, aynı zamanda kendi çevrelerinden de saldırıya hazırlananlar dışında kimse getirilmemiştir.

Toplantı saatinde 150 kişilik ERNK taraftarları grubu, ancak 20-30 kişinin sığabileceği büyüklükte olan salona geldiklerinde, kimsenin (salona önceden yerleştirilenlerin dışında) olmadığını görürler. Yurtseverler, *"Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yürüten, şehitleri ve direnişleriyle büyük bir umut haline gelen PKK'nin tartışma platformuna getirilmesine karşıyız"* diyerek, *"gelin faşist cuntayı teşhir edelim, ona karşı nasıl mücadele yürüteceğiz onu tartışalım"* önerisini getirirler. Teşhir olan yüzlerini artık gizleme olanağı bulamayan katiller grubundan saldırı emri ile cevap gelir. Susturucu takılmış silahlar, bıçak ve sopalarla saldırmaya başlarlar. Silahların az ses çıkarması karşısında bir yurtsever, *"bu silahlar sahtedir, korkmayın"* der, ama ateş sonucu bazı yurtseverlerden kan akması sonucu gerçek oldukları anlaşılır. İlk şaşkınlığı atlatan yurtseverler, hep bir ağızdan ve gür bir sesle **"Bıji Serok Apo!"** sloganını atarak katillerin üzerine yürürler. Neye uğradıklarını şaşıran çeteciler, hızla kaçışmaya başlarlar. Elinde hiç bir savunma aracı olmayan yurtseverler, katillerden bir kaçını ele geçirmeyi başarır. Bu ana kadar 100 metre uzakta olmasına rağmen müdahale etmeyen polis, olaya müdahale ederek katilleri yurtseverlerin elinden alır. Bununla da durmayan saldırganlar, bir kaç yurtseveri de bizzat polisin elinde yaralarlar.

Olaydan kısa bir süre sonra açıklama yapacağını belirtmesine rağmen, hiç bir beyanda bulunmayan polis, geçtiğimiz günlerde olaya ilişkin değerlendirmelerini basına dağıttı. Olayla ilgili olarak silah kullanan 13 "Partizan"lının tutuklandığı belirtilen açıklamada yine, bizzat bu tutuklananların ifadesine dayanarak, "Partizan"lıların, PKK'lilere saldırdığını söylediler. Ayrıca olaya ilişkin ilerici-demokratik çevreler de yaptıkları açıklamalarda "Partizan" grubunun kanlı saldırısını kınamış ve bu tür saldırıların faşist cuntaya hizmet ettiğini belirtmişlerdir.

İlerici-demokratik güçlerin, yurtseverlerin ve insanım diyen her ferdin derin nefretini kazanan saldırganların bu katliam girişimini neden cuntaya değil de, faşist sömürgeciliğe karşı savaşan bir gücün kitlesine yönelttiği sorusu üzerinde bir çok yönüyle cevabı verilmiş de olsa durmakta ve açıklamakta yarar vardır.

KEMALİZMİN KIŞLA ÇOCUKLARI "MEHMETÇİĞİN" İNTİKAMINI MI ALIYORLAR?

Kemalizmin kışla kültürü ortamında yoğrulmuş ve bugün cezaevinden dışarı salıverilen beyinleri ve ruhları halk için çalışmayan halk düşmanı katiller güruhunun başını çektiği "Partizan" adlı provakatör çete, 12 Eylül sonrası tümden yüzü açığa çıkan ve direniş adına ne varsa hepsini terkeden bir harekettir. Kemalistlerin Kürdistan'ın bağrına saplamak istediği bir hançer olan bu eli kanlı çetenin saldırıları bir tesadüf değildir. Bu, giderek devrimden uzaklaşarak, kendi gerçek kimliğine bürünmek isteyen kemalist milis çetelerin saldırısıdır.

Kışla kültürü bir çok sol hareket üzerinde yoğun bir biçimde etkili olmuştur. Bunun en uç noktasından örnek verilecek olursa akla ilk gelen isimler arasında "Partizan" adı gelir. Yıllarca Kemalizmin okullarında beyinleri en katıksız şovenizmle yıkanan ve kafalarına Kemalizmin zehirinin doldurulduğu bu katiller grubu, bugün tümüyle bu yüzlerini açığa koymakta ve bunun gereklerini yapmaktadırlar. Yoksa bu kadar çabuk bir biçimde bukalemun gibi renk değiştirmeleri mümkün olamaz. Kemalizm illetine tutulmuş bu sefillerin, adından çok bahsettikleri ve direnişine saygı duyulması gereken İbrahim KAYPAKKAYA'nın anısına da sahip çıkmadıkları bugün tüm gerçekliğiyle açığa çıkmıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA en zor koşullarda bile ser verip sır vermeyen bir direnişle kemalistlerin ruhuna korku salarken, bu baylar, tam da direniş destanlarının en görkemli biçimde yazılacağı bir dönemde, silahlarını bırakarak Avrupa'ya sığınırken, direnmek isteyen dürüst devrimcileri de silahsızlandırıp, faşist cuntaya katlettirmişlerdir. İ. KAYPAKKAYA, kırma tüfeklerle silahlanmış on kişilik bir grupla bile direnişi geliştirmek zorundayız derken, bunlar binlerce militanın eğitilip, silahlandırılarak, faşist cuntaya karşı savaştırılacağı bir ortamda kaçkınlığı körüklemektedirler. Bu tutumun İ.KAYPAKKAYA'nın direnişçi anısına sahip çıkmakla hiç bir alakası olmadığı çok açık değil midir? Bu gerçeği şu veya bu biçimde değiştirebilmenin veya üzerini

kapatmanın olanağı var mıdır? Düşmanın, devrimcilerden daha örgütlü ve hazırlıklı olduğu bir dönemde gücünü savaşa süren, devrimcilerin ise güçlerini toparladığı hazırlıklı olduğu bir dönemde kaçışı örgütlemek neye hizmet eder? Her ikisi de devrimden kaçış değil midir?

15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürdistan'da direniş seslerinin yükseldiği bir dönemde, düşmanın tüm kofluğu ve çürümüşlüğünün sergilendiği ve Türk ordu efsanesinin iç yüzünün açığa çıkarıldığı bir ortamda "TİKKO nun gerillaları" nereye kayboldular? Bundan daha iyi savaşılacak, direnilecek bir ortam bulunabilinir mi? İbrahimler Denizler Mahirler hangi ortamda direnişi yükselttiler? Tüm bunlar bilinmiyor değil. Ama bir kez olsun Kemalizm zehiri o kafalardan boşaltılmıyor, tam tersine habire şırınga ediliyor. İşte bu kafalardan direniş, devrimci savaşımı geliştirme beklenemez.

Son dönemlerde dışarı nasıl çıkarıldıkları ve gönderildikleri şüpheli olan bir çok cezaevi kaçkını türedi. Hemen hepsi de önceden yerleri hazırmışcasına gelip örgütün başına geçtiler. Bununla birlikte "Partizan"ın provakatör yüzü daha da açığa çıkmaya başladı. Bizzat direnişe saldırarak, şu veya bu gücün güdümünde diyerek karşı çıkmaya başladılar. En vazgeçilmez kaleleri olarak gördükleri (ki hemen belirtelim kemalistlerin de vazgeçmedikleri ve kışla kültürünü derinliğine işledikleri bir alandır) Dersim'de devrimci-direnişin yükselmesi, oynanmak istenen tüm provakasyonların boşa çıkarılması karşısında, *"yeni bir 38 yaratacaklar, Apoculara destek olmayın"* propagandasını yaygınlaştırmaya başladılar. Evet, kemalistler de yeni bir 38'le halkı korkutarak direnişe destek olmalarını engellemek istemektedirler. "Partizan" güruhu, faşist cuntayla aynı konuma düşmekte hiç bir sakınca görmediği gibi, onun tüm iddialarına da denize düşmüş adam misali sarılmaktadır.

PKK'yi şu veya bu güçten destek almak ve onun güdümüne girmekle itham eden "Partizan"ın iddialarını, Türk Genel Kurmaylığı adına basına verilen brifing'te de yinelediler. Onlar da "eşkiyalık, bölücülük" olarak niteledikleri mücadelemizi dıştan destek gören "dış kaynaklı bir hareket" olarak göstermeye çalıştılar. Dillerin bu derece ortak dönmesini sağlayan nedir? Bu ilhamlarını nereden almaktadırlar? Hiç şüphesiz her ikisi de Kemalizmin yetmeleri olarak kışlalarda büyütülen, beslenen, dil, göz ve kulak takılan çocuklarıdırlar.

Bunun içindir ki, Memeki'deki o iki büyük kışlada yetişenlerle anlaşmada fazla zorluk çekmezler. Provakatörlere kol-kanat germeleri bundandır. Cezaevlerinde "Genç Kemalistler Birliği" adıyla ortaya çıkan ve dışarıda da Semir halkasıyla kollarını uzatmak isteyen bir provakatör çeteye, yine en başta bu güruh sahip çıktı. Ellerini halkımızın en değerli evlatlarının kanına bulayan provakatör çeteye sahip çıkarken, Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin anılarını da yaşatan devrimcilere karşı saldırıya geçtiler. Semir provakatörünün "Partizan" adlı katil çete tarafından desteklenmesi tesadüf değildir. Çünkü her ikisi de Kemalizmin kışla kültüründe yoğrulmuş ve varlıklarını halkımızın köleleşmesinde görmektedirler. Halkımızın kan emicileri olan Drakulalarla sarmaş-dolaş olabilen, onları himayesine alan bu gerici güruhun da aynı yolun yolcusu olduğunu hemen belirtelim.

Bir provakatörün yurtsever bir direnişçi tarafından cezalandırılması ardından dağıttıkları bildiride *"Dersimli bir genç öldürüldü"* diyerek, kemalist cunta ve Semir provakatörünün yaygınlaştırmak istediği Dersim'i Kürdistan'ın genelinden soyutlama taktiğini uygulamaya koydular. Bir yandan mezhepçiliği geliştirmeye çalışırlarken, diğer yandan da bölgeciliği körükleyerek halkımız arasında parçalanmışlığı egemen kılmak istemektedirler. Provakatörün Parti içinde geliştirmek istediği Dersimli ve filan bölgeli çelişkisini, bunlar da aynen benimseyerek Dersim ve filan bölge çelişkisini dışardan yürütmektedirler. Bugün "Partizan" adlı provakatör çetenin başını çekenler de buradan yetişmedirler. Fakat onlar için tarih 1940'lardan sonra başlar. 40'lar öncesi tarihi bilmezler, o tarih onlar için yoktur, oraya kadar uzanamazlar. 38 isyanında her türlü vahşete karşı direnen, kendilerini uçurumdan atan Kürt genç kızlarının, ihtiyarlarının, gençlerinin tarihine yabancıdırlar. Bu isyancıların anılarının yolunda değil, Kemalizm okulunda öğrendikleri babaları M. Kemal'in yolunda yürürler. Ve bugün her biri Kemalizm okulunda yetişmiş iyi birer kemalist olarak ortaya çıkmakta, örgütlerin başına geçerek, babalarına karşı son görevlerini yapmaktadırlar.

Sınırsız bir şovenist ve "misak-i milli"ci olan "Partizan" güruhu yüzündeki "sosyalistlik, devrimcilik" maskesini Kemalizmle değiştirmiş durumdadır. Bunu gizlemesi artık mümkün değildir.

PROVAKATÖRLERLE BÜTÜNLEŞEN KATİLLER GÜRUHUNU İYİ TANIYALIM VE HESAP SORALIM!

12 Eylül sonrası *"gerilla savaşı veriyoruz"* diyerek cuntaya karşı savaş ilan eden "Partizan" güruhu, 15 Ağustos atılımının yükseldiği ve şanlı bir biçimde I. yılını doldurduğu bir dönemde, bu savaşının yüzünü Kürdistan halkına çevirdi. Faşist cunta tarafından bu güruh saflarında yer alan onlarca dürüst devrimci katledilirken, bir o kadarı da tutuklandı. Tüm bunlar devrim savaşımında olabilecek şeylerdir de. Peki geride kalanların ne yapması gerekir? Onlar için en kutsal görev, yoldaşlarının uğruna kendilerini feda ettikleri devrimci-direnişi yükseltmek değil midir? Bu görev, hiç bir biçimde ertelenemez ve üstü kapatılamaz bir görev değil midir? Fakat, başına kaşarlanmış kemalistlerin çöktüğü "Partizan" adlı çete için bu tersine işledi. En soylu görevlerin gerçekleştirileceği bir dönemde, Avrupalara kaçtılar.

15 Ağustos Atılımının ardından, rahatsız olan ve yüzü açığa çıkan tüm güçler bu direnişe *"provakasyon, zamansız ve kendi iç çelişkilerini bastırmak için başvurdular"* diyerek saldırmaya başladılar. O ana kadar *"gerilla savaşı yürütüyoruz"* diyen "Partizan" hemen yön değiştirerek, *"PKK örgüt içi muhalefeti susturmak için eyleme başladı. Gerilla savaşının koşulları yoktur"* diyerek, kemalist yüzünü açığa koydu. Çünkü yükselen direniş, varlık nedeni olan ve kemalistlerin çizdiği "misak-i milli" sınırlarına da yaşam hakkı tanımıyor. Bu da kemalist baylarımızı epey tedirgin etmektedir. Eylemlere bu yönlü yaklaşımına kendi örgüt tabanından da eleştirilerin yükselmesi karşısında *"eylemin şurasına burasına karşıyız"* diyerek yüzlerini gizlemeye çalıştılar. Ama bir kez niyetler ortaya konulmuş ve halkımızın haklı savaşımına karşı saldırıya geçilmiştir. Bu saldırılarına birçok örnek verilebilinir. Özel Harp Dairesi tarafından geliştirilip "Genç Kemalistler"in kalemiyle yazılan ve Semir provakatörü tarafından dağıtılan bildirileri basıp çoğaltmaları ve Kürdistanlı emekçileri direnişten kopmaya çağırmaları, bu güruhun saldırılarının da başlangıcını oluşturuyordu. Kürdistan'da direniş yükseldikçe, saldırganlıkları daha da artış gösterdi. Faşist cuntaya ve ordu gücüne sıkılan her kurşun karşısında, bu baylar adeta iyi bir kemalist olduklarını kanıtlarcasına direnişe karşı yazmaya, konuşmaya hız verdiler. Bildirilerinde,

dergilerinde cuntaya karşı savaşmanın yolu değil; PKK direnişten nasıl vazgeçirtilebilinir, nasıl yokedilebilinir? Bunları tartışmaya başladılar. Bu saldırılarına en son örneği de 150 kişilik bir ERNK sempatizan topluluğuna karşı silah kullanarak eklediler.

Böylece de saldırılarını vardırmaları gereken yere vardırdılar. Kadın ve çocukların da içinde bulunduğu kitleye karşı 15 silah kullanan "Partizan" adlı karanlık çete, bugün halklarımıza hertürlü işkenceyi reva gören, insan onuruyla bile bağdaşmayan hakaretlerde bulunan faşist sömürgeciliğe karşı bir tek silah bile olsa neden yöneltmiyor? Silahsız bırakarak katledilmelerine yol açtığı devrimcilerin silahlandırılması için neden hiç bir çaba sarfetmiyorlar? Bir gün içinde 15 silahı bulabilen bu katiller güruhu, neden 5 yıl geçmesine rağmen cuntaya karşı silahlanmıyorlar? Evet dürüst her devrimci bu sorulara açık yüreklilikle cevap vermelidir. KAYPAKKAYALARIN anısına böyle mi sahip çıkılacak? Anısına gerçekten sahip çıkmak, onun katilleri olan ve bugün de yüzlerce devrimcinin, yurtseverin kanına giren alçaklar grubu 5'li çeteye ve ordusuna karşı savaşmak, direnişi daha da yükseltmek değil midir? O halde devrimci-direnişi yükseltmekten ısrarla kaçınan, soluğu Avrupa'da alan ve buradan ulusal kurtuluş mücadelemize karşı provakasyonlar geliştiren "Partizan" adlı güruhun yaptıkları, bu anılara saygısızlık değil midir?

Eğer bu güç savaşmak istiyor ve bu cesareti kendinde buluyorsa, Semir provakatörünün, TC'nin yolunda değil, halklarımızın yiğit evlatlarının kanlarıyla döşenen ulusal kurtuluş yolunda ilerlemelidirler. Semir provakatörüne sığınak olmaktan vazgeçmeli, içine sızdırılan ve bugün örgütün başına çullanan provakatörlerden hesap sormalıdırlar. Bu, her dürüst devrimcinin kaçınılmaz görevi olduğu kadar, direniş şehitlerinin anılarına bağlılığın da bir gereğidir.

Bu karanlık çete tarafından aldatılmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırtılmak istenen, tüm dürüst ilericilere, yurtseverlere, bir kez daha sesleniyoruz: Halklarımızın kan içicileri olan, bu provakatörler güruhuna karşı gerçekleri görmeli ve gerçek yeriniz olan devrimci-direnişin yanında yer almalısınız. Bu çete, 15 Ağustos gibi bir atılımı yaratan ve 1 yılı aşkın bir süredir de her türlü zorluğa, olanaksızlığa, sert doğa ve coğrafya koşullarına, düşmanın tüm vahşetine rağmen, bunu sürdüren ve böylece Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin anılarının da gereğini yerine getiren, halkımızın gerçek kurtuluş yolu olan ulusal direniş savaşını geliştiren PKK-ERNK-HRK üçlüsüne karşı akıl almaz boyutlarda saldırmaktadır. Bu saldırılar, aynı zamanda sizin geleceğinizi de karartmak ve köleliğe, açlığa mahkum etmek isteyen cuntayla aynı paralelde yürütülmektedir. Bugün PKK'nin yürüttüğü direnişe ve yurtseverlere kimler saldırmakta; kadın-çocuk demeden kimler halkımıza karşı silah kullanmaktadır. Bu gerçekler sizlerin de tanık olduğunuz gibi çok açıktır.

1938'de Dersim'de, daha dün Maraş'ta, Şkeftan'da, yine bugün Eruh'ta, Çatak'ta, Şırnak'ta, Hakkari'de yapılan katliamlar unutulur mu? Tüm bunların ardından sömürgecilerin yattığı gerçeği gün gibi ortada değil midir? 1938'de Dersim'de daha ana karınlarında süngülenen bebeler, diri diri gömülen, yakılan çocuklar, kendilerini düşmana teslim etmemek için uçurumlardan aşağı atan genç kızlarımız, evet tüm bu vahşet ortamı unutulur mu? Bu katliamların sahipleri faşist sömürgeciler halkımıza yeniden en adice saldırmıyorlarlar mı? PKK buna karşı halkımızın geçmiş ve bugünkü intikamını almıyor mu? PKK silahlarını halklarımızın cellatlarına, işkencecilerine, sömürgeci uşaklara çevirmiyor mu? O halde tüm bu gerçekler gün gibi ortadaysa, her dürüstüm diyen insan da bunlara saygı göstermeli ve provakatörlerin yakasına yapışarak hesap sormalıdırlar. Hiç kimse halkımıza karşı işlediği suçlarının cezasız kalacağını, hesabının sorulmayacağını sanmamalıdır. PKK, bugün halkımızın devrimci-intikam eylemleriyle, birer birer sömürgecilerden ve uşaklarından işledikleri suçlarının hesabını sormaktadır.

Evet, tüm dürüst, ilericiler, bu gerçekleri görmeli, halkımıza saldıran provakatörlerden hesap sormalıdır. Cuntaya karşı tek bir mermi patlatma gücünü kendisinde görmeyen, bu karanlık çetenin, yurtseverlere yönelttiği silahlarının neye hizmet ettiği ve sizleri de nereye götürmek istediklerini görmelisiniz. ERNK öncülüğünde Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı ile dostluğunuzu daha da güçlendirerek, kendi kurtuluşunuzu da sağlayacak olan direniş mücadelemize destek olun. Sizleri halkımıza karşı kin ve düşmanlık duygularıyla doldurmak isteyen katil çeteye ve efendileri sömürgecilere karşı çıkın. Sol maske takarak, provakasyonlarını daha kolay uygulamak için aranızda dolaşan bu katillerin maskelerini indirin.

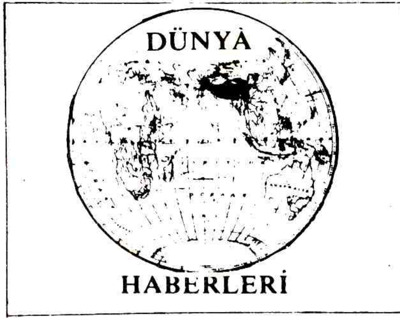
"SOL" UTANMAZLIĞINI BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yöneltilen provakatif ve komplocu saldırıların tümü karşısında olduğu kadar, bu son olay karşısında da "sol"un takındığı ve içine girdiği tutum, bizleri şaşırtmadı. Kürdistan halkına ve öncü gücüne karşı düşmanlık yapmada, adeta birbirleriyle yarışan bu güçler, bu olay karşısında hiç ses çıkarmadılar. Daha öncesinde Güney Kürdistan'da alçakça bir komplo sonucu 8 değerli yoldaşımızın katledilmesi konusunda da hiç bir açıklamada bulunmayan bu çevreler, sömürgecilerin bile cesaret edemediği bir katliamı uygulamaya koyan "Partizan" adlı karanlık çetenin Basel'de yönelttiği saldırı karşısında da sus-pus oldular.

Baştan beri mücadelemize karşı bilinçli bir biçimde sessizliği tercih eden "sol" direniş mücadelesinin adını bile ağzına almazken, komplolara karşı da susmaktadır. 1984 yazında bir-iki provakatör için kıyametleri koparan, 5'li, 10'lu, 16'lı toplantılar yapan, bildiriler dağıtan "sol" bir katliam girişimi karşısında ellerini bile kıpırdatmadı. Cunta, hemen hemen hergün onlarca devrimci, yurtseveri tutuklayıp, işkencelere almakta, bir kısmını da katletmektedir. Buna karşı tek bir toplantı yapmayan, tek bir bildiri çıkarmayan "sol", tam tersine faşizme karşı en görkemli direniş destanlarını yazan ve bunu döktüğü şehit kanlarıyla da perçinleyen PKK'ye karşı tonlarca bildiri dağıtıp, onlarca toplantı gerçekleştirdiler. Tüm bu çabalarının izahını nasıl yapacaklar? İlericilik, yurtseverlik, halka bağlılık neyi gerektirir? Bunun gereklerini yerine getiremeyebilir, direnme gücünü kendinizde göremeyebilirsiniz, ama en azından direnenlere saygı göstermelisiniz. Yine taşımak istediğiniz sıfatlara layık olmak istiyorsanız, hertürlü provakasyon ve komploculuğa karşı da sesinizi yükseltmeli ve bunu kaçınılmaz bir görev olarak kabul etmelisiniz.

Son örnekte de açığa çıktığı gibi kendisine sol maske takan ve ilericiyim, yurtseverim diyen bir çok güç adeta, yurseverlere kurşun sıkılmamış, katliam gerçekleştirilmek istenmemiş gibi olayı "sol" içi bir çatışma olarak yansıtmaya çalıştılar. Hatta bir çoğu ağlamaklı bir biçimde adeta Avrupa emperyalizmine yalvararak, "biz terörün dışındayız" dercesine bildiriler dağıttılar. Böylece bir kez daha gerçek yüz-

Devamı syf. 20'de



Bağlantısızlar Toplantısı Sonuçlandı

4 Eylül'de Angola'nın başkenti Luanda'da toplanan Bağlantısız Ülkelerin Dışişleri Bakanları çeşitli sorunları gündemlerine alarak tartışmışlardır. Açılışını Angola Devlet Başkanı Jose Eduardo Dos Santos'un yaptığı ve 4 gün devam eden toplantı dünyada yoksulluk ve açlık sorunu, borçlar sorunu ve G. Afrika meselesi üzerinde yoğunlaşan tartışmalardan sonra, yeni dönem başkanının seçilmesiyle sonuçlandırılmıştır. Seçim sonucunda Zimbabve Başbakanı Robert Mugabe'nin 1989'a kadar dönem başkanı olduğu açıklanmıştır.

Yunanistan NATO Manevralarına Bu Yıl da Katılmıyor

Her yıl yapılan ve bu yıl "Autumn Forge 85" adını taşıyan NATO manevraları başlatılmıştır. 2 aydan fazla devam edecek olan bu tatbikatlara NATO'nun Güney kanadını oluşturan üyelerinden biri olan Yunanistan katılmayacağını açıklamıştır.

Türk faşist yönetiminin aktif olarak katıldığı bu tatbikatta, özellikle de Çevik Kuvvetlerin Türk toprakları üzerinde manevra yapacağı belirtilmiştir.

Emperyalist güçlerin kendi savaş kabiliyetlerini ölçmek amacıyla düzenledikleri bu manevralara katılmayan Yunanistan gerekçe olarak, Limni adasının tatbikat sahasına dahil edilmemesi istemini göstermiştir.

Norveç ve İsveç'te Hükümet Seçimleri Yapıldı

İskandinav ülkelerinden Norveç ve İsveç'te Eylül ayı içinde yapılan seçimlerin sonuçlarına göre; Norveç'te merkez sağ koalisyonu çok az bir farkla yeniden iktidara gelirken, İsveç'te de 15 Eylül günü yapılan seçimleri Olef Palme'nin başkanı olduğu Sosyal Demokrat Parti kazanarak iktidar olmuştur.

LATİN AMERİKA HALKLARININ SAVAŞIMI HERGÜN BİRAZ DAHA KIZIŞIYOR

Şili Faşist Diktatörlüğünün Yıldönümü Halkın Büyük Bir Nefreti ve Öfkesiyle Karşılandı

12 yıldır Şili halkını faşist baskı altında tutan Pinochet yönetiminin işbaşına gelişinin yıldönümü her yılkinden farklı olarak bu yıl açıktan kitlesel gösterilerle protesto edildi.

Ülkenin büyük bölümünde gerçekleştirilen gösterilere karşı zor kullanan kolluk kuvvetleri, 10'a yakın insanı öldürmüş, 32 kişiyi yaralamış, 580 kişiyi de tutuklamışlardır. Kullanılan baskı ve zor'a rağmen kabaran gösteri eylemleri adeta çığ gibi büyümektedir.

İktidarın dışında bulunan 11 muhalefet partisi tarafından "demokrasiye geçiş" için başlatılan imza kampanyasında da önemli oranda sonuca gidildiği ve objektif duruma göre, milyonlarca imzanın toplanacağı anlaşılmaktadır. Şili Komünist Partisi ise daha radikal çıkışların yapılabilmesi için çaba sarfedildiğini, 1989'da bir seçim yapılması yönündeki tasarının kabul edilemeyeceğini, çünkü böylelikle faşist diktatörlüğün 4 yıl daha yaşatılmış olacağını açıklamıştır.

Kitlelerin kendiliğinden kabaran muhalefetinin eylemlere dönüşerek faşizmi ciddi oranda tehdit ettiği açıktır. 1973'ten buyana hiç durmayan bu tür eylemler, son iki yıl içinde daha da artmıştır. 10 Eylül 1973'ten beri işbaşında bulunan faşist Pinochet yönetimi, hiçbir insan hak ve özgürlüğünü tanımamakta, kitlelerin en doğal istem ve taleplerine karşı zor kullanarak cevap vermektedir. Halkta varolan nefreti örgütleyip maddi bir güç haline getirecek ve ilerici-devrimci bir iktidara yöneltecek gücün ortaya çıkmaması, halktaki bu güçlü potansiyelin çarçur olmasına neden olmaktadır.

Objektif koşullar devrim için oldukça elverişlidir. Mücadeleyi yönlendirecek bir önderlik çıktığı taktirde Şili, Latin Amerika'nın yeni bir sosyalist ülkesi olarak siyasi haritaya geçecektir.

Guetamala'da Yapılan Zamlar Halkın Sabrını Taşırdı

Eylül ayı başlarında Guetamala'daki faşist askeri yönetim tarafından bazı gıda maddeleri ile otobüs biletlerine yapılan zamlar üzerine kitleler sokağa dökülmüşlerdir.

1950 yılından buyana sürekli savaş halinin yaşandığı ve devrimci mücadelenin tüm baskı ve imha uygulamalarına rağmen kesintiye uğramadan devam ettiği Guetamala'da, iktidardaki General Oskar Humberto Majia Victores'in tahtının sallandığı görülüyor. Mücadele veren gerillalara ve halka karşı yönetimin oluşturduğu "Ölüm Mangaları" adlı insan kasabı birlikleri tarafından her yıl ortalama 14 bin insanın öldürüldüğü Guetamala'da halk, herşeye rağmen direnişten vazgeçmeyeceğini ve halkın iradesinin herşeye kadir olduğunu son gösteri ve protestolarda da ortaya koymuştur.

Halkın şiddetli protestoları karşısında başlangıçta zor kullanan ve 4 kişiyi öldürüp, 25 kişiyi de yaralayan faşist birlikler, halkın sinmeyip tersine daha büyük bir öfkeyle sokağa dökülmesi karşısında gerilemek zorunda kalmışlar, yönetim ise zamları geri aldığını açıklamıştır. Halkın öfke seli önünde titreyen 35 yıllık faşist diktatörlük, gerisindeki güç ABD emperyalizmi de olsa halkın direnişi önünde daha fazla yaşayamayacağını anlamakta gecikmemiştir.

Zamların geri alındığı açıklanmasına rağmen, gösterilerin durmadığı, bir çok işyerinin ve polis otolarının tahrip edildiği ve çok sayıda otobüsün yakıldığı söylenmektedir.

Bolivya'da Halk Muhalefeti Doruğunda

Bolivya işçi sınıfının başlattığı grevlerin önüne geçemeyen gerici yönetim olağanüstü hal ilan etmiştir. Yoksulluğun ve açlığın halkın yakasını bırakmadığı Bolivya'da, emperyalistlerin sömürü politikası yüzünden hergün yükselen enflasyon kitlelerdeki alım gücünü sıfıra indirmiştir. Hükümetin ekonomik-politikasını protesto etmek amacıyla Bolivya İşçi Sendikaları Konfederasyonu tarafından ilan edilen genel grev tüm işçilerin de onayını almıştır. Paniğe kapılan yönetim çareyi grev yöneticilerini tutuklamakta aramışsa da bu da ters tepmiştir. Sendika yöneticilerinin tutuklanmasından sonra binlerce insanın "açlığa son" sloganıyla açlık grevine gittiği gelen haberler arasındadır.

Enflasyonda rekor kıran Bolivya'da halkın kararlı direnişi, yönetimin geleceğini tehlikeye sokmuştur.

CEPHE ETRAFINDA BİRLİK, HALKIMIZI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR!

GEÇEN SAYIDAN DEVAM:

II- Türk sömürgeciliğinin ve gerisindeki emperyalizmin Kürdistan üzerindeki her türlü egemenliğine son verilmesi. Bunun için:

1)- Faşist Türk ordusunun işgalci varlığının, NATO ve ABD üslerinin ortadan kaldırılması.

Türk sömürgecileri, sömürgecilik kurumunun doğası gereği, ülkemizi kendi egemenliğine aldığı dönemden itibaren, en başta askeri işgalini gerçekleştirmiştir. Zaten sömürgecilik olgusunun temel iki yönü olan askeri işgal ve siyasi ilhak hususlarının ilki gerçekleştirilmeden ikincisinin de hayat olanağı bulması zordur. Tarihi karekteri gereği barbar, talancı ve zor yöntemleriyle varlığını koruyabilen Türk egemen güçleri de Anadolu'ya geldikleri dönemde ilk adımlarını attıkları ülkemiz toprakları üzerinde uzun yıllar süren talan savaşları yürüterek, zoraki bir egemenlik kurabilmişler; daha sonraki süreçlerde ise, siyasi bir yapıya da kavuşarak devlet organizasyonunu kurmuşlardır. O dönemde de Kürdistan'da belli bir organizasyon olmamasına rağmen sahip olunan etkin kültürel yapı ve güçlü aşiret örgütlenmesinin varlığı sayesinde Türk boyları kısa sürede bu alanı egemenliklerine alamamış, çoğu kez kendileri yerleşik kültür ve sosyal yapıdan etkilenmekten de kurtulamamışlardır.

İlk defa Osmanlı İmparatorluğu döneminde 19. yüzyıldan sonra askeri işgalini gerçekleştiren sömürgeci Türk devleti ve diğer sömürgeci güçler, her karış toprağımızı büyük bir titizlikle işgal etmiş, uzun yıllar boyunca zor'a ve talana dayalı bir politika sürdürmüşlerdir. Gerçek anlamda sömürgecilik ise 20. yüzyılın ilk yarısında uygulanmaya başlanmış, bölgesel düzeyde meydana gelen bir çok isyan ve ayaklanma hareketi kanla bastırıldıktan sonra ülkemiz yoğun bir askeri işgale tanık olmuştur. Adım başı yapılan karakollar ve hemen her yerleşim biriminde oluşturulan tabur, alay vb. askeri garnizonlar bakılan her yönde ilk göze çarpan kuruluşlar haline gelmişlerdir. Bu yerleşim tarzı karşısında halkımız yoğun bir tepki içinde bulunmuşsa da, örgütlü bir gücün olmayışı ve önderlikten yoksunluk, fazla bir şeyin yapılamamasını beraberinde getirmiştir.

Kısa sürede gerçekleştirilen askeri işgalin ardından girişilen siyasi ilhak ve en ince yöntemlerle uygulamaya sokulan sömürgecilik, adım adım tüm ülkemizi sarmış, toplumumuzu kendi benliğinden uzaklaştırıp, tek ulus yaratma emeline ulaşılmaya çalışılmıştır.

Bugün ise, ülkemizde modern temellerde ve **çağdaş önderliğe sahip bir** mücadele yükselmektedir. Bu mücadele, dünya halklarının sömürgeciliğe karşı geliştirdikleri ulusal bağımsızlık savaşlarından ve marksist-leninist ideolojiden esinlenerek ve bizzat bu ideolojinin ülkemiz koşullarına uyarlanmasıyla yaratılmış bir mücadele olduğundan stratejik ve taktik hedeflerini de objektif gerçekliklere uygun olarak tesbit etmek zorundadır. Biçim itibarıyla genelde verilen halk savaşı yöntemine uygun olan ve kitlelerin öncü güç etrafında kenetlenmesi ve bu temelde geliştirilecek silahlı savaşımla düşmanın ülkemiz üzerindeki her türlü varlığına son verilmesi ilk erek olarak belirlenmiştir. Kürdistan'ın yaşadığı gerçeklik ortamında oldukça doğru ve haklı bir erek olan bu husus, verilecek savaşımın temel özelliğini de oluşturmaktadır.

Gerek Türk sömürgecileri, gerekse de ülkemizi sömürgeleştiren diğer ülkeler, bu alanı kendileri için ulusal yayılma alanı haline getirdikten sonra kurumlaşmaya başlamışlardır. Yani onların devlet örgütlenmesini koruyan temel güç askeri varlıkları olduğu gibi, başka halkları kendi denetimlerine alırken de yine bu gücü kullanmaktadırlar. O halde geliştirilecek bir mücadele en başta sömürgeci gücün bu yönüne darbe vurmak, onu işgal ve baskı gücünden mahrum etmek zorundadır. Ülkemizde bağımsızlığa yönelik olarak başlattığımız savaşım daha ilk adımlarını attığı dönemden itibaren düşmanın askeri zoruyla karşılaştığından bu engelin aşılmasının zorunluluğu da kendini dayatmıştır. Onun işgal ve istilasını sürdürmek amacıyla ülkemizde bulundurduğu bu askeri gücü, karşısında savaşacağımız temel hedefi oluşturmaktadır. Diğer kurum ve çevreler ise bu gücün yenilmesiyla ülkemizden sökülüp atılabileceklerdir.

Bunun haricinde bir de Türk sömürgecilerinin efendileri ABD'ye ve NATO'ya ait askeri üsler sorunu vardır. Bu sorunun çözümlenmesi için ilk adım baştan da belirttiğimiz gibi Türk devlet yapısının ülkemiz üzerindeki egemenliğinin kaldırılmasıdır. Bu egemenlik yokedildikten sonra da hedefimiz olan bağımsız, özgür ve demokratik bir ülke inşa edebilmek için varolan tüm yabancı kuruluş ve askeri güçlerin topraklarımız üzerindeki varlığına son verilecektir. Kaldı ki dünya halklarının sömürgeleştirilmesinin baş sorumlusu olan NATO güçlerinin ülkemizde varlığını sürdürmeleri, halkımızın çıkarlarıyla tam bir zıtlık oluşturacaktır. Zaten bu güçlerin bir kuklası olan sömürgeci Türk devletinin ülkemizdeki egemenliğine son vermek amacıyla başlattığımız UKS, topraklarımızda konumlandırılan NATO, ABD üsleri ve Çevik Kuvvetler gibi askeri güçlerle de karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktır. Yani Türk devletine vurulan darbe aynı zamanda bunlara da vurulmuş olacaktır.

2)- Türk sömürgeci yönetiminin tüm sivil aygıtlarının tasfiye edilmesi.

Ülkemizde uzun dönemdir uygulanan sömürü sistemi, sadece askeri işgal ve ekonomik talanla sınırlı değildir. Aynı zamanda üst yapı kurumları dediğimiz, sivil yönetim aygıtları da yerleştirilmiştir. Şehirler, kasabalar ve köyler biçiminde düzenlenen yerleşim alanlarına sömürgeci devletin yönetim mekanizmaları hakim kılınarak ve siyasi yapısı en ücra köşelere kadar uzatılarak belli bir erk hakim kılınmıştır. Halkımızın en ufak bir çıkarı olmadığı halde ve kendisine yabancı olan bir yönetim aygıtına tabi olması ve giderekte kendi öz benliğinden uzaklaştırılması, tamamen sömürgeciler tarafından uygulanan zora dayalı siyasi egemenlik politikasının ürünüdür.

Askeri işgalin sona erdirilmesiyle sorunun ancak yarı-yarıya çözümlen-

diği bilince çıkarılırsa, bu sivil kurumların ne gibi bir işleve sahip olduğu da daha rahat anlaşılacaktır. Ülkemizin siyasi ve coğrafi haritadan silinmesine neden olan bu kurumların hakimiyeti, günümüzde diğer işgal ve ilhak kurumlarıyla içiçe geçmiş bir vaziyet arzetmektedir. Onun içindir ki UKS ve ona önderlik eden Cephemiz, ülkemizde varlığını koruyan sömürgeciliğe ait ne varsa ona karşı durmak, varlığına son vermek zorundadır. Diğer dünya ezilen ve sömürülen halklarının deneyimlerinden de çıkardığımız derslerle bu yönlü çabalarımızı yoğunlaştırarak geleceğin bağımsız yönetiminin temellerini sağlam şekilde atmalıyız.

Mücadelemizin gelişmesiyle birlikte adım adım gerçekleştirilecek olan kurtarılmış bölgelerde hiç vakit kaybetmeden sömürgecilere ait olan tüm kurumlar tasfiye edilerek yerine Cephemizin programına ve yönetim anlayışına uygun kurumlar yerleştirilecektir. Aksi durumda yönetim boşluğu doğarki bu da gerek Cephe gerisinin zayıflaması, gerekse de sömürgeci yönetimin kitlelerin nezdinde tümden işlemez hale getirilememesi sakıncalarını doğuracaktır. Onun için en ufak bir olanaktan dahi yararlanarak devrimci ve ulusal kurtuluşçu yönetim tarzı yerleştirilmeye çalışılmalıdır. Bu adım adım gerçekleştirildiği taktirde, sömürgeci varlığın ülkemizdeki hakimiyetine son verildiğinde sivil aygıtları da birlikte tasfiye edilmiş olacaktır.

3-) Ekonomik sömürgeciliğin sona erdirilmesi, sömürgeci devlet tekellerinin tüm işletmelerinin kamulaştırılması.

Askeri ve siyasi alanda hakimiyeti sona eren egemen gücün, ülkemiz toprakları üzerinde işlerlik kazandırdığı ekonomik sömürü ve talan uygulamalarına da müsaade edilmeyeceği açıktır. Bunun izahının daha iyi yapılabilmesi için ülkemizdeki ekonomik sömürü ve talanın kökenini irdelemek, bu kuruluş ve işletmelerin hangi koşullar altında bu alana yerleştirdiğini bilince çıkarmak durumundayız.

Cumhuriyet sonrasında ülkemizdeki egemenliklerini adım adım kurumlaştıran ve bu alanı kendisinden ayrılmaz bir parça haline getirmek isteyen Türk sömürgecileri, askeri ve siyasi egemenliklerini sağlamalarının ardından, 1950-60 döneminde emperyalizmin güdümüne girdikten sonra genelde montaj sanayi ve tarım alanında kapitalist bir gelişme sağlamışlardı. Türkiye'de uluslararası kapitalizmin güdümünde, kapitalist bir gelişme sağlanınca bu etkisini Kürdistan'da da duyurmuştur. Gümrük duvarlarından yoksun, Türkiye ile bitişik bir coğrafi yapıda olan ülkemiz Kürdistan'da, başta Türk kapitalizmi olmak üzere Kürt egemen sınıflarının çıkarları doğrultusunda bir kapitalist gelişme süreci yaşanmıştır.

Yabancı kapitalizmin yönlendirdiği ülkemiz ekonomisi en başta Türk sömürgeciliğinin büyük bir gaspına uğramaktadır. Özel işletmecilikten çok, devlet işletmeciliği yaygındır, ancak bu da tamamen egemen sınıfların, tekellerin çıkarlarına uygun tarzda tertiplenmiştir. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının üzerinde örgütlenen talan ekonomisi, başta petrol olmak üzere, akarsularımız, toprak, madenler, hayvan ürünleri, çimento sanayi ve ticaretimizi tümden ele geçirmiştir. Türk sömürgecileri, dünyanın diğer sömürgelerinde görülmeyen bu talan ekonomisini sürekli kullanabilmek için kara, hava ve demir yolu şebekesini de geliştirmiştir. Ancak bu yol sistemi halkın çıkarlarına hizmet amacını taşımamakta, tümden zenginliklerimizi metropol alanlara daha rahat taşıyabilme amacına hizmet etmektedir. Böylelikle ülkemizin tüm yerleşim alanlarını kendi arasında kopuk ve pazar birliğinden yoksun hale getirip, direkt Türkiye'ye bağlamak mümkün olabilmiştir.

Ayrıca ülkemizde hakim olan mali yapı da Türk devletine aittir. Para sistemi, bankacılık, vergi vs. tüm işlemler sömürgeci devlet yapısına aittir. Ticaretin büyük bölümü de yine Türk devletinin egemenliğinde olduğundan ülkemizin dışarıyla mal alışverişi de bu güç tarafından düzenlenmektedir. İç ticarette de TMO, Çukobirlik, Fiskobirlik, Et ve Balık Kurumu, TEKEL, Süt ve Yağ Fabrikaları vb. kurumlarla egemenliği kendi elinde tutmaktadırlar. Bu yüzden de ülkemizde ticaret burjuvazisi de gelişmemiştir. Tarım, toprak işletmeciliği vb. işler ise kısmen de olsa Kürt kompradorları ve feodal toprak ağalarının elinde bulunduğundan, bu kesim tümüyle sömürgeci Türk devletiyle bağımlı bir ilişki geliştirmektedir.

Ulusal bağımsızlık mücadelemizin stratejisine uygun olarak, hedefler arasında yer alan bu sömürgeci ekonomik sisteme de son verilmeden geleceğin Bağımsız ve Özgür Kürdistan'ını yaratmak mümkün olmayacaktır. Askeri ve siyasi işgalin ortadan kaldırılmasının ardından ekonomik sömürgecilikte koşulsuz olarak ortadan kaldırılacak, ülkemizin dört bir yanında kurulan işletmeler, tekeller vb. kuruluşların mal varlıkları tümden kamulaştırılacaktır.

Hedeflenen düzen, emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı olan bir düzen olduğundan bu hususta hiçbir güce bağımlılık ya da borçluluk gibi bir durum da kabul edilmeyecektir. Bu halkımızın en doğal hakkıdır ve kendisini yüzyıllarca egemenlik altında tutan, çağla bağlarını koparan böylesi gerici bir güce karşı yapılması gereken de budur.

4)- Kürt dili ve kültürü üzerindeki zorla asimilasyona son verilmesi, sömürgeci eğitim sisteminin tasfiye edilmesi.

Gerici, barbar Türk sömürgeciliği, ülkemizi kendisi için her yönüyle yayılma alanı olarak gördüğünden, halkımızın dili ve kültürü üzerinde de hegemonya kurmuş, bu olguları da kendisine hammadde olarak kullanmaya başlamıştır. Bir halkın dili ve kültürü yokedildiği taktirde, o halkın varlığından da söz edilmeyeceği gerçeğinden hareketle başlatılan bu yönlü baskı uygulamaları özellikle de cumhuriyet sonrası kapitalist sömürgecilik denilen sömürü sisteminde işlerliğe kavuşturulmuştur. Dünyada bir örneğine daha rastlamanın mümkün olmadığı Türk sömürgeciliği, halkımızın kendi öz dilini konuşmasını yasaklamış, zengin kültür değerlerini ise gaspederek Türk kültürü diye tanıtmıştır. 20 milyonluk bir halkın varlığını inkar eden, bu halkı kendi öz benliğine yabancılaştırıp, korkunç boyutlarda bir asimilasyon politikası uygulayan Türk sömürgecileri, ülkemizin büyük bir bölümünü kapalı yoz feodal yapı içinde tutup, dünyaya açılmasını engellerken, diğer bölümünü de tümden Türkleştirme yoluna gitmiştir. Bu uygulamaları diğer alanlardaki sömürü ve baskı sisteminin bir parçası olarak gerçekleştirmekte, ülkemizi kendisi için "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek için Kemalizmi tüm insanlarımıza şırınga etmek istemektedirler. Bu hususta adeta zehir yuvaları haline getirilen eğitim kurumları temel rolü üstlenmiş durumdadır. Eğitim adı altında ırkçı-şoven düşüncelerini halkımızın genç beyinlerine zorla yerleştiren sömürgeciler, kendi öz benliğinden uzaklaştırılmış, diline, kültürüne ve ahlak değerlerine yabancılaştırılmış "aydın" tipleri yaratarak, Kürt ve Kürdistan olgularını bir daha da diril-

memecesine gömmek istemektedirler.

Geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesi, eğer toplumumuzun öz değerlerine hitap edecekse, sömürgecilik tarafından yerleştirilmiş olan düşünsel verileri tümden reddedip, halkımızın çıkarlarına hizmet eden, ulusal benliğini, dilini ve kültürünü geliştirmesine önayak olan ideolojiyi yaygınlaştırıp, toplumumuzun derinliklerine kadar taşırmayı da başarmak zorundadır. Düşmanın siyasal ve ideolojik yapısı iflas ettirilmeden onun alternatifini egemen kılmak da mümkün olmayacaktır. O halde, mücadelemizin maddi bir güç haline geldiği ve ideolojinin eyleme dönüştüğü süreçten itibaren, toplumumuzdaki asimilasyonun etkilerine karşı da savaşım vermek, zorla egemen kılınan yoz kültür anlayışına karşı, unutturulmaya çalışılan kültürümüzü canlandırmak, geliştirmek, dilimizi her alanda kullanılır hale getirmek için çaba sarfetmeliyiz. Bu konuda hedefe tam anlamıyla varabilmek, ancak zafere ulaştıktan sonra olabilecektir. Ancak şimdiden adım adım bu yönlü görevleri de yerine getirmek zorunludur.

Belirlenen stratejik hedefe ulaşıldığı taktirde, diğer sömürgeci kurum ve uygulamalar gibi, eğitim sistemi de tasfiye edilecek, yerine bağımsız temellerde oturtulan kendi eğitim sistemimiz geçirilecektir. Yine dilimiz ve kültürümüz üzerinde yaratılan tahribatlar da bertaraf edilecek bu yönlü güçlü gelişmeler sağlanacaktır.

5)- İşbirlikçi ve hain feodal komprador kesimlerin ekonomik ve sosyal güçlerinin ortadan kaldırılması, mal varlıklarının kamulaştırılması, toplumdaki tüm ortaçağ kalıntılarının tasfiye edilmesi.

Kürdistan'ın sosyal yapısı içinde bulunan işbirlikçi bir tabaka vardır ki; bu kesim tümden kendisini Türk sömürgeciliğiyle bütünleştirmiş ve Türkleşmeyi de kendi çıkarlarına daha uygun bularak, Türklüğün ülkemizdeki savunucuları ve yayıcıları haline gelmişlerdir. Bunlar, ulusal bağımsızlık mücadelemizin temel hedefleri arasında yer almakta olup, sömürgeciliğin ülkemizden kovulmasıyla birlikte yok olup gideceklerdir. Sahip oldukları mal varlıkları ise diğer işletmeler ve kurumlar gibi kamulaştırılacaktır.

Bunların haricinde bir de feodal-komprador kesimi vardır. Türk kapitalizmiyle sıkı bağlar içinde, aşiretçi feodal toplum yapısının üstten dönüştürülmesiyle otaya çıkmış, çarpık bir yapıya sahip olan feodal-kompradorlar, sahip oldukları geniş tarım alanlarının yanısıra, şehir alanlarında da sömürgeci işletmelerin acentacılığını yaparak, ülkemizin her alanında bu malları pazarlamaktadırlar. Bu kesim ortaçağdan buyana üstlendiği uşaklık rolünü bugün de oynamakta ve sömürgeciliğin sadık bir müttefiği olarak kalmaktadır.

Bu konumları gereği devrimimizin hedeflerinden olan feodal-kompradorların ekonomik mal varlıklarına el konulacak, sosyal yapı üzerindeki etkinliklerine de son verilecektir. Bizzat bu kesim eliyle, sömürgeciler tarafından ülkemizde kalıcılaştırılmak istenen ortaçağa ait sosyal ilişkiler de ortadan kaldırılarak bu yönlü gelişme sağlanacaktır.

Mücadelemizin politik bir güç haline gelerek, ülke genelinde etkinlik kurduğu dönemden itibaren bu işbirlikçi-hain kesime karşı girişilen savaşım etkisini halk üzerinde oldukça olumlu bir şekilde göstermiş, sömürgeciliğin ülkemize uzanan bu kollarına vurulan darbelerle önemli oranda zayıflaması da sağlanmıştır. Nihai hedefe varıldığı andan itibaren de bu güçlere hakettikleri yer verilerek, halkımızın iradesi konuşturulacaktır.

Devam edecek

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

Baştarafı syf. 16'da

lerini ortaya koydular. Avrupa'da kalma ve mülteci hayatı yaşama konusunda birbirleriyle yarışan "sol" Türkiye'ye demokrasinin(!) gelmesini beklemekte ve bu dönemde kutuplardan inişe geçmeye hazırlanmaktadırlar. Bunun için de cuntayı kızdırmamaya dikkat etmekte, direniş mücadelesine veya onlara göre "teröre, provakasyona, bölücülüğe" bulaşmak istememektedirler. Böylece de "saf ve temiz" kalıp, dönüş yolunu daha iyi açmak istemektedirler.

İşte tüm bu hesaplar PKK'nin yükselttiği direniş mücadelesi ile boşa çıkmakta ve tutmamaktadır. O zaman PKK'ye saldırılmalı ve teşhir edilmeye çalışılmalıdır. "Partizan" adlı çetenin kanlı saldırısına bunlar da, başka bir yönden destek vermelidirler ki, PKK'-nin önüne engel dikebilsinler ve içine girdiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük davasından vazgeçirebilsinler. "Sol"un sessiz kalmasının bundan başka anlamı olamaz. Yoksa her yurtseverin, ilericinin derin bir nefretle kınadığı ve halk düşmanları caniler tarafından gerçekleştirilen bir olay karşısında sessiz kalınamaz.

Başta sömürgeci-faşistler olmak üzere, Avrupa sosyal-demokrasisinden Ecevit'ine, "Sol Birliği"nden "Partizan" adlı çeteye, yine "Genç Kemalistler"den Semir provakatörüne varana kadar tüm bir blok adeta elbirliği etmişcesine mücadelemizin önüne yeni engeller dikmeye çalışıyorlar. Halkımızın öncü güçleri PKK-ERNK-HRK'ye yöneltilen her saldırı bu geniş blokun komplo ve provakasyonlarıyla geliştirilmektedir.

Partimiz PKK öncülüğünde Kürdistan halkı, yüzlerce defa karşılaştığı her türlü komplo ve provakasyonu boşa çıkarabilmiş, sahiplerine de hakettikleri dersi vermiştir. Bu, halkımızın, Partimizin, Cephemizin, Ordumuzun bir özelliğidir. Halkımızın değerlerine uzanan hiç bir el karşılıksız bırakılmamıştır. Sömürgeciler de bugün kadın-çocuk demeden kontrgerilla yöntemleriyle halkımız üzerinde katliam geliştirmektedirler. Nasıl ki bunların hiçbiri cevapsız bırakılmamış hesabı misliyle sorulmuşsa, "sol" maskeli kontrgerilla vurucu timlerinin içinde yer aldığı kemalist milis çeteler de halkımızın kin ve öfkesinden kurtulamayacak er veya geç hakettikleri karşılığı almakta gecikmeyeceklerdir.

***Hiç Bir Komplo, Provakasyon ve Katliam Halkımızı Ulusal Kurtuluş Savaşı Geliştirmekten Alıkoyamaz!**

***Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Destanları Yaratan Önderleri PKK-ERNK-HRK!**

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz...

Baştarafı syf. 6'da

lerle polisleri kovalıyordu. Kadınlar polisleri bir güzel dövdüler. Olaya askerler müdahale edip, tarama tehditini yapınca kavga sona erdi. Olayı tam anlayamadım ama siyasi olduğu açıktı. Çünkü bazıları sloganlar atıyordu.

Halfeti yöresine de yoğun bir askeri güç yığılmıştı. Bunlar halka gözdağı vermek için sürekli gövde gösterisi yapıyor, askeri talim yaparak zamanlarını geçiriyorlardı. Buna rağmen tüm yörede halk devrimcilere sempati duyduğunu gizlemiyordu. Birgün otobüsle Antep'e giderken yolun kenarında eğitim yapan askerlerle karşılaştık. Otobüsü görünce yolun kenarında pusuya yatıp, arabayı durdurdular. Yaptıkları aramada hiçbir şey bulamayınca bizi bıraktılar ve yolumuza devam ettik. Halk bu tür şeylere alışmıştı artık. Şoförün *"Eğer otobüste iki devrimci olsaydı bu askerlerin hepsi kaçardı"* demesi üzerine tüm yolcular gülmeye başladılar. Yolun kalan kısmı boyunca herkes mücadeleyi anlattı, tartıştı ve böylece Antep'e vardık. Bu durum beni çok etkiledi. PKK ve HRK'nin halk tarafından böyle candan desteklenmesi çok güzel bir şeydi.

Yöre halkı, siyasi güçlerden sadece PKK'nin varlığından söz ediyor, 12 Eylül öncesi varolan siyasetlerin tümünün kaçtığını, yok olduğunu söylüyordu. Halktaki öncüye kavuşma sevinci ise, herşeyde belli oluyordu. Genelde tüm insanlarımızda PKK'ye bir sempati vardı.

Orada bulunduğum süre içinde çevremdekilere Avrupa'daki çalışmaları ve mücadelemizin geldiği boyutları anlattım. Bu onları çok sevindiriyordu. Sömürgeci ordu ve polis güçlerinin ne kadar kof olduğunu en sıradan insan bile anlamıştı. Kimse onlardan korkmuyordu. Herkes politikayla yakından ilgileniyor ama bunu oldukça gizli ve ciddi bir biçimde yapıyordu.

İzin süresi boyunca ülke mücadelesini yakından görmem ve gelişmelere tanık olmam beni daha da geliştirdi. Şimdi bir yurtsever olarak yapacağım her görevi büyük bir coşku ve azimle yerine getirmeye, hiç bir fedakarlıktan kaçınmamaya hazır olduğumu söyleyebilirim.

***Yaşasın Halkımızın Umudu ve Biricik Önderi PKK!**

16 Ağustos 1985
Yurtsever bir Emekçi

KÜRDİSTAN VE ÖNDERLİĞİNİN...

Baştarafı syf. 13'de

lenmekle Denizlere, Mahirlere, İbrahimlere sahip çıkılmaz. Silah elde halklarınızın yanında savaşarak mirasa sahip olabilirsiniz. Ama hakkınızı da yememek lazım. Örneğin, önderlerinizin renkli posterlerini yapıp parayla sattınız ve geçiminizi sağlamaya çalıştınız, yine bu posterler önünde oturup ağıtlar yaktınız. Kiminiz de bu resimlere bakarak hayali ideolojiler ürettiniz. Ondan sonra da doğruları kendinize, yanlışları da onlara yüklemek istediniz. Ve bugünkü gerçek tablo ortada, görmemek için kör olmak gerekir. Bu beylerimiz, neyi savunduklarını kendileri de bilmez duruma geldiler. Kendi önderlerinin savundukları düşünceleri inkar etmekle kalmadılar, proletaryanın haklarını savunacağız diyerek, onun sınıf bilinci olan Marksizm-Leninizmi de inkar etmeye başladılar.

Tüm bunları yaparken de kitlelerin gözünün içine baka baka utanmadan "proletaryanın ve ezilen halkların çıkarlarını savunuyoruz" diyorlar. Bunlar, dünyadaki sınıf çelişkilerinin sonucu olarak ortaya çıktıklarından sadece bizim ülkemizde değil, Vietnam, Angola, Kamboçya, Rusya ve diğer ülkelerde de varlardı. Devrim öncesi bu biçimlerde ortaya çıkan düşünce yapıları, devrimci mücadele boyutlandıkça gerçek rengini almaya ve kitleler de, kimin dost, kimin düşman olduğunu net olarak görmeye başlıyor.

Bizde de böyle olacak. Eğer mücadelenin yanında değil de karşısında yer alırlarsa (hangi biçim ve kılıf altında olursa olsun), halklarımız onlara hakettikleri cezayı vermekte gecikmeyecektir.

29.8.1985

***Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Şanlı Mücadelesi!**
***Selam Olsun Devrim Şehitlerine!**
***Selam Olsun HRK Savaşçılarına!**

LİCE'DE DEVRİMCİ PUSU:

Baştarafı syf. 1'de

eylemde, askeri araç bir bütün olarak roket ve bombalarla tahrip edilirken, patlama ve taramaların etkisi ile sömürgeci askerlerin ateş etmeye fırsat bulamadığı da ifade edilmektedir. Eylem sonunda tüm silahlara el konulduğu, esir alınan ve yaralı askerlerin ise yapılan konuşmalar sonucunda serbest bırakılarak, devrim adına terhis edildikleri gelen haberler arasındadır.

Diyarbakır binlerce devrimcinin zindanlara doldurulduğu ve 5 yıldır en amansız işkencelere uğratıldığı ve onlarcasının da alçakça katledildiği bir sömürgeci zulüm merkezi haline getirilmek istenen; aynı zamanda, bu zulme karşı görkemli mücadelelerin yükseltildiği ve mücadelemizde yeni bir dönemin açılmasını sağlayan bir direniş merkezidir. Cezaevlerinde en yoğun biçimiyle yaşanan bu çatışma, şehitlerimizin anılarıyla dağların doruklarına kadar ulaştırıldı. Eylül 1982'de, onlarca savaş esirinin sürdürdüğü ölüm orucunda M. Hayri, K. PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar şehit düşmüşlerdi. Bu direniş aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşının Kürdistan'ın dağlarına taşırılmasının da emriydi. 1982 Eylül'ünde cezaevlerinden dışarı gönderilen halkımızın bu yüce komutanlarının emirleri, bugün bizzat onların bu direnişlerini yükselttikleri alanda HRK savaşçılarının yolunu aydınlatmakta ve düşmana daha güçlü darbeler vurmalarını sağlamaktadır.

Cezaevi direnişlerinin çok yakından etkilediği Diyarbakır ve ilçelerinde 15 Ağustos atılımı ile birlikte, güçlü gelişmeler ortaya çıktı. Sömürgeciler bu gelişmelerin önünü almak için bir yandan satılmış bazı uşakları eliyle komplolarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da halk üzerinde yoğun bir işkence ve zulüm geliştirdiler. Böylece bu alanın da direnişin görkemli kaleleri haline gelmesini engellemek istiyorlardı. Fakat bu planlarına da darbeler vurulmaya ve boşa çıkarılmaya başlandı.

25 Eylül günü yeni bir operasyon ve işkenceden dönen sömürgeci konvoya pusu kuruldu. Yoğun tedbirlerin alındığı askeri araçlar partizanların açtığı ateş sonucu kısa sürede tahrip olurken, geride kalan ve içinde subayların da bulunduğu tüm askerler de silahlarını bırakarak teslim oldular. Halkımıza işkence eden cellatlardan 5'i (verilen resmi rakama göre) eylem esnasında ölümle cezalandırıldı.

En son 25 Eylül'de patlayan devrimci intikam silahlarımız bundan sonra da halkımıza karşı suç işleyen canilerin göğsünde gürleyecek ve onları hakettikleri yere göndermesini bilecektir.

بلغتها ، التعرف على شعرها وتعلّم تاريخها " يحمل هدف خداع الجماهير الشعبية المندفعة الى النضال بهذه النفايات وتحويل عدد النار المستعرة الى رماد ٠ الا أن الاشتراكية الديموقراطية حين رأت واضحا أن سياسات الاضطهاد تنفخ النار أكثر وتسحب فئات أوسع الى صفوف النضال وأوصلت التطورات الى مستويات لا يمكن صدها وتهديد كل ذلك مصالحها الامبريالية سعت للاستيلاء على القلعة من الداخل بسياسة السياط " وبذلك تهدف الى تجنّب الخطر المحدق ٠ هذا هو السبب الذى يكمن في مناهضة حملات التمشيط قولا و" الدفاع عن حقوق " الشعب الكردى ٠

ولنوضح فورا بأن هذه السياسة المسمومة المخلوطة بالسكّر لم تغد الا في خداع البرجوازية الصغرى الكردية وتوحّدها مع الامبريالية ٠ فحين رأت هذه الاوساط التي لم تكن تتمتّع يوما بالقوة والجهود الكافية للدفاع عن مصالح الشعب الكورد ستاني ٠ حين رأت الاشتراكية الديموقراطية تدافع عن الطلبات التي تطلبها هي منذ القديم الى الآن توحدت معها بسرعة ووصلوا الى نقطة شتم نضال الشعب الكورد ستاني ٠ والنقطة التي وصلوها " بتقدّمهم " على هذه الطريق تمّ معالجتها فيما بينهم وبالتحديد عرضت من خلال العمل الحقيقي وفتحت عيون الذين لديهم شك في ذلك ،قليلا كان أم كثيرا ٠

والمفهوم الثاني المتجسّد في أحزاب الحكم _ وكما عبّرعنها المتحدث باسم (FDP) هو أنّه لازال مبكرا على الحكم الذاتي أو الامتياز ويقترح سياسة السياط أي سياسة سياسة السحق القاسية تجاهها ٠ نظرا لذلك " وللدفاع عن تحقيق أمن الحدود ووحدة تراب تركيا " يبذلون جهودا كبيرة ويشنون حملات تمشيط ليس ضد الشعب الكردى بل ضد " زمرة الارهابيين الانفصاليين " لأن هؤلاء الارهابيين يستخدمون سلاحا سوفيتيا ويتلقّون الدعم من الأحزاب الشيوعية وفوق ذلك كونهم ماركسيين لينينيين " لذلك فسواء لضمان حماية المصالح الامبريالية في الشرق الأوسط وسواء للتمكّن من حماية النفس تجاه " الخطر السوفياتي " يجب سحق هذه التطورات بأقسى الأساليب وسحق رؤوس الارهابيين ٠ ولتحقيق ذلك يجب تقوية القوة العسكرية للجيش التركي الذى يلعب دور الجناح الجنوبي _ الشرقي للناتو ٠ " الأكراد أقلية تتمركز في المناطق الجنوبية والجنوبية الشرقية لتركيا ولاعطاء بعض الحقوق لهذه الاقلية يجب ان يتحادث السياسيون الألمان مع الدولة التركية وأن يؤثروا عليها خطابيا ٠ اجل فهذه هي باختصار نظرة الجناح المتحفظ للامبريالية الى كورد ستان ٠

ولو أخذ بعين الاعتبار القسوة المستمرة كل يوم في سياسات الامبريالية في عموم العالم وباعتبار كورد ستان لما تتمتّع به من أهمية في المنطقة لا يمكن للامبريالية التراجع عنها سيتوضّح بأن السياسة التي ستطبّق في هذه البقعة ستكون على الاغلب هذه السياسة القاسية ، وأنها تعمل على سحق كل أشكال التطورات بالأشكال الأكثر دموية ٠ ولو أضيف الى ذلك عدم تحمّل الاستعمار التركي للمسألة الكورد ستانية يصبح تطبيق هذه السياسة بشكل مكثّف أمرا لا مفر منه ٠

الا أن حلّ " الحكم الذاتي " موجود في متناول اليد كصمّام أمان ٠ ونقاش هذه الأشكال من الحلول ولا يزال النضال في كورد ستان الشمالية الغربية في مراحله الاولى يدلّ على قوة نضال التحرر القومي الكورد ستاني الذى يقوده حزب العمّال الكورد ستاني (PKK) وعلى قبول هذه الحقيقة حتى من قبل الامبريالية ٠

ونقاش هذه المسألة _ التي طرحت للنقاش في المراحل الأخيرة لنضال العديد من الشعوب _ نقاشها الى جانب هذه الحلقة هي نتيجة لتجارب الامبريالية لغاية اليوم ولما تحمله كورد ستان من أهمية حياتية بالنسبة لها ٠

وأخيرا نريد التطرق الى نقطتين ظهرتا في مؤتمر القمة لحلف شمال الأطلسي الذى انعقد في (بروكسل) في الأيام الأخيرة ففي تقرير عن تركيا نوقش في المؤتمر وفي مسودّة قرار يتضمّن مقطعا ملفتا للنظر عن التطورآت الاخيرة في كورد ستان وعن حملات التمشيط ، الغي بضغط من البرلمانيين الأتراك ومن الناحية الأخرى اتخذ قرار وصدّق عليه بشأن العداء الموجّه " للنضال المشترك ضد العمليات الارهابية " هاتان العمليتان تبيّنان بوضوح مرة أخرى بأنّه ليست هناك أية تناقضات في سياسات الامبرياليتين الأمريكية والاوربية بشأن المسألة الكردية وأنها سترمي كل اشكال التناقضات التي بينها وستتوحّد حين بحث هذه المسألة ٠ والامبرياليون الأوربيون الذين لم يتهرّبوا من بحث هذه المسألة بشكل مفصّل في برلماناتهم ، تمكّنوا من اتخاذ نظرة على عكس النظرة الامريكية والتركية تماما في هذه الاجتماعات الرسمية ٠ أمّا هذا ،ففي الحقيقة لم تكن الدموع التي سكبوها تجاه الظلم الذى يواجهه الشعب الكورد ستاني تختلف عن دموع التمساح التي يسكبها بعد ابتلاع فريسته ٠

وبالمجيء الى " النضال المشترك ضد العمليات الارهابية " ان هذا قطعا ليس بمسألة جديدة ٠ فهؤلاء الذين قيّموا النضال التحررى القومي لشعبنا على انه " عمليات ارهابية " توحّدوا تجاهه في كل وقت وارتكبوا الجرائم بحق شعبنا ٠ والرصاصات التي تطلق على شعبنا البريء المحرم من الدفاع في كورد ستان اليوم والدبابات التي تسحق مزروعاتنا وشعبنا والطائرات التي تمطر قرانا بالقنابل وأعمال التعذيب التي تمارس في السجون كلها بامتياز من الامبريالية ٠ وان كان هناك ثمّة شيء سيفعلونه فيما بعد فهو ارتكاب هذه الجرائم علنا ، من الأساس سقط هذا القناع من قبل شعبنا ٠

ذلك ما يمكن بيانه باختصار عن تأثيرات عمليات ١٥ آب على مختلف الأوساط في أوربا وعن المواقف التي اتخذتها تجاه هذه العمليات ٠ لقد عملنا على الاغلب على تناول رد وفعل بعض الأعضاء التي هي بمثابة الناطق باسم الأوساط الامبريالية وبالطبع بالمقابل هناك قوى تناولت العمليات من الجانب الايجابي وبحثت التطورات بشكل صحيح وحققت نتائج ، والأوساط التي بحثت العمليات بهذا الشكل بدأت بالاقتراب من نضال التحرر القومي الكورد ستاني واقامة علاقات معه ٠ وكنتيجة نستطيع أن نبيّن أن عمليات ١٥ آب هي بمثابة ورق (الترونوسول) الذى أوضح اصدقاء وأعداء نضال التحرر القومي الكورد ستاني واللون الحقيقي لمختلف الأوساط لتبدأ بأخذ مكانها الحقيقي ، أمّا في صفوف الاستعمار التركي والامبريالية وأمّا في صفوف الشعب الكورد ستاني والاشتراكية ٠

شافر (FDP) : " عليكم الا تتهجموا على تركيا ببساطة فقط ، بل ايضا يجب أن تتناولوا مسألة ماذا حصل في ايران في السابق وماذا يحصل اليوم في العراق وايران • فكل هذه الدول غير مستعدة لقيام كرد ستان حرة • وأن كل هذه الدول في انسجام تام في هذا المجال • وبقدر ما نلاحظ أن قبول الحكم الذاتي الثقافي موجود لحدّ ما في كل هذه الدول • ولكن ليس هناك استعداد لقبول الانفصال والهجوم ••••• "

وأخيرا فلنأخذ كلمة وزير الدولة للشؤون الخارجية (موللمان) من (FDP) فانه يبيّن في كلمته الوضع في كورد ستان على انه بستان زهور ، وخصص فيها مكانا واسعا لمديح الفاشية العسكرية ، فقد قال :

" المسألة الكردية لا تظهر في المناطق الحدودية التركية فقط ، بل في المناطق الحدودية العراقية الايرانية واللبنانية والسورية والسوفياتية ايضا • اننا نواجه مسألة ذات أهمية كبرى بالنسبة لكثير من دول المنطقة ، وأكثرها انفجارا في يومنا ، واصعب وأكثر المسائل تراكما • فتركيا لا تتعرف على المسألة الكردية في تركيا • وتسحق كل المطالب السياسية والادعاءات الانفصالية للأكراد • والصدامات الجديدة الناشبة في المنطقة الحدودية المجاورة للعراق حسب المعلومات المتوفرة لدينا — وهنا علي ان اقول شريطة الاحتراس يوضحها الوضع التالي • لقد هوجمت المؤسسات العسكرية التركية في المنطقة الحدودية المجاورة للعراق في أواسط آب من قبل أشخاص مسلّحين لأول مرة بعد هدوء دام قرابة الاربع سنوات •••••••• وحسب ما نعلم يقف وراء هذه العمليات حزب العمال الكورد ستاني • ففي تقرير منظمة العفو الدولية في آب ١٩٨١ أعتقد ان مركز حزب العمال الكورد ستاني (PKK) الماركسي اللينيني موجود في بغداد ودمشق •••• ونشوب لهيب عمليات الانفصاليين الاكراد بالاعتماد على العنف داخل الدولة التركية • وأؤمن بأن ذلك كان سيحصل في أى بلد آخر ••••••

بناء عليه ليست هناك أيّة حجة لدى الحكومة الألمانية لذكر الحرب التي تشنّها تركيا ضد الأكراد • يجب أن نبتعد عن التساوى بين مجموعات المناضلين الصغيرة وبين الأكراد في تركيا • وكنتيجة هناك كلمة بشأن دعمنا لدفاع الناتو ، ففي الاتفاقات المعقودة من أجل الدفاع ، يرد تأكيد على استعمال المواد المرسلة من قبلنا بشكل يتناسب مع المادة (٥) من اتفاقية شمال الاطلسي ليست هناك أيّة حجة في اعتقادات خرق هذه التأكيدات خلال ٢٠ عاما من دعمنا •••••• "

تعطينا المقتطفات التي عرضناها أعلاه خيوطا هامة لاسلوب تقييم الامبريالية عامة والأوربية منها خاصة لعمليات ١٥ آب وسياستها بشأن كورد ستان • فمثلما طرحوا علنا بأن المسألة الكرد ستانية في وضع أرّقتهم وتهدد مصالحهم سواء عامة وسواء في الشرق الأوسط هي "المسألة الاكثر انفجارا وتراكما والأصعب " •

لهذا السبب فأصغر تطوّر يحصل في كورد ستان يهمهم عن قرب • كذلك لهذا السبب يقفون عند المسألة الكرد ستانية بجدية ويسعون لايجاد سياسات مؤثرة • وبعد عمليات ١٥ آب التي فتحت الطريق أمام تطورات جدية رؤوا ضرورة اعادة النظر في سياساتهم من جديد والدخول في اسلوب بحث أجدى • كما تبيّن لهم هدف النقاشات التي جرت في البرلمان حملات التمشيط اليومية والمذابح وحماية حقوق الانسان فقط ، بل الاهم من ذلك الاستيعاب الأمثل للوضع المتولّد مع التطورات الأخيرة الحاصلة • وتجديد سياساتها بشأن كورد ستان • هكذا فانها تهدف الى صدّ التطورات قبل أن تصل الى مستويات أعلى وتهددها اكثر ، باتخاذ الوسائل المناسبة لحماية مصالحها في كورد ستان •

فلو أمعنّا النظر فانه هناك نقطة واحدة تطرّق لها كل المتحدثين تقريبا : " لسنا ضد وحدة التراب التركي ، اننا نرى العمليات غير صائبة " هذا هو جوهر المسألة : موضوع النقاش ليس مصالح الشعب الكردى في الحقيقة • وبالنسبة لنا هذا ليس وضعا محيّراً قطعا • لأن الامبرياليين لا يمكن ان يصبحوا المدافعين عن حقوق الانسان • أمّا بالنسبة للشعب الكرد ستاني خاصة وأنه يواجه كل أشكال الألاعيب والمؤامرات الامبريالية حتى يومنا هذا وجهد من اجل مسحه من ساحة التاريخ وانّه مؤهل الآن للعب دور حفّار قبر الامبريالية فانه أوضح ويأخذ حالة حقيقية اكثر •

في تلك الحالة فما هي المسألة المتناقش عليها ؟ وما هي الحقائق التي تكمن في الحنان الذى يذكرنا بدموع التمساح ، الذى يذكر الاضطهاد الواقع على الشعب الكردى ومساندته ؟

قبل فترة ولما كان الحزب الاشتراكي الديموقراطي (SPD) في الحكم لم يتردد يوما في تقديم الدعم للفاشية العسكرية التركية فذيف يحس ويقترح قطع الدعم العسكرى عن تركيا ؟ لما كان اشتراكهم في الذنب سابقا واليوم على مرأى من أعين الجميع ، فهل يمكنه اخفاء الحقائق بهذه المواقف ؟ الى ما يهدف الامبرياليون الشركاء في مسؤولية الاضطهاد الواقع على شعبنا بتقديمهم كل أشكال الدعم العسكرى والسياسي والمادى والمعنوى وبقيام دور المعلّم والذين تلطّخت أيديهم بدماء شعبنا ؟ اننا نرى فائدة في التطرّق باختصار لاجوبة هذه الأسئلة •

تهدف النقاشات التي جرت في البرلمان الالماني في جوهرها الى تحديد الوسيلة التي ستلجأ اليها الامبريالية لتتمكّن من لعب دور مؤثر على المسألة الكردية ولا يصالها الى حل يخدم مصالح الامبريالية • هدف الامبريالية والاشتراكية الديموقراطية وأجنحتها المؤيدة لها واحد ومشترك • ويمكن صياغته على الشكل التالي " سحق نضال الاستقلال والحريّة المتصاعد في كورد ستان مهما كان الثمن فليكن ، ودعم حماية تراب تركيا ومصالح الامبريالية في الشرق الأوسط " • الا أنّه لها تفاصيل عن الطرق والوسائل والتحرك عن كيفية الوصول الى هذا الهدف • في هذا المجال يبذل جناح الامبريالية الاشتراكية الديموقراطية منذ القديم والى الآن مختلف الجهود من أجل " امتيازات اللغة ، الثقافة أو الحكم الذاتي " •

هذا المفهوم المتجسّد في الحزب الاشتراكي الديموقراطي " التعلّم

" على هذا الاساس فالحرب المنسية المعلنة في كوردستان تديرها ألمانيا بشكل مشترك ، ففي القرى تجمع الاهالى ويخوفون وتجرى اعتقالات جماعية ، وهناك العديد من القتلى . وفي العشرين من أيلول قصفت العديد من قرى عشيرة جيركى . وان طائرات النقل وعربات الحمل والسلاح والمؤن التي قدمتها ألمانيا تحت اسم دعم دفاع الناتو لم تخدم حماية البلد ، بل بالعكس خدمت لارهاب وسحق الاكراد .

فالمقصود ليست الحرب ضد الانفصاليين وقطاع الطرق الارهابيين ، بل العكس ضمان توسيع قواعد الناتو في المناطق الكردية في الشرق .

.... اننا نطالب بالغاء قرار الدعم الألماني في اطار دعم الناتو البالغ ١٣٠ مليون مارك وان الدعم المذكور هو دعم عسكرى لدولة تخوض الحرب .

...(المسالة الكردية) لن تحل بتعريض الأكراد للاضطهاد بل تحل سياسيا بأن يعطى له حق المساواة وحقوق الانسان ليتمكن من تقرير مصيره بنفسه ، واعطائه حق تبني الحقوق الثقافية ... وفي رأينا أن الحكومة الالمانية تشرك نفسها في مسؤولية ذبح شعب وهضم الحقوق الانسانية في تركيا . لهذا السبب فهذه ليست بمشكلة تحمل لنقطة تلاقي اى من الأوطان المنسية الثلاث في تركيا ، بل العكس فهي مشكلة تكمن بشكل مباشر في هذه الحكومة وفي الدولة الألمانية وأخلاقها . "

أمّا النواب الذين ألقوا كلمة باسم الحزب الديموقراطي الاشتراكي (SPD) فبينوا مايلي :

هوبر : " سبب حديثنا عن الاكراد ، هو انتشار الاضطرابات في هذا الجزء من الأناضول منذ أواسط الى الان ، وخاصة يكمن في تنفيذ هجمات (آروه) و (شمدنللي) ومن ناحية نرى بأنّ هذه العمليات ليست فقط من أجل الحقوق الديموقراطية فحسب ، بل هي في نفس الوقت تعبير عن رفض الأكراد - المحاربين من أجل حقوقهم كاقلية - للظلم الذى يتعرضون له . والحاصل أن التنظيمات الثقافية والصحف قد منعت ولم يمنح الاذن للتكلم بلغتهم سوى في أعمالهم الخاصة .

.... ولا نيّة لنا الآن في الهجوم على وحدة تراب تركيا ، فالذى يحثنا هنا هو قلقنا على حقوق الانسان التي رفعنا دعوى بشانها منذ شهر نيسان ، والتي ازداد خرقها بالاعتقالات في الشريط الحدودى للدول الثلاث وبالاضطهاد والملاحقات وحملات التمشيط وفتح القضايا وبتسمية الاقلية الكردية بأتراك الجبال دون النظر الى رأيهم اذا كانوا يقبلون أم لا . اننا لانقصد الهجمات المسلّحة ، وندرك التدابير الأمنية المتخذة ، ولكننا نشك في تطلب أو عدم تطلّب ذلك لتدابير أمنية بهذا الشكل .

اننا نفكّر بشكل اكبر في بحث المسألة المتعلقة تماما بسبب ونتيجة بقاء جنوب الاناضول متخلفا اجتماعيا ، من جديد ... "

جنغمان : " الذي يتعلّق بنا بالاضافة الى ذلك هو الحرب النظامية المعلنة ضد الاقلية الكردية والتي اجتازت حدود تركيا لتصل نقاط عمق الحدود العراقية ، يجب الاّ يكون حل مشكلة الاقلية الكردية والثقافية وطلب حكمها بقوة السلاح ، فلن تحل به "

دوا : " نحن أعضاء البرلمان لا حق لنا في قبول الانكار الدبلوماسي لثقافة مستقلة . فمهما كنا نتعرّض بذلك للوحدة القومية لدول يهمها الامر الاّ أننا نكرر بشدة أسئلتنا المتعلقة بالوحدة الخلقية لهذا الشكل من الدول التي تتناول مشكلة اقلياتها الثقافية على هذا المنوال . فهي دول استولت على أقلياتها بالحروب ولا تتعرف على امكانية قراءتهم بلغاتهم وتعلمهم تاريخها وغناءها لأغانيها وتعرفها على شعرها ، هذه هي المشاكل الاساسية " .

امّا نواب التآلف الحكومي الذين عارضوا هذه الطلبات التي دافع عنها الخضر ونواب الحزب الاشتراكي الديموقراطي فيدافعون عن آرائهم على الشكل التالي :

الدكتور بول ميير (CDU-CSU) كما قدّم طلب لدول العالم الثالث لتعامل أقلياتها بشكل ملائم وتتعلّم هذه الاقليات بلغاتها أيضا يجب أن يقدّم طلب الى تركيا . ولكن نجاح ذلك غير ممكن قطعا طالما تنتشر حركة الانتفاض - وكما بينّت (جريدة زيوريخ الجديدة) في أوائل أيلول - وطالما ظلّت على علاقة بالحزب الشيوعي التركي الذى يبذل فعالياته في برلين الشرقية ، وطالما يتواجد السلاح السوفييتي الصنع في مناطق الأكراد المتمردين في تركيا " .

جاغر (CDU-CSU) : " من يريد أن يدعم مجموعة الشعب الكردى - وكما أظهرت هذه النقاشات بأننا جميعا على رأى واحد في دعم هذه المجموعة القومية في تركيا - قبل كل شيء فهو مضطرّ للتحدث مع أصحاب الكلمة ومع السياسيين في تركيا ومع نواب الشعب ومع الحكومة . وكل من يخرج بلغز الحرب الآيديولوجية والطبقية ولعابه يسيل كما فعل ذلك صديق من الخضر ، لن يتمكّن من التحدث مع الاتراك كذلك لن يستطيع أن يحصل على أى شيء من أجل الاقلية الكردية .

فاذا كنّا نناقش مسألة استباحة اقلية قومية في تركيا واذا تمكنا من تطبيق المادة ١٤ الممنوعة من نص القرار الأوربي لحقوق الانسان - وبالطبع يمكن تحقيق ذلك ببطء - نكون قد ساعدنا مجموعة الشعب الكردى القومية بشكل فعآل . لهذا السبب أوجّه النداء الى الحكومة والبرلمان التركي لتشترك تركيا أيضا كباقي الدول الأوربية الأعضاء في المجلس الاوربي ، في المذكرات المعمولة من الشكاوى المقدمة للجنة حقوق الانسان وأن تتعرف على حقوق الانسان المدعى بشأنها بشكل افرادى ، وأن تقدّم الشكاوى بشكل افرادى فيما بعد . بهذه الطريقة سيتمكّن الأكراد من احالة شكاياتهم الى واحدة واحدة ولن يقعوا في يد الارهابيين كما بيّن ذلك السيّد وزير الدولة قبل قليل .... "

تتمـــــــة

* العـــــالم يناقـــش كـــورد ســـتان *

المقال مأخـــوذ مـــن " طريـــق العمّـــال " العدد ٤ / فبراير/ ١٩٨٥ باللغة العربية

... لم يكتف الامبرياليون الأوربيون بعرض رد ود فعلهم تجاه عمليات ١٥ آب من خلال وسائل النشر والاعـــلام بل بالتحديد شنوا هجمات عملية . ومجرد أن تخلصت من دهشتها تجاه العمليات بدأت فورا وبمختلف الوسائل بتهديد حركة حزب العمّال الكورد ستاني (PKK) وبسؤال " حساب " الخطوة العظيمة التي خطتها . وردّة الفعل الأولى جاءت من الحكومة السويدية . فالاشتراكيـــة الديمقراطية السويدية التي تعمل منذ السابق لحمـــل حركة حزب العمّال الكورد ستاني (PKK) على التراجـــع عن نهجها المقاوم رتبت مختلف الالاعيب في هـــذا المجال ، وحين رأت بأن هذه المساعي قد فشلت تمـــاما مع عمليات ١٥ آب رمت قناعها جانبا وظهرت بوجههـــا العدواني . فتحججت بعملية معاقبة خائن من قبـــل مقاتل للتحرر القومي الكورد ستاني أعلن صراحة أنـــه ليس عضوا في حزب العمال الكورد ستاني (PKK) و صعدت من هجماتها . واعتقلت ١٢ مؤيدا لحزب العمال الكورد ستاني بحجة أن لهم علاقة بالعملية المذكـــورة . وحملات الافتراء والتشويش المكثفة قبل عمليات ١٥ آب أوصلتها الى مستويات جنونية وحركت الأكراد الحقيريـــن وعلى لسانهم عملوا على " اثبات " كم هو تنظيم حـــزب العمال الكورد ستاني خطر وارهابي مظلم . وبالدعايات التي استمروا فيها عن طريق عملائهم هؤلاء فـــي تلفزيوناتهم وصحفهم وبعملية الاعتقال ، استهدفـــوا تخويف حزب العمال الكورد ستاني وحمله على التراجع عن الخطوة العظيمة التي خطاها ، وعلى الانسحاب.

واضح بأن هدف الامبرياليين السويديين الذين " ستردّوا قواهم العقلية " بعد مرور شهور عدة على العملية التـــي نفذت في ((أوبسالا)) وبعد عمليات ١٥ آب مباشرة — رغـــم بيانه بأن لاعلاقة له بحزب العمال الكورد ستاني وعدم وجـــود دليل بهذا الشأن — لم اعتقال منفذ العملية ؟ فمنفذهـــا اعتقل مباشرة في مكان تنفيذها وتحمل مسؤليتها . هـــل الاستمرار في محاربة حزب العمال الكورد ستاني مجرد صدفة ؟ الى ماذا تهدف الاعتقالات التي جرت بعد عمليات ١٥ آب؟ وما الكلمة التي هدفت الى التعبير عنها ؟ جواب هـــذه الأسئلة واضح في مخيلة كل انسان . فهذه الممارســـات هي حصيلة الطموحات المعروفة للامبريالية في كـــورد ستـــان قد أوقع هؤلاء مرة أخرى وبشكل لا يخفى عن الأنظار في المصيدة . وارتباطاتهم مع الاستعمار التركي والبورجوازية الصغرى الاصلاحية الكردية قد كشف عن أيديهم الملطخة بدماء شعبنا . ولن تستطيع أية ديماغوجية أو تشويه تنظيف أيديهم الملطخة بالدماء .

ان الشعب الكورد ستاني بقيادة حزب العمال الكورد ستاني بعدم ركوعه لأي تهديد وهجوم سيسأل ولو متأخرا الحساب ، بالاضافة الى الاستعمار ومعلميه الامبرياليين وعملائه أيضا . دعنا من تمكنهم من صد حزب العمال الكورد ستاني في نهجـــه المقاوم ، فستلتهب هذه المقاومة أكثر بمرور كل يوم وستتـــرك الآمال الامبريالية حسرة في قلوبهم .

والتطور الهام الاخر بعد عمليات ١٥ اب حصل في ألمانيـــا الغربية . فقد سيطر ارتباك كبير على الامبرياليين الذيـــن يعتبرون أشرس المساندين وشركاء من الدرجة الأولى للفاشيـــة العسكرية بالمساندة المادية والعسكرية التي تقدمها لها منـــذ توليها الحكم ، شركاء لها في سياسة المذابح والهجوم التـــي تتبعها بحق الطلائع الثوار للشعبين التركي والكورد ستانـــي . فقد خلقت عمليات ١٥ آب تأثير صدمة ودهشة لدى الامبرياليين الألمان الذين يأملون في شل تأثير الثوار لحد كبير بالهجمات التي تشن منذ أربع سنوات ، ويؤمنون بضرورة سحق التطورات الحاصلة في كورد ستان مهما كان الثمن فليكن . فعمليات ١٥ اب خلقت تأثير صدمة ودهشة تماما .

والامبرياليون الالمان الذين لهم طموحات في كورد ستان منذ القديم الى الان يبذلون جهودا للتدخل في التطورات الحاصلة في المنطقة رأوا ضرورة اعادة النظر في سياستهم تجاه كورد ستان بعد هذه العمليات . ففي ٢٦/أوكتوبر/١٩٨٤ انعقدت جلسة في برلمان (بـون) دامت ساعة كان موضوعها " حملات التمشيط العسكرية التركية ضد الأكراد ودور دعم جمهورية ألمانيـا الاتحادية في دفاع الناتـو " . في النقاشات التي جرت فـــي الاجتماع المنعقد بناء على طلب " مجموعة الخضر " تطرق فيـــه نواب الخضر والحزب الاشتراكي الديموقراطي الى اخر الحملات التي قام الجيش التركي في كورد ستان ، وللحرب التي يخوضها في كورد ستان ، كما بينوا أن الشعب الكردي يتعرض للمذابح الجماعية وتسحق حقوق الانسان تحت الاقدام ، وطالبوا بالغاء الدعم العسكري البالغ قيمته (١٣٠) مليون مارك المقترح تقديمـه لتركيـا . وقد قوبلت هذه المقولات بالرفض من قبل ممثلي الاحزاب الموجودة في الحكم . وقبل الانتقال الى غاية ومعنى هذا النقاش الحاصل في برلمان (بـون) فان عرض بعض المقتطفـــات من محضر الجلسة سيلقي ضوءا أكبر على المسالة :

فقد بين باختصار (ديرك شنايدر) المتحدث باسم (الخضر) مايلي :

السلاح للشعب بل اعطاء قليل من الأمل مشكلة كبيرة .

كان من الواجب منح مثل هذا الوعي للشعب أولاً وقبل كل شيء . انسا ننا وان كان متنورا لا يملك الشجاعة للتوجه نحو حقيقته ، وغالباً ما تطغى مصلحته الشخصية عليه واذا أضفنا الى ذلك السيف المسلط على رقبته نجد مبررات التقبل بالوضع قد تكملت ، ليس من السهل التجرد في مثل هذه الظروف من جميع أشكال المنفعة الشخصية والتوجه نحو الأهداف السامية وتبني المقاومة وتصعيدها . لهذا السبب كان ضروريا على القيادة سلك طريق المقاومة الخاصة بها

ورغم الادعاء في البداية عن عدم قدرتها على الاستمرار وتسميتها بصبغات مختلفة جدا فقد أظهرت مقاومة اسطورية لا مثيل لها مرتبطة بواقع كردستان وكان عليهم فرض أنفسهم مهما كان عددهم قليلا معتمدين على ما في قلوبهم وعقولهم عندما تحدث أنجلز قائد البر وليتاريا الكبير عن شعب المانيا الذي وقع في العبودية بعد حرب ثلاثين عاما وما خلفته هذه الحرب من تعفن كان يقول بوجوب قيادة الطبقة العاملة للحزب كي ينهض الشعب الالماني وينخرط في الحرب إذا تتطلب الأمر ذلك . فنحن ليس خسارة حرب ثلاثين عاما فقط وإنما عبودية مئات بل آلاف *السنين قد عملت على خلق التعفن عندنا

لقد تعرضنا لشتى أشكال الاستيلاء والاحتلال ، التصقت الرجعية بالقلوب مثل الصمغ فجعلته كعتمة السواد وأصبح الانسان في وضع غير معروف ولهذا السبب فانه تائه ، ويمشي وكأنه نائم ، كسول ، خجول ، يسوده كافة أنواع الغموض . ليس لأي قيم اخلاقية بالمعنى التقدمي أي دور فيهم ونسج العنكبوت شبكته مرات ومرات على عقولهم فكان من الواجب الاعتماد على الحرب في هذه الشروط وبعناد . نعم كانت الحاجة الى القيادة،كي تقوم هذه الحرب،ماسة . هذه القيادة التي ستخلق الأمل والوعي المفقودين من جديد ، وتشرح الخواص العصرية والتاريخيةويبين الخط السياسي الواجب اتباعه ولن تكتفي بذلك بل تثبتها عملياً .

من أبرز صفات شعبنا أن لا يقيم الاعتبار كثيراً للكلام ، ان شعباً لا يؤمن الا اذا شاهد بعينيه الأمثلة الحية للمقاومة الوطنية ، والمقاومة التيتقودها(**PKK**) هي هذا النمط من المقاومة ولا يمكن لأية قيادة كسب التأييد سوى عن طريق المقاومة وقد أكد التاريخ والشعوب هذا . إذا كنا لا نريد إضافة قافلة أخرى جديدة على طريق الإهانة السابقة علينا المصارعة في هذا الوسط القاتل كمصارعة الانسان البدائي مع أوحش الحيوانات . هكذا تولد القيادة في كردستان وتناضل وتثبت انسانيتها وتخلق مباشرة لشعبنا قرارها التاريخي في المقاومة .

وما وصلت إليه**PKK** في عامها السابع للاعلان الرسمي عن تأسيسها هو بالذات سبب لمقاومة الشعب . لم يخرج **PKK** بحفنة من المقاومين المتقدمين على هذا الطريق وانما خرجت برغبة الملايين في الانتفاضة .

ان سلاح الحزب هو الشعب ، وسلاح الشعب هو الحزب الذي يعيد أمله الذي فقده منذ زمن طويل . فالتاريخ المتطاول الى مئات السنين للشعب الكردستاني كامن في(**PKK**). هذا التاريخ الذي يسرد تغييرات منذ أول شرارة في التفكير البدائي وحتى أقوى الأمثلة للمقاومة،حتى أيضاً التعذيب والعيش الأكثر خوفا . المعركة في تاريخ **PKK** ليست فقط بعدد قلة ضد رجعية العصور الوسطى واستغلاليتها إنما هو حرب امكانية عدم عيش لوحدة صغيرة من الشعب ، هو حرب محاسبة التاريخ أو عدم محاسبته ، هو حرب التلاحم مع الأصل أو عدم التلاحم واثناء عمل ذلك يعتبر تجربة امكانية الصمود بشكل مستقل وبالاعتماد على نفسها . حدث هذا الحرب داخل **PKK** حيث هو الشرط الأول للحرب الكبير الذي سيخوضها الشعب فيما بعد . وكما قال الكثير يون من معلمي الثورة ، إذا تمت هذه التجربة الحربية بنجاح فان أسباب اشتراك الشعب بالذات في الثورة وضمان النصر يكون قد إكتملت .

ان القيادة لا تستطيع تحقيق الثورة لوحدها وكذلك لا يستطيع الشعب بدون قيادة وخاصة في وطن مثل كردستان ان يخطوا أول خطوة في المقاومة . لقد أصبحت المقاومة المرة داخل **PKK** باتجهاتها الملائمة والناقصة والضعيفة والقوية أساسا لحرب شعبية في السنوات المتتالية . يعني كانت مرحلة سابقة للحرب عاشتها لحقيقتها، ويهاجم العدو بكافة أجهزته الاستعمارية والاضطهادية المعاصرة ويسير على هذه البداية،الضعيفة مثل نملة تحمل فيلا على ظهرها ، ففي هذا الوسط وفي هذه الظروف من عدم توازن القوى يعجز العدو الى هذا الحد وتنهار أعصابه وتخيفه قليلا وفي حال نقل ذلك الى الشعب وكسب ثقته فهذا يعني ان بداية الحرب وفقت وهذه هي النقطة التي وصلتها اليوم **PKK** . ولد هذا الوضع بالرغم من محاولات الأعداء وبعض القوى المدّعية الصداقة ، تلك المحاولات التصفوية والهادفة لمحو شعبنا ، ورغم كافة أشكال الهجوم على **PKK** قام بتمثيل مصلحة الشعب الى النهاية وكبر باستمرار حتى أصبح قوة . بشكل عام يتحدث عن فردية **PKK**،وفي الحقيقة والواقع ان الوحيد ليس **PKK** وانما الوحيد هو شعب كردستان ، ان الشعب ووطن كردستان وحيد منذ مئات السنين ، اليوم يقال ان **PKK** مجرد ومنعزل وفي الحقيقة ان المجرد عن العالم من قبل قوى أخرى والتي تجهل شعبها الانسانية هو شعب كردستان ولهذا السبب لا نعيب الاتهامات الموجهة الى **PKK** وبالعكس لو ازداد المدّعون لصداقة كردستان منذ اليوم الأول لاشتبهنا بذلك وبالرغم من كل شيء فقد ثبتت نقطة المقاومة وأصبحت قوة عظيمة ، انها اثبات هام لدعوة الشعب بحقه في الحياة وتأكيد اصراره بتحقيق هذه المكاسب على أسس المقاومة وهذا ما أراد أن يخلقه **PKK** بقدوته وادمانه على أسس المقاومة الشعبية . ان الحقائق تبين وبجلاء ان شعبنا ملتف بشكل لا مثيل له حول قيادة الحزب بماهيتها وسموها وثبتت القدوة آمال الشعب وراقب شعبنا بدوره وبدقة حزب القدوة واصراره بدون تنازلات لأجل الاستقلال ايديولوجيا وعملياً حيث ضحى قرابة ثلاثمائة من شبابه . حين شاهد شعبنا كل ذلك انضم اليه بشكل لا مثيل له بين بقية الشعوب . انها حادثة هامة لان شعبنا لا يقول نعم لاي شيء بسهولة أما اذا باشر بالتأييد فانه يخلق قوة عظيمة ، وخوف العدو يكمن في تلك القوة الشعبية بالذات ، وربما فشلت هذه القوة في التاريخ لأسباب مختلفة ولكن اليوم وكما تقبله العالم ان صفات الشجاعة التي هي صفة الانسانية بل وأقواها تعيش اليوم بين شعب كردستان لانه لم يبقى لهذا الشعب شيء ، فالشعب الفاقد لكل شيء مضطر لابداء الأمثلة في الشجاعة كي يستعيد كل شيء فقده . هذه الخاصة المجردة داخل **PKK** يشير على كيفية المقاومة لشعبنا في المستقبل . نأخذ جرأتنا من ذلك ونعتمد عليه ونعلن انه اذا اتحد جميع الرجعيين في العالم لن يستطيعوا منع وصول هذا الشعب الى النصر في مثل هذه الحرب . كيف ان في الماضي هاجموا بشراسة ولادة وتطور **PKK** بل وقتلوهم نرى اليوم أيضاً يقفون نفس الموقف أمام مقاومة شعبنا وربما يتكاثرون . والحقيقة مهما كانت الهجمات فان الشعب الذي خطا هذه البداية سيخرج منها بشكل أقوى .

*** يتبــــــــع في العدد القادم ***

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

وفي المرحلة التي نعيشها نرى ان كل فرد أو مؤسسة في البنية الاجتماعية القائمة قد انقطعت صلتها مع التاريخ والعصر وغرقت في نوم عميق أشبه بنوم الموتى . فكأن سلاسل ربطت العقول والقلوب وأصبحت حجة للغفلة والتشاؤم . ومن المؤسف ان المدافعين عن الوضع الحالي ليسوا قلة بالرغم من رفض الانسان الواعي لهذا الوضع ، ومتقبلوا هذا الوضع يحاولون تسويغ شرعيته بمختلف الأشكال ويتظاهر بعضهم بالتقدمية ويتمسك الآخر بالرجعية . فالأماكن التي لم تكفي ايديولوجية العصور الوسطى لسترها سترت بمفاهيم البرجوازية المختلفة ، وما لم تكفي مفاهيم البرجوازية القومية لستره،سترت بالشوفينية الاجتماعية تحت قناع اليسار . فباختصار بدأ هذا الوضع وكأنه مشروع ومسوّغ من قبل الشعب المظلوم والشعب الظالم على السواء فرفضت لذلك فكرة المقاومة . فلم يتحدث أحد ما حتى يومنا هذا بضرورة المقاومة ولو بالامكانيات المحدودة . بالحجارة والعصي ، بالسواعد والقلوب والكلام ، أو بما ملكت أيديهم ، بل على العكس ساروا على حافة المهلكة ولم يتعدوا تثبيت العبودية وشرعيتها أكثر فأكثر بل وصل الأمر « بالقوى التقدمية العصرية » لحد التساؤل عن وجود وطن باسم كردستان ، ثم هل يقطنها شعب أم لا !.

ومن هذه النقطة انتشرت مواقف يستحيل تقبلها ، وشرع أصحابها بشرح « المخاطر » التي ستنتج عن قيام حركة تحرير قومية حديثة للشعب الذي أوشك على التجرد من ذاته ، وبناء على ذلك يطالبون بالخضوع للوضع القائم المعيب . ويتذرعون بما ستجلبه المقاومة من قتل جماعي ، وتهديد السلام للمنطقة والعالم . وضرب المصالح الكثير من القوى ، محاولين بذلك فرض هذا الواقع على شعبنا والانسانية التقدمية . ولكن (الرمح لا يستره كيس) فعندما نقارن حقيقة وضع شعبنا مع حقيقة الحرية والاستقلال في عصرنا يصبح من المتعذر على أي نفاق ستر نفسه ويتضح أيضاً أنه ما من حل سوى المقاومة , واذ نعلن اليوم عن قيام الجبهة فهو اعلان جماهيرنا لمقاومة شاملة . وقبولها للمقاومة كطريق وحيد .

ان الذي دفعنا الى هذه المقاومة هو قبل كل شيء الواقع الذي نعيشه فمهما كان الشعب ضعيفاً ومنهكاً ومهما كانت امكانياته ضعيفة . ومهما كان العدو بربرياً وقوياً وذو امكانيات واسعة . فليس أمامنا سوى اتخاذ قرار المقاومة ، فكل من يريد العيش كانسان معاصر وكل من يحمل ذرة من الوطنية لا يقول نعم . . إلا للمقاومة . يوجد اليوم عدد لا يحصى من مختلف التيارات السياسية والايديولوجية المزيفة التي تريد التستر على هذه الحقيقة الواضحة ، ولكن النتيجة إنهم يبتعدون يوماً بعد يوم عن الانسانية أكثر فأكثر . لقد تشكلت فئات بهيئات عجيبة لا تستطيع حتى الديماغوجية ان تفسرها . يقومون باستعراض انفسهم تحت اسم الاشتراكية والوطنية . ان حقيقة شعبنا المرة لشاهد ساطع على اشتراكيتهم ووطنيتهم ! في هذه الظروف يجب أن يكون اختيار طريق المقاومة اختياراً وحيداً كما يجب أن يكون تقدمنا على طريق المقاومة قطعياً وحاسماً . نحن لا نريد كما كنا نقول سابقاً ونقول اليوم ، ولا نريد ان نطرز اسمنا على هذه الحادثة الكبيرة بل على العكس تماماً ، ان كل ما نريد أن نحققه اليوم كان يجب ان يتحقق قبل اليوم بوقت كبير ، فنحن نعلن اليوم وجوب عمل تأخر كثيراً . والمقاومة في كردستان يجب أن لا تكون حرباً عسكرية ، فحسب بل يجب ان تكون بكل شيء . فالقوانين المفروضة على شعبنا تعتبر كل أنواع المقاومة الفكرية والثقافية ذنباً كبيراً . فالاستعمار يهاجم حتى أبسط فكرة تدعو للمقاومة ودونما رحمة يعاقب أصحاب هذه الفكرة بأقسى العقوبات . ولكن مهما كانت قساوة العدو شديدة فلن نسعى الى حتفنا عن غير طريق المقاومة ، إذ لا خلاص إلا على هذا الطريق .

فان لم نأخذ بالتدابير اللازمة للمقاومة على كافة الأصعدة من أبسط الحاجات الاقتصادية الى أسمى الأفكار مروراً بالتراث الثقافي والفني ، سيكون الفشل حتمياً . وسنفقد الى جانب الفشل هويتنا ، ولن يشمل فقدان الهوية الجانب الوطني والاجتماعي فحسب بل سيشمل أيضا حقوق الأفراد والشخصية ، وهذا الموضوع هو من المواضيع التي تعرضت باستمرار لأكثر أنواع التحريف والتشويه ، وكأن بامكان الفرد أن يتطور على الصعيد الشخصي دون أن يتطور واقعه الاجتماعي والوطني وكأنه وهو تحت تأثير سياسي ايديولوجي يستطيع الصعود الى أعلى المراتب . ان هذه التصورات تتضمن خسارة كبيرة ، إذ تهدد طاقات الملايين دونما جدوى ، فمما لا شك فيه ان كافة أشكال الحرية الفردية مرتبطة بالمقاومة أشد ارتباط وهذه حقيقة بسيطة يجب توضيحها . فمن الجلي تماماً انه لا اعتبار لحرية الفرد بمعزل عن حرية المجتمع ففي ذلك ربط لها بالعبودية أكبر ، ثم لا اعتبار لمثل هذه التصورات لان لمبر ربها صبغة ايديولوجية محددة . ففي كردستان يجب التصديق على كل شيء بخاتم « المقاومة » ، حتى تنفسنا متعذر إلا بها . إذاً نحن في مقاومة بالحرف والكلام والسلاح والعصي والثقافة والفن ، بأبسط الامكانات المادية والروحية ، بكل ما سيبقى بقلب الانسان وجسده . بهذا الشكل من المقاومة يمكن فقط اللحاق بركب الانسانية التي أبعدونا عنها منذ مئات السنين ، وبها يمكن الوصول بالحقوق القومية والاجتماعية والفردية الى المستوى العصري . ان مناقشة هذه المقاومة هي بحد ذاتها تفاهة ، فكما ان مناقشة وجودنا كشعب تعتبر تفاهة كذلك ، تعتبر مناقشة مقاومتنا اليوم تفاهة مرة ، وهي مرارة لا يتقبلها الانسان المقاوم . هو ذا الطريق الذي سلكته الشعوب العصرية منذ مئات السنين بكل عزم وجرأة . فابداء التخوف في مناقشته لا بل ان مجرد طرحه للنقاش يعتبر بادرة للسفالة . فالبرجوازية والبر وليتاريا على السواء حصلت على انسانيتها عبر المقاومة . كافة الثقافات والعلوم والآداب والسياسة والاقتصاد تأسست على هذا الأساس . وباختصار الانسانية تعادل مركب المقاومة .

لقد حاولت الطبقات التركية الحاكمة منذ مئات السنين وخاصة الدولة التركية التي يحكمها الاستعمار الرأسمالي التركي منذ الربع الأول من القرن العشرين حاولت محو كلمة المقاومة من وعي وقلوب الشعب . وخاصة على صعيد « المتنورين » إذا ابتعدوا بهذا المقدار عن مفهوم المقاومة . حتى إذا ما ذكر في يومنا أمامهم مفهوم المقاومة ، سارعوا من جانبهم وباسم الاشتراكية الى تلقيبها « بالارهاب » و« المغامرة » و« الاثارة » ، وبذلك يصلون الى هذا الحد من الانحطاط ، فهنا شعب يواجه وضعاً غريباً ، ان أشد الحكام رجعية وسفالة يعتبرون أنفسهم المعبرين عنهم . هذا هو الجانب الأكثر مرارة وتأسفاً . ان تحقيق هذه الهيمنة اعتماداً على مختلف أساليب القمع والاضطهاد الوحشي من جهة وأساليب الخداع والمراوغة وادعاء مساندة الشعوب من جهة ثانية ليعد أشد الأمور دناءة وخسة .

قيادة حزب العمال الكردستاني أساس الجبهة وضمان النصر

يستحيل تحمل ما تحملناه حتى الآن من وطأة عار مئات السنين في عصر راحت فيه شعوب العالم فاصلة تنتزع استقلالها وتسير بمجتمعاتها في طريقة الحرية الحقيقية .

ان ظهور راية حزب العمال الكردستاني على مسرح التاريخ هو إشارة لرفض هذا الواقع وعدم تقبله . وإذا كنا نريد حقا امتلاك أبسط الحقوق الإنسانية يتوجب علينا السير على الطريق الصحيح . ان امتلاك الوعي والجرأة والتحلي بالتضحية وروح الفداء والاستعداد على خوض النضال مهما ضعفت الامكانيات وصعبت الشروط ، ليعد الخطوة الأولى التي لا بد منها والاقرار براية حزب العمال الكردستاني ، راية النضال والتضحية هو السير السليم على هذا الطريق . فظهور حزب العمال الكردستاني يعني التدخل في شروط كردستان من أجل التغلب على كافة التناقضات ، وانهاء حالة البعد عن التاريخ ، وتصفية المصاعب والتعقدات في وسط اسودّت فيه الحقائق وصمتت القلوب وتكلست العقول وصار انكار الذات أو كاد أمراً واقعاً نظرياً وعملياً ، ان بروز PKK في مثل هذا الوقت ووسط مثل هذا الركام يكتسب معنى كبيراً . كان صعباً على الكثيرين في البداية أن يستوعبوا معنى هذه الخطوة ، وراحوا يصفونه بالمغامرة ويعدونها بادرة خطيرة بل واستفزازية ، ولاح أمل الشعب ضعيفاً في أول الخطوات ، حيث لم تزل أمام أعينهم نتائج فشل انتفاضات وثورات حتى التاريخ القريب .

لقد مضوا يتساءلون : « كيف يمكن لحفنة من البشر تحقيق ما عجز أمثال الشيخ سعيد وسيد رضا عن تحقيقه » ؟ كان يقال ان شعبنا انتهى ومن المستحيل أن يقف على قدميه ثانية ذلك ان اليأس قد خيم عليهم ، وهذا في الحقيقة ما يفسر سبب سيطرة الاستعمار والمستسلمين ، وقلة عدد المقاومين وضعف الوعي . ان شعبنا لم ينتهي ولم ييأس وينتفض ليقضي على الوعي الخاطىء ، كانت ولادة حزب العمال الكردستاني في البدء صعباً في خضم هذه الظروف والمصاعب ، لم يكن اعطاء

الاعلان عن تأسيس جبهة التحرير الوطنية الكردستانية

قرار مقاومة تاريخية لشعبنا

ERNK

المدخل

« الاعلان عن تأسيس جبهة التحرير الوطنية الكردستانية قرار مقاومة تاريخية لشعبنا » .

من هنا تتفتح صفحة جديدة ، صفحة المقاومة الرائعة . لكل من يريد التحرير والمقاومة ولكل ذي نية حسنة الحق في تدوين اسمه فيها ، كما يحق لكل شخص مهما كانت ذنوبه ونواقصه في الماضي أن يشارك فيها شريطة أن يشارك فيها بكل قلبه وبكامل الصدق . أما اذا تستر البعض خلف القيم العليا واستمر في العمالة والسلبية ، خاصة بعد هذه المرحلة التي يقوم فيها حزب العمال الكردستاني بفتح صفحات جديدة للحرية بسلاح الجبهة ـ ويحولها الى نهج سياسي ، فمن الواضح أن أية قوة لا تستطيع منعنا من سحقهم . اذ سيغدو حق شعبنا في الاستقلال والحرية يتردد فوق ألسنة كل الممثلين الذين يدعون أنهم ينطقون باسم هذه القوى أو تلك . فليدعوا وليمثلوا أي معسكر كان فهذا حق له حصانته ومن حق كل بلد أو حزب أو شخص أن يقدم التأييد والاحترام له ، ضمن نظام رأسمالي كان أو اشتراكي ، فالمبادىء البسيطة للديمقراطية والاشتراكية العالمية هي أيضا توجب ذلك . واذا ما تعرضنا لهذا الحق المقدس عندئذ نكون معرَّضين لكافة الانتقادات وحق لهم أن يسحقوننا . نحن نحاول وضع كل طاقاتنا وقوة جماهيرنا في النضال من أجل الحرية والاستقلال ، ونتقبل كل نقد صادق بناء لكل ما يمكن أن يقع من نواقص وأخطاء في هذا الصدد . ولن يغفر الشعب للذين يحاولون تخريب هذا الاتحاد الأصيل والخروج عنه مهما كانت هويتهم وصفتهم وكائناً ما كان القناع الذي يكسوا وجوههم . فمصلحة الجماهير شيء مجيد ومقدس لا يمكن للانسانية التقدمية رفضه أو التنكر له بأي شكل من الأشكال فهو حق لا يتقبل أي شكل من أشكال المراوغة وعليكم أن تكشفوا وتحاسبوا كل من يقف في وجه هذا الحق من « وطنيين » أو مقنَّعين باليسارية ، من أحزاب أو أشخاص . استنفروا كل إمكانياتكم المادية والمعنوية والغوا التاريخ الأسود اللاعصري واعلموا أنه ليس لنا في الماضي إلا القليل أما في المستقبل فينتظرنا الكثير. ارتبطوا بقوة مع قيادة الحزب وحاربوا بسلاح الجبهة الذي في يدكم فسيكون النصر حليفنا ، إذا ما حاربنا بهذا الشكل . نقسم إننا سنريق دمنا نقطة نقطة في الحرب ضد الاستغلال الوحشي الذي هو محصول التاريخ القديم الملعون ووصمة عار العصر . سنتمثل امكانياتنا بكامل مردودها لتحرير وطننا دون أن نأخذ شيئاً من امكانياتنا وطاقاتنا الى المقبرة .

ونظرا للفرق الكبير بيننا وبين أعداءنا من جهة الامكانيات ، نقسم اننا سنغطي هذا الفارق بأقوى عنصر تكتيكي ألا وهو الانسان واننا سنعيش لنكتب تاريخنا الخاص بنا ونوحد العيش بين جماهيرنا المفصولة عن العصر والتاريخ وبين الانسانية المتطورة ، ولن نرضى بفلسفة أو سياسة أو عيشة اخلاقية عملية سوى تلك فالعمل على أن يتبنى المجتمع لكل ذلك واجب حزبي ووطني

عصرنا هو عصر تقدم الأمم والمجتمعات على طريق الاستقلال والحرية . فقد ناضلت شعوب العالم للحصول على استقلالها طيلة قرنين مرت على الثورة البرجوازية وثمان وستون عاماً على الثورة العمالية . وسواء ناضلت تحت قيادة البرجوازية أو قيادة الطبقة العاملة ، فقد سجلت خطوات كبيرة على طريق التقدم الاجتماعي . كما تحركت الشعوب والمجتمعات بأكثر ما يمكنها في هذه المرحلة بوعي الحرية والاستقلال ، لقد شهد القرن العشرين أصعب كفاح خاضته الشعوب في سبيل ذلك وكانت ثورة أكتوبر ١٩١٧م حدثاً هائلاً في عصرنا كسرت وحطمت كافة مفاهيم العبودية في جميع أنحاء العالم ، فليس هنالك اليوم في العالم أجمع شعب أو مجتمع يقر بالعبودية ، بل على العكس تماماً يتكلل في كل يوم كفاح الشعوب ونضالها بالظفر العظيم ، ولا نشاهد قطعة من دنيانا لا ترتفع فيها هتافات الاستقلال والديمقراطية . وأمام تقبل الشعوب لهذه الحقيقة الواضحة والنيِّرة يعيش شعبنا عيشة تسود لها الوجوه بكل معنى الكلمة . أي تفسير للمعيشة التي يعيشها شعبنا تحت سيطرة استعمار زال مثيله من العالم أجمع ؟ .

فهنا لم يكتفي هذا الاستعمار الفريد من نوعه على الشعب الكردستاني بسلخ الهوية القومية ، بل يتابع أبشع استغلال وتخلف اجتماعي بأشكال لا تحتمل وبأساليب اضطهاد واحتيال لا قرين لها ، وهو في هذا الخصوص لا يمس اطلاقاً بأي صلة مع القيم الانسانية ، بل يبذل الجهود لمتابعة ممارساته العديدة التي لا يمكن تقبلها بأي مسوغ كان دون محاسبة صارمة . لقد دفعنا لحالة شعب يعيش تاريخاً سلبياً تتعمق سلبيته يوما بعد يوم كشخص طرح أرضاً وأغمي عليه ، لاسباب تعود جذورها التاريخية إلى الأعماق السحيقة وخاصة للغزوات والاحتلال المتكرر الذي قامت به الطبقات الحاكمة التركية والتي التصقت بعنقنا كحشرة « الضجرنك » منذ حوالي ألف عام فعندما أتت شعوب العالم القرون التي دخلت عبرها مرحلة الاستيقاظ والوعي وتكوين أممها لم يمنع الاستعمار التركي،الذي لم يتخلى عن ممارسة أكثر الأساليب وحشية في سحق كل مقاومة لاحت له، هذه الشعوب من أن تدخل الى مرحلة تكوين أممها فحسب بل سدت أيضاً كل المنافذ أمام أية امكانية للتطور وفرتها الرأسمالية كشكل انتاجي متقدم للمجتمعات . فقد استمر الاستعمار التركي في هذه الممارسات بأشد الأساليب تخلفاً انطلاقاً من تخلفه بالذات . فكان من نتيجة هذا الاستعمار الذي سد الطريق أمام أي نوع من التطورات ان وصل الأمر الى وضع حقيقة وجودنا كشعب موضعاً للنقاش في حين وصلت نضالات الشعوب في سبيل الاستقلال الوطني والحرية الى أعظم مراحل تطورها . وهو أمر لا يمكن تقبله أبداً . فمن الممكن أن تخسر الشعوب في حرب أو أن تستعمر بأوسع أشكال الاستعمار ولكن أن يصل الأمر الى التشكيك بوجود شعبنا وخلق وضع ينذر بامحاء هويته فهذا يعني ان الوضع أخذ أدهش أشكاله . هي ذي حقيقة شعبنا اليوم ، التي يراد لها أن تستمر عبر كافة أساليب الضغط والاستغلال والصهر والتي وصلت الى وضع بات معه وكأن من الواجب فيه تقبل فقدان الهوية وهي حقيقة على وشك أن تنعكس في روح الجماهير . والأمر من ذلك تقبل نسبة ملموسة لهذا الوضع الذي ما زال يعيشه الشعب الكردستاني في ظروف يومنا نتيجة بعده الكبير عن طريق تطوير مصالحه الاجتماعية والقومية ، فهو للأمس يتقبل وبصمت الموتى العيش تحت أنواع ظلم واستغلال العدو الذي جعل هذا الحال كما لو إنه أمر طبيعي . ومن نافلة القول ان اجراء أي تطوير اقتصادي أو اجتماعي أو ثقافي أو سياسي ضمن هذه الشروط هو أمر مستحيل . الانسان في وطننا يعيش ويتطور ، ولكن ضمن القوالب التي رسمها الاستعمار الأجنبي .

ان شعبنا لم يرضخ ولا شك لهذه الشروط بل على العكس تماماً قام بحركات مقاومة وعصيان لا تحصى ، ولكن سحقت كلها بوحشية ، ولأسباب كثيرة ، ولم تعط من نتيجة سوى تعميق مفهوم الرجعية اثر انهيار كل حركة مقاومة . وقد سحق الانتفاضات الأخيرة في بداية القرن العشرين بشكل أدى الى خلق احساس عميق بان التغلب على العدو يكاد يكون مستحيلاً ، وبدأ تقبل الهزيمة والتجرد من الهوية القومية مع التخلف الاجتماعي وكافة أنواع الاستغلال وكأنه قدره الطبيعي . الشيء الذي فرضه العدو بكافة أساليب الإذابة والدعاية

ŞERÊ ME A RİZGARÎYA NETEWÎ PÊŞVE DİÇE! KURDİSTAN Jİ MÊTİNGERAN RE DİBE GORİSTAN!

15'ê Tebaxê Serkeftina Xeta Rast û Şoreşgere

- *Serhildana Li Ararat Bilind Bû, Bi Tunekirina Bi Sedan Ji Leşkerên Mêtingeran Deng Da!*
- *Derewên Serleşkerîya Gelemperîya Dewleta Tirk, Bi Kiryarên Li Gund û Bajarên Weke Şirnex, Dêrik, Şkeftan, Ararat (Agrî), Midyad, Qutudere û Çolamêrgê (Hekkarî) Yekcar Din, Hatin Derxistin!*

Agirê serhildana ku bi nêzîkahî berî niha bi salakê li çiyan hat dadan, li 15'ê Tebaxê li navçên Êrûh û Şemdinan de gurrîn pêket. Pêtên serbijor bûn, Kurdistan seranser zivirandin û belavî heremekî ji 1000 km'an bûn. Ev agirê desthildanê, gelê Kurdistan bi bizotên xwe nermijand..., bi tirêjên xwe nav refên rabûnê de heland; ê din ji nuh, lê belê vê carê hêj xurttir xwe bi gel re kire yek û kurîyên dilan de rayên xwe da gerandin.

Ev bûyera ku gişanî dinê pê şaş ma, çawa pêkhat! Ew pêrgala "metfun" bibû, çawa karî hewqasî deng bide! Sira vê yekê çîye? Çima cunta faşîsta kedxwar nekarî vê tevgerê biperçiqîne? Bersiva van pirsan û gelek pirsên din, di vê sala derbasbûyî de, bi zelalî hat dayîn. Heke xetekî rast û şoreşger, li ber destê kesên, ku bê berjewendên xwexwerî şerbikin be, ji xwe ne gengaze rewşekî din derkeve pêşîya çavan. Giringe bê zanîn ku, yeksalîya 15'ê Tebaxê tê mana eşkerekirina vê rastîyê jî.

Gava, sersala 15'ê Tebaxê de, serleşkerîya gelemperîya Tirkan hêj dibêje; "*em çend kesên ji eşqîyan yên mayin jî paqij dikin*" kiryarên nuh yên gelek dijwartir pêkhatin. Ev yek dide der ku, derewên wan çendî mezinin. Cunta faşîst a ku 1. salîya 15'ê Tebaxê de necar ma, hebûna berxwedana me biderivîne (qebul bike), dixebite ku rastîyan bervajî bike û bala xelkên dinê biqulibêne ser bûyerên din. Lê belê kiryarên partîzanan yên ku ji pêşveçûnên xwe nehatin birîn û li ser singên mêtingeran tên peqandin, hemû derewên wan yeko-yeko derdixin holê.

Pêşveçûnen li çiyayên Ararat, ku domana bi rojan bûn mijulîyên rojnamên dewleta Tirk, ecz û tengasîya kedxwaran pir zelal danîn pêşiya çavan. Mêtingeran, her roj derewên nola, "*me wan zivirandin*", "*wexte bêne girtin*, "*cihê wan hat dîtin*" ûhw. belavkirin. Kêlîya tiştek bidest wan ve nehat jî, destpêkirin ku pîkolî û zorbazîya xwe li ser gel dijwartir bikin. Bûyerên ku bi çirandina ala kedxweran û li şuna wê berbijorkirina ala berxwedanê destpêkiribûn, bi kuştina bi dehan cahş û leşkerên dijmin, tên berdewam kirin.

BERXWEDANA KU Bİ ALA ME A NETEWÎ BİLİND BÛ DERBÊN GRAN Lİ MÊTİNGERAN XİST!

Tê eşkere kirin ku, domana bûyerên li bajarên Agrî û Doxubeyazîdê ku bi çirandina ala mêtingeran û li şuna wê serbijorkirina ala netewî –ala Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK)–, bi belavkirina bi hezaran belavok û bi dalaqandina bi dehan penqert û afîş destpêkirin, di şerê vê talîyê derketî de, 6 leşkerên mêtingeran hatin kuştin û bi hêjmara dehan jî hatin brîndarkirin. Ji ber ku di vî şerî de şoreşgeran tu xusar negirtin û ji ber ku herçuqasî mêtingeran hêzên xwe yên leşkerî yên mezin lihev civandin jî, belê tu encam bidest neanîn, tirs û bizdana wan yên ji xwe hebû, hêj jî kur bû. Bilî vê, ev rûdana bû sedem ku bawerîya gelê dorhêlê li derheqê şoreşgeran xurttir bibe, şanî dide ku wê lî bin ala netewî, tekoşînên dijwartir bên dayinê.

Bilî vê rûdenê, li livbazîkî ku li Şirnexê çebû de, 5 leşkerên kedxwaran hatin kuştin. Li navça Şirnex'e ku mêtinger li vir bi avahikî jidandî operasyonên leşkerî dimeşênin, berî niha jî livbazîyên mîna vegirtina tabur û qereqolan qewimîbûn û gelek pozberî derketibûn. Di hefta yekemîn a miha Tebaxê de şoreşgeran avêtin ser taburê û mêtingeran xusarên pir mezin girtin. Talîya vê êrişa şoreşger, kedxwaran dest bi operasyonan kirin. Domana operasyonan de hêzekî leşkerên dijmin kete xefkê. Di şerê derketî de, gava 5 serbaz hatin kuştin, tê gotin ku gelek serbaz jî brîndar ketine.

BERÊN HEYFHİLDANÊ Lİ DÊRİKA-ÇİYAYÊN-MAZÎ PEQÎYAN

Dêrik, dîroka Kurdistanê a nêzîk de cihekî pewîst digre. Li gundê Şkestunê bajarê Derikê di navbera hêzên kedxwar û şoreşgeran de, –herçuqasî hêjmara leşkerên dijmanan gelek bilind û yên şoreşgeran kêmbû jî–, şerên serbilind yên bi seetan berdewamkirin pêkhatine. Ev şerên hanan bi berxwedaneke bêhempa derbasbûne.

Îro, dîsa li ser Dêrikê tê xebardan. Dêrika-Çiyayê-Mazî, ev bajarê Kurdistan ku her demê û bin her hoyê singê xwe ji bo tekoşerên xweragirtinê re vekirye û heremekî şêrîn û bedew a Kurdistanê ye, dîsa bi berxwdanên serfîraz xwe di pelên zêrîn yên dîroka Kurdistanê de, dide şixulandin û ev pel dixemilîne. Tê dûxûyanîkirin ku, yeksalîya 15'ê Tebaxê de, şoreşgeran êrîşek brine ser qerakola Dêrikê. Peyvajoya erîşê de, kêlîya 7 leşkerên kolonyalîst hatin kuştin, gelek leşkerên din jî brindar bûne.

LI BATMANE GUNDÊ ŞKEFTAN, Lİ ÇOLAMÊRGÊ Û Lİ DÊRSİMÊ GUNDÊ QUTUDERE KİRYARÊN NÛH

Mîna nuçên gihan me, tê duxuyanîkirin ku nîvê miha Tebaxê de, şoreşgeran avêtine ser qereqola gundê Şkeftan li dora bajarê Batmanê. 4 leşkerên mêtingeran hatine kuştin û gelek brîndarên wan jî çêbûne. Dema

derbasbuyî de jî, li gunde Şkeftan li hemberê kedxwaran û cahşên wan malbata Ramanîyan, berxwedaneke gewre hatibû bilindkirin. Kiryarên nûh yên niha li Şkeftan pêkhatin şanîdinin ku, çuqas rayên toximên berxwedana derbasbuyî, di kurîyê erdê de xwe dane gerandin. Gava cunta faşist hat ser kar, pîkolîyên pir tahl li ser nişteyên Şkeftan bikaranîn. Îro bedela kirinên mêtingeran yên li vî gundî, yeko-yeko tên pirsînê. Sala 1980'an de, 5 zarok û jinan bi paqetekî narîncokî (bombe) ku bi riya postexanê şiyandibûn, kuştibûn. Niha hisaba vê rûdanê qatbiqat tê pirsîn. Qewîtîyên wan gundîyan ku digotin, *"heyfa me li erdê nehêlin"* bicih têtin.

15'e miha Tebaxê de, şoreşgeran agir li tomofîla serekê polîsan (midurê emnîyetê) li Çolamêrgê (Hekkarî) kirin. Tê gotin ku polîsek brînên xedar girtîye. Ev kiryara di demekî de ku kedxwaran digot "xilasbûn" li Çolamêrgê qewimî, dide duxûyanîkirin ku, partizan li her derê û li bin her hoyê dikarin livbazîyên ku derbên gran li mêtingeran dixin, bicih bênin.

Piştî 12'ê Êlûnê dijmin bi her rengî keftûlaft kir ku xebatên sîxurî li dorhêla Dêrsimê dorfireh bike. Berxwedana me a ku divê dema nuh de bilindibe, peyhev derbên gran li van xebatên sîxurî dide. Xebatên sîxurî û nokerî, an xebatên glîkarî ku pêşvebrina wan li dijî Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan (TRNK) tê xwestin, piştî Gava 15'ê Tebaxê pêde, behtir hatin lezkirin. Bi berxwedana ku dawîya sala 1984'an û bi Gava Buharê li 1985'an bilind bû, li Dêrsimê jî gelek kiryarên bêhêjmar li dijî avahîya sîxur û mixbiran, çêbûn. Bi rêya van kiryaran ev avahî hetta qonaxeke pêwist paşveçû. Ji niha û pêde, êdin glîkarî di vê heremê de nikare bi hesanî bêtin jîyanê. Xebatên ji nuhve de birêvebirina van daxwazên kîret û gemar, derbên pir tahl girtin.

2 neyarên gel yên devbixwîn ku bilî çend-çar gotina şoreşgeran dev ji xebatên xwe yên sîxurî, ji karûbarên xwe yên xinizî bernedan, talîya kemîn dadana şoreşgaran li mintiqa Qutudere li Dersîmê hatin kuştin. Bedela kirinên xwe bi canên xwe dan. Derbên li van buyerên wusa ku li dijî gel birêketine, tên xistin, dilê gel şadikin. Ji hêlekê gel pê dilşa dibe, ji hêla din jî, her dijminê gel ku destên xwe di nav xwîna gel de gerandîye ceza xwe digre. Dîyare ku tu sucên li dijî gel birêve çûne, bê ceza wê namînin.

ŞİRNEX RÊ NEDA!

Heremekî ji wan, ku li wir piştî 15'ê Tebaxê berxwedan serbijorbû, nawça Şirnexê ye. Daku mêtinger li vira xweragirtin bifetisênin, destpêkirin ku operasyonên leşkerî bilezînin. Pêre jî, bi eynî armancê destpêkirin rêyên nuh avabikin, ji bona ku tetbiqatên leşkerî çêtir bikaribin, bajon. Lê daxwazên wan derbekî gran a nuh girtin.

Roja 23'e Tebaxê dozerekî ku rê vedikir li dora gundê Dedeuxra, navça Şirnexê hat bombekirin. Encama rûdanê de mêtingeran hêzên xwe tevgerandin. Şoreşgaran kemînek li pêşiya wan vegirtin û xusarên mezin dan wan. Li gora ku mêtingeran duxûyan kirin, 2 leşker hatine kuştin. Lê kifşe ku hêjmara mirî û brîndarên wan gelek bêhtire.

Gava hêzên dijminan hatin cihê bûyerê jî, li dora Uxurlu ketin hefka partîzanan. Li vir jî xusar û derbên gran girtine. Şoreşger, bê xusar xwe kişandine parêzgahên xwe.

★★★

Ev dengûbehsên kiryaran li Kurdistana-Navîn ji rojnama "Di Şerê Serxwebûn û Azadîya Kurdistan'de-Peşmerge", *hêjmar 13'an, hatine girtin...*

Bijî Enîya Me A Rizgarîya Netewî! Bijî Gava Buharê A Bi Şan!

Dema hazirîya denezana Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK) û piştî vê duxuyanîkirinê, Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) derbên pir gran li hêzên dijmin xistin. Li gor nûçên gihan me, kiryarên êrîşên şoreşgerî hêj domdikin û gelek navçe ji hêla HRK hatine vegirtin. Gund û navçên hatin zeftkirin, domana seetan bin hikmê hêzên HRK de mayîne. Gelek qereqol û yekitîyên hêzên dijmin xwe ji ber êrîşên hêzên şoreşger nekarîne xelasbikin û binkeftinên pir pêwist girtine. Navçên ku leqayî erişên hêzên HRK bûne û bi seetan bin hikmê HRK de mayîne evin; Hezex (Îdil), Midyad, Batman, Qereqoçan, hin navçên li derdora Dersimê û navça Çatak li bajarê Wanê. Bilî van buyeran; herçuqasî agahîyên fireh berdestê me nebûne jî, tê têgihiştin ku, lı hin hereman, li dijî hêzên dijmin yên mezin êrîşên şoreşgerî birêketine û operasyonên şoreşgerî bi serkeftinî dawî pêhatine.

Tê ditin ku, serî de TRT (Radyo û Televizyona Tirkîye), û şaxên weşanên Tirk û yên bîyanî li derheqê pêşketinên şoreşger li Kurdistanê dinav bêdengbûneke bizanînin. Mîna ku tu pêşketin tunebe û yên derbe digrin ne hezên KT (Komara Tirkîye) ne, lê hêzên HRK bin, dengûbehsên bervajî belavdikin. Herçuqasî mêtinger û emperyalîst bizanîn bêdeng dimînin jî, hêjmar û merhela kiryarên bicih tên, ta bê gotin dijwar û bilinde. Li hemberê vê rastîyê, ji hêla din jî çuqas dem têre diçe, êrîş û bikaranînên dijmin jî zêde dibin û bi eşkeretî, rewşa herbê tê dîtinê.

Kiryarên me yên êrîşa şoreşger yên nuh, leqayî sersala kiryarên şoreşger yên 15'ê Tebaxê dibin. Havîna sala 1985'an de ku sersala 1. salîya damezrandina HRK ye, eşkere bû ku wê bi kiryarên xurt, wê di pêşketinê de gavên nuh bihatan avêtin. Lê em mixabin ku, ji ber hin kemasîyan, me hetanî niha nekarî nuçên dorfireh li derheqê kiryarên ku bi rewşekî bi plan pêşveçunê û bi serkeftinî dawî pêhatine, bistênin.

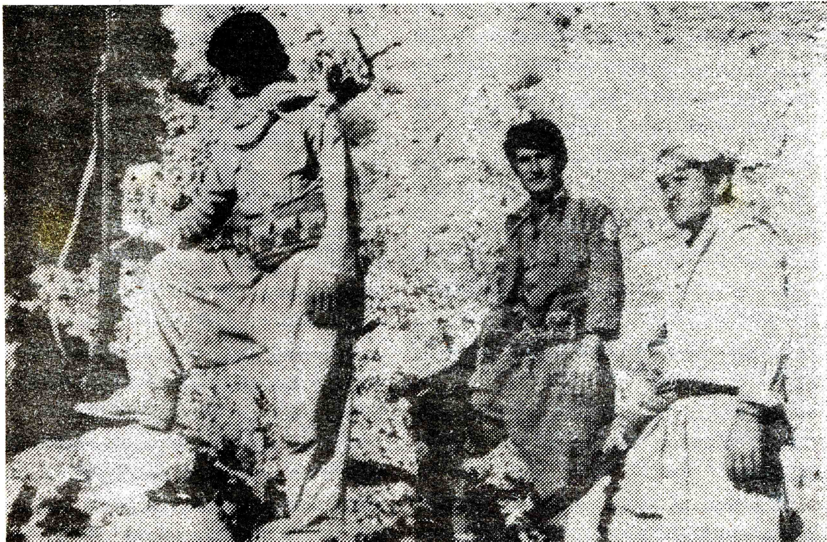
Li gora agahîyên me ji tekoşerên xwe û ji gel girtin, em dikarin hin kiryarên ku domana Gava Buharê de pêkhatine wûsa birêz bikin:

1- Roja 3.3.1985'an 3 şoreşger çûn gundê Gomoşok navça Êrûhê. Ji hêla hin sîxuran glî li derheqê wan de bû. Encama glîkarîyê de, hêzên faşîst du çember li dora gund vegirtin. Şoreşge-

rên ku li gund hatin zivirandin, karîn herdû çember bişkênin û xwe rizgar bikin.

Bilî vê jî, li Êrûh û dora Êrûhê gelek civînên propoxenda girseyî hatine çêkirin, gelek weşan, belavok û afîş hatine belavkirin û dalaqandin.

2- Roja 3.3.1985'an hêzên dijmin talîya glîkarîkî pê hesîyan ku şoreşger hatine gundê Qamêşê navça Êrûhê. Di şerê li vir, ku navbera tekoşerên şoreşger û hêzên dijmin yên dora gund zivirandibûn derketî de, şervanên şoreşger karîn herdû çemberên li dora xwe bişkênin û xwe xelas bikin. Di vî şerî de serleşkerek bilind (subay) ji serê xwe brîndar bû, çawişek û 2 serbazên kedxwar jî brîndar ketin û wanan rakirin nexweşxanê.



3- Şeva 25'ê Adarê 1985'an yekitîkî hêzên dijmin li dora navça Êrûhê kete xefka ku tekoşerên şoreşger vegirtibûn. Dadana vê kemînê de, serleşkerek (assubay) û serbazek hatin kuştin û 2 serbazên kedxwaran jî brîndar bûn. Leşkerên ji yekitîya dijmin yên li paş man şevekorî û şaş bûn. Qedera 5 seetan ji kozên xwe derneketin û xwe nelebitandin. Gava tîrêjên beyanê (sibê) dan pêde, karîn vegerin herin gundê lê dimînin.

4- Hêzên HRK civînek li gundê Destala (Kirk) navça Şirnexê çêkirin. Li ser vê yekê hêzên dijmin jî tên gund. Roja 23'ê Nîsanê tekoşerên şoreşger kemînek li pêşiya leşkeren dijmin û hêzên konevanî yên dijmin ku dihatin gund, vegirtin. Koma dijmin a ji leşkeran û kesên konevanî, encama ve kemînê de derbên gran girt. Di vê rûdanê de qeymeqamê navçê bi rewşekî gran, brîndar ket; serleşkerê cendermên navçê, polîsek, tabîbê nexweşxana nevçê û hemşîrek hatin kuştin. Tivingeke G-3, 2 demancên 14'î, tivingeke otomatîk ji a MP-5 û 148 ber (fîşek) ku ba wan bûn, şoreşgeran bi navê gel dest danîn ser. Talî eşkere bû ku ev koma îmha buyî komek ji ê daîrên herba xususî bû û xebatên vê daîrê bicih dianî.

5- Roja 1'ê Gulanê 1985'an keyê (muxtarê) gundê Sûvê (Konalga) li dora Bêtlîsê ji hêla tekoşerên HRK, ji ber xebatên wi yên sixurî, hate cezakirin.

6- Yekitîkî HRK roja 5'ê Gûlanê 1985'an diçe gundê Tasul navça Şîrwanê. Şev dora seet 23^{00}'an de hêzên dijmin şoreşgeran dizivirênin. Di vî şerî de tekoşerên bi navê Delîl û Salih ronakrewan bûn (şehît ketin). İlmê me pê neketê ku, ka çend kuştîyên dijmin hene.

7- Roja 6'ê Hezîranê 1985'an yekitîkî HRK leqayî êrîşa çetên milîs yên aşîra mala Ala li dora Şîrwanê dibin. Ev koma milîsan ji 5 kesan bû. Pozberîya derketî de, 4 ji van sîxurên milîs cih de hatin kuştin, kesek jî brînên gran girt. Piştî rûdanê heliqopterekî dijminan hat cihê buyerê û ji banî leşker daxistin xwar. Leşkerên dijmin xwestin dora yekitîya HRK bizivirînin. Di vê navberê de 2 tekoşerên şoreşger, Şerîf û Îsa şehît ketin. Şervan Hamîd şer bi serê xwe tenê domand û bi hogirî û lehengîkî bêhempa, bi rihê êrîşa şoreşger ceng ajot. Gava xwest ji pirekî derbas bibe, ber lê dikevin û ew jî şehît dikeve.

8- Berî cejna olî bi 4 rojan (roja 18 û 19'ê Hezîranê) êrîşek bi roketan li dijî alaya Şirnexê pêkhatîye. Divê êrîşê de 4 lêşker hatin kuştin. Bilî vê, şoreşger dikevin tara Dûdana (Gazîpaşa) ku li kêleka alayê ye, û êrîşî mala glîkarekî dikin. Mîna nûçên ji gel gihan me, tê gotin ku şoreşgeran êrîşek brine ser qerekola Derşru Avnê jî.

9- Şerek li dora Cizirê, di navbera şoreşgeran û çengên leşkerî yên operasyonan ku li deştê li şoreşgeran digerîyan derket. Serleşkerek (başçavuş) û 2 serbaz hatin kuştin. Leşkerên operasyon dimeşandin, piştî çend kêlîyan bêtesir ketin û tekoşerên şoreşger bê xusar vegerîyan parêzgahên xwe.

Mîna gel ji me re agahî kir, şervanên HRK narîncokek li ser rê vedane. Tomofilekî dijminan ji ser narîncokê derbas bûye û narîncok peqîyaye. Tomofîla dijminan xusare pir mezin girtîye. Belê ji ber xeletîkî teknîkî, bombe di dema xwe de nepeqîye, lewma daxwaz tam bicih nehatîye.

10- Li Şîrwanê komek ji şoreşgeran avêtine ser mala sîxur û kevneperest Remê Şerik û bi daxwaza tunekirina wi gund zivirandine. Belê hêzên dijmin pê hesîyanê û hatine cihê rudanê. Ev ji çembereke duwemîn li dora şoreşgeran çêdikin. Gava komek ji tekoşerên şoreşger ser didin teqtiqa xwe bidest dayinê, birek din ji êrîşên tunekirinê dibin ser dijmin. Di vî şerî de,, serleşkerek (yuzbaşi), ustegmenek û serbazek hatin kuştin. Hejmara brîndaran eşkere nebû. Şoreşgeran piştî pozberîyê, bê xusar vegerîyane parêzgahên xwe.

11- Êrîşek li dijî mala sîxur Sadiqê Girdanê li Êrûhê pêkhatîye. Kureke wi tête kuştin û ev bi xwe jî xedar brîndar dikeve.

12- Êrîşek li dijî qereqola Beşîrîyê li navça Slopî çêbû. Şoreşgeran mayin li ser rê raxistine.

13- Yekitîya "Şehît Çetin AKKURT" roja cejna olî êrîşek bire ser yekitîya leşkerî a Avjanê. Serleşkerek hate kuştin, 3 serbaz ji brîndar ketin.

14- Êrîşek li dijî leşkerên Gîek/ Bacît li Şirnexê pêkhatîye.

15- Li dijî leşkerên li Akerê û li dijî şantîya gera ziftê (petrolê) li Şirnexê, êrîş birêveketin.

16- Roja 19'ê Gûlanê 1985'an tekoşerên şoreşger li Êrûhê, êrîşî endamekî eşîreta Jîlyan (Mişadarê) bi navê Sadiq Ozdemîr kirin. Şoreşgeran avêt ser mala vî sîxurî, li gundê Girdarê. Ev sîxur û kurê wî bi mirinê hatin cezakirin. Kurekî wî ê din jî ku ew ji weke wî sîxurî dike, brînên gran girt.

★★★

NAMEK Jİ BAJARÊN AGRÎ Û QARSÊ

MÊTİNGERÊN FAŞÎST DİXWAZİN Bİ DEREW Û DEMOGOJÎYAN KAR BİRÊVE BİBİN

Tekoşîna me a şoreşger a kû li bajarên Qars û Agrî bi pêşkêşîya PKK pêşvediçe, dewleta faşîstî mêtinger a Tirkan dike nav tirs û bizdaneke pir mezin. Piştî bi cezakirina hin sîxurên bi navûdeng li navça Aralik û gundên li dorê, çeng û lingên mêtingeran li vê dorhêlê hate şkandin, lewra bi lez dest bi operasyonan kirin. Belê encama derba kû di şexsîyeta van sîxuran li mêtingeran ket, niha bêbextên li vê heremê yên kû berî niha li pêşîya leşkerên kedxwar têkilî operasyonan dibûn û çiya-çiya, mixare û qûl şopa wan dimeşandin, ji tirsan an xêni û gundên xwe berdidin û direvin derne din, an jî dev ji van karên xwe berdane û mêtinger tenê hîştine. Mêtingerên, lewma nikarin biçin derên rê nedar û çiyayên asê, li kêleka rêyan û derên beşî dimînin û nawêrin van deran berdin. Ji alîkî derew û demogojîyên xwe ji bona nebaş nişandana şoreşgeran dilezînin, ji hêla din jî bi bikaranîna "konevanîya şekirî" dixwazin xwe mina dost û hevalên gel, xwe nîşan bidin.

Mêtingerên ku têgihiştinê ku li dora bajarên İxdir û Aralikê bi konevanîya şekirî nikarin tiştek bidest bênin, bi destê sîxurên xwe penqertekî bi "bombe" a sexte li dora gundê Qorxênê dalaqandin û gotin şoreşgeran ev iş kirine. Bivê hicetê gel lihev komkirine û bi rêzê ji lêdan û hingavtinan derbas kirine. Gundîyên bi navên Y..., A..., M... û R... girtine û bi rojan wan pelixandine. Gelê dorhêlê, ku dibîne ku dijmin ji alîkî dixwaze xwe şerîn û delal şanîbike û ji aliyê din êrişên hov bikartêne, behtir xwe bi tekoşîna şoreşger, grêdide. Li hêla bajarê Doxubeyazîd, ev bikaranîn bi rengekî din, birêdikevin. Qedro û piştwanên Partîyê yên ku li vira dest bi xebatê kirine, leqayî keyfxweşî û dilşahîya gel dibin. Kiryarên me yên şoreşgerî û xebatên me yên propoxenda çekdarî ku li bajarên İxdir, Aralik û Doxubeyazîdê bihev grêdayî pêşvediçin, destpêkirne ku tirs berdin dilê dijmin. Mêtingerên ku duhev li van deran operasyon dimeşênin, her carê necar man ku melisî û westayî vegerin. Propoxendên wan ku li dijî şoreşgeran dikiran, ra negirtin û li dijî berjewedên wan bixwe zivirîn. Yekitîyên leşkerî yên mêtingeran ku nekarîn dakevin çiyayê Ararat, destpêkirin ku gundîyên diçin zozanan, ji nûhve de ji banîyan bênin xwar. Gel necar ma kû berî demsalê, zu ji zozanan vegerê deştê.

Dewleta mêtingerî Tirk dixwazê fêr ji serhildanên Agrî yên kevnarê bistêne û li vê xopanê, dîsa mintiqên qedexe duxuyan bike. Ji alîkî jî, li gundan çek belavdike û dixwazê serdestîya xwe avabike. Mêtingerên hov ku ji xwere bawer dikin, heke serdestîyên xwe li çiyan bingeh bikin û şoreşger nekaribin xwe li van deran bigrin, wê hesanî bêne girtin. Lewma bi riya weşan û rojnamên xwe, xuyanî dikin ku çiyayên Ararat ji şoreşgeran paqijkirine. Lê belê mîna ku meşek bi rêzê dikin, li gêlî û rêçiyan ve diçin û operasyonan dimeşênin. Niha şoreşger û gel pişta xwe dane hev û şoreşger serdestê çiya û xwerûyê (tebîatê) ne.

Rewşa pêşketin û dengûbehsên ku mihên havînê de sadir bûn bivî rengîne:

● Dakû li dora Agrî û Qarsê, avahîya cahş û sîxuran pêşve bikeve, dewlet pir zor dide xwe. Li şuna zorbazîyê, azînên şêrîn birêdixe, dakû gel ji xwe re qezenc bike, serî dide teqtiqên bivî rengî. Belê ji ber kû me bera xwe da avahîya glîkar û nokeran, û derbe li ser derbe li wan xistin, dijmin negihan ramanên xwe. Mêtinger, her kesê dibînin teklîfa sîxurîyê lê dikin û kesên daxwaza wan diderivênin, tên perwendekirin. Hin bûyer bervajî dikin û dixwazin bi riya derew û civanokan tevgera me reş bidin nasdan. Perê jî, bi taybetî dixwazin hin bizavên Kurd yên burjuvaziya-piçukî reformîst li berambera tevgera me, bikin alternatif. Propaxendên mîna, ku dibêjin; *"ev partî gelek serhişke, ji dinê hatîye qûtkirin"* belav dikin û bivî terzî keftûlaft dikin kû dilê gel ji partîya me sar bikin.

● Li ser rîya her gundê, ku dirêjî nava gund dibe, kêmîn vedigrin. Bi zorê dixwazin çek bidin gundîyan. Armanca rêkxistinkirina "Parêzkarê Gund" dikin û bin vê navê çetên milîs ji xwe re çêbikin. Heta niha nekarîne di vî barî de tiştek bidest bênin.

● Hin glîkarên vê dorhêlê ji hêla yekitîyên HRK hatin tehdîtkirin û ji wanan hate xwestin kû dev ji van karên xiniz berdin. Hin encamên pozitîf derketin holê. Gelek ji wan an xwe ji vê dorê dur kirine, an jî dev ji van xebatên wûsa berdane.

● Roja 22'ê Hêzîranê 1985'an, koma propaxenda çekdarî a bi navê Akif YİLMAZ êrişek bire ser gundê Qerehacilî li bajarê Aralikê. Sîxurên bi navê Tacettîn Kesîp, Riza Qarapinar û Turgut Tirpan hatin kuştin. Ev kesên hanan, dakû şoreşger û welatperwer bêne girtin tevlî leşkeran digeriyan û şop dajotin. Glîya çekên gel dikiran û malên gundîyan talandikiran. Piştî biserîbrina kiryarê, ala ERNK li ser dîwarê dibistanê hat dalaqandin, belavokên HRK li dîwaran hatin xistin û belavokek ku bala ajan û muxbiran dikşand, hat belavkirin. Kiryar ji hêla gundîyan û nişteyên hêlê bi dilşahî hat pîrozkirin.

● Berî niha mêtingeran hêzên xwe yên li vê heremê dişandin dora bajarên Çolamêrgê (Hekkarî) û Sêrtê. Ji ber kiryar û xebatên me yên vê pêlê, ev şiyandin, hatîye rawestandin. Yekitîyên heliqopteran bi hêjmarên xwe, hatine zêdekirin.

● Ji hêla koma propaxenda çekdarî a bi navê Akif YİLMAZ, roja 6'ê Tirmihê 1985'an penqertek bi narincok li nava bajarê Doxubeyazidê hat dalaqandin. Li ser de **"Bijî Ordîya Me HRK!", "Bijî ERNK!"** hatibû nivîstin. Bilî vê jî, li gelek enîşkên bajêr wêneyên sekreterê gelemperî a Partîya me û serokê netewî A. OCALAN; gelek afîş, belavok û wêneyên ronakrewanan, hatin dalaqandin. Ala KT, a li pêşîya Lîseyê dalaqandîbû xwarve hate hilkişandin û li şuna wê ala ERNK hat dalaqandin.

● Roja 21'ê Tirmihê 1985'an, dîsa eynî komik li Doxubeyazîdê, êrişî Tabura cenderman –bi navê Suphankir. Leşkerek hat kuştin, gelek jî brîndar ketin. Dijmin, daku ve bûyerê biniximînê, propaxende kir ku şerekî

Bêbextîya Ku Li Dêrsimê Zinde Kirina Wê Tê Xwestin Derfeta Jîyanê Peyda Nake

Gava bi destpêka Gava Buharê pêde, li Dêrsimê li dijî avahîya sîxur û bihevrexebatkaran kiryarên biserketî tên bikaranîn, talîya êrîşên li ser qereqolên cenderman û polîsan jî, mêtinger derbên pir gran digrin. Lewma kolonyalîst ji xebatên xwe li vê heremê behtir zêde dikin û dixwazin tora sîxur û glîkaran ji nûhve de birêvebibin.

Ev xebatên ku li Dêrsimê û li navçên Dêrsimê tên lezandin, jê re keftûlaftin ku, bikaribin tekoşîna me a rizgarîya netewî bidin rewestandin. Kelîya ji hêlekê cahşên xwe, yên ku ji xwe re kirine, ditevgirênin, ji hêla din jî hêzên arteşên xwe rastûrast bikartênin, dakû encamên serkeftinî bidest bênin. Li dijî van xebatên dijmin, şervanên HRK jî xwe bi hostayî û bi xurtî didin bîzavdan û li derfetên şoreşgerî digerin. Tekoşerên HRK di mihên Tirmih û Tebaxê de gelek kiryar li dijî xebat û avahîya sîxuran pêkanîn. Derbên pir gran li wan xistin û daxwazên dijmin bêbin kirin.

Nivê miha Tirmihê de, êrişek li dijî qereqola Ovacik qewimî. Domana êrîşê de partîzan xusar negirtin, belê gelek kuştiyên ji dijmin hene. Yekitîya ku divê qereqolê de bicih bibû, operasyonên li dora navça Ovacik dimeşand. Lewma êrîşa li dijî vê qereqolê, ji hêla gel hat pîrozkirin. Meriv dikare bêje ku, ev qereqol, bibû naveroka pîkolî û zilmê. Rojbiroj leşkerên li vira dihatin zêdekirin. Yekitîkî ku bi azînên taybetî hatîye perwendekirin jî li vir dima, û tu zilm û pîkolî nemabû ku li gel nekiribûn. Heke pêşketina xebatên şoreşger bêtin û bihatan xwestin, giringe û giringbû ku meriv êrîşî vê qereqolê bike û bikiriba.

Bi êrîşa ku bi yek derbê pêkhat, şoreşgeran firsend nedan ku leşker bêne serxwe. Şoreşgeran duhev berên xwe peqandin û tê gotin ku divî şerî de, nêzîkî 20 leşkeran hatine kuştin û hejmareke bilind jî brîndar ketine. Hêza partîzanan dawîya kiryarê de, dest danî ser çekên leşkeran û serleşkerek û serbazek jî bixwe re brine. Şoreşgeran piştî şîret li derheqê pîkolîya li ser gel, li van hêsîran kirin, wanan dîsa berdane. Bi şertê ku dîsa zilmê li gel nekin, hatine berdan.

Hêj mêtinger vê brîna xwe nepêçabûn, kiryarek din li dora Ovacikê, ji hêla şoreşgeran çêbû. 20 partîzanên çekdar belavok belavkirin, duruşme bangkirin û raberîk pêkanîn. Ve kiryarê de, sîxurek jî bi destê partîzanan hat kuştin.

Miha Tebaxê de jî hin kiryarî pêkhatin. Li gundekî Dêrsimê du sîxur hatin cezakirin û keyê gundê Teşnêkê hat kuştin. Mîna em tê gihiştnê, domana kiryarên miha Tebaxê de behtirî 10 sîxur û glîkar hatine kuştin.

Weke ilmê me pê ketê, tê gotin ku bavê bêbext Yildirim Merkît ku di girtîgahan de serkêşîya "Rêkxistana Kemalîstên Ciwan" dike, ji ber ku ew ji weke kurê xwe sîxur bû, hatîye kuştin. Bavê Yildirim Merkît, xebat dikir ku bihevrexebatkarî û cahşîtî bi rê ve bibe. Ev sîxur û xulamê mêtingeran, taybetî demên vê pêlê de, karûbarên xwe yên bêbextî lezandibû. Hin kesên xulam li dora xwe civandibû û zorbazî li gel dikir, an jî dibû sedema girtina pir kesan. Ev kesên ku bilî çend-çar gotina şoreşgeran dev ji xebatên xwe yên bêbext bernedan, bûn hedefên şoreşgeran. Talîya kiryarekê li dijî wan, li kêleka Alî Merkît 5 keyên ku bi sîxurîyên xwe bi navûdeng bûn, hatin kuştin.

Dîsa duxûyan dibe ku, hefta pêşemîn a miha Êlûnê de jî êrişek li ser qereqola Nazîmîye li Dêrsimê pêkhatîye. Mêtingeran ji mêj hêzên xwe yên leşkerî li vira qewwet dikiran û bi çekên nûjen dikemilandin. Ev kiryara li vir pêkhatî, kofbûn û sistîya ordîya KT carek din zelal danî pêşîya çavan. Li dora vê qereqolê koz hatibûn kolandin. Leşker şev û roj nobet digirtan. Mêtinger bawer dikiran ku, êrişek li dijî ve qereqolê nederfete.

Lewma, ger leşker û ger serleşkerên li vira xwe parastî hisap dikiran û digotin gel; "*Apocî nawêrin xwe nêzîkî vê qereqolê bikin.*" Serekê qereqolê, rojên pêşemîn a miha Êlûnê de parastina vir hêj ji xurt kiribû. Serleşker digot leşkerên xwe; "*çi dibe çi nabe, nedîyare ku wê Apocî çi bikin!*" û bivî avahî li derheqê êrîşekî şoreşgeran, şîret li wan dikir, dakû çavên xwe vekrî bihêlin û bala xwe kombikin. Leşkerên li vir, ji ber kiryarên li mihên Tirmih û Tebaxê de, baş dizanîn ku, wê rojek dora wan jî, wê bêtin. Belê ji ber ku xwe baş parastibûn û dora qereqolê çeper kiribûn, bawer nedikiran ku wê dora wan zu bêtin, û li gora vê hazirîyên xwe dikiran.

Şevekê tirsa wan bi serê wan de hat. Yekitîkî partîzanan bi dizî tê dora qereqolê û xwe bicih dike. Bi peqîna roketan, narîncok û berikan dengeke bilind belav dibe. Pêşî leşkerên natirvan tên kuştin, paşê serokê qereqolê û leşkerên din. Partîzan dest datînin li ser hemû çek û berikan. Çekên ku nekarin bi xwe re bibin an hilgirin, tune dikin. Bêxusar û hundabûn vedigerin parêzgahên xwe. Domana êrîşê de, gelek leşkerên ku bizdabûn, çekên xwe avêtin û xwe veşartibûn. Ev yek şanî dide ku "Mehmetçîkên Qehraman" yên ordiya Tirk, biqasî çekên xwe bavêjin û xwe veşêrin "Qehremanin!"

bi xeletî dinav leşkeran derketîye. Lê belê ji ber ku gel bingeha rûdanê dizanî, ji binî tesîr ji propaxendên wan negirt.

● Ji ber xebatên me yên şoreşger li dora çiyayê Ararat, dijmin, gundîyên ku çûbûn zozanan bi zorê daxiste deştê. Armancên wan ev bû ku, şoreşgeran ji gel qutbikin û bê alîkarî bihêlin, dakû bi hesanî wanan bigrin. Mêtingeran, sedema daketina gundîyan ji zozanan û anîna wan li deştê xwestin şoreşgeran şanîbidin. Lê gel, ji ber ku rewş baş dizanî, bawerî bi wan neanî û behtir piştgirtina şoreşgeran dike.

● Roja 8'ê Tebaxê 1985'an li Doxubeyazîdê şerek di mabeyna şervanên HRK û hêzên dijminan derket. Şer rojek domkir. Vî şerî de tekoşerên HRK tu xusar negirtin. Belê hêzên dijmin xusarên pir mezin girtine. Gelê hêlê, ku şer ji nêzîk şopand, dibêje ku 6 mirî û 10 brîndarên dijmin hene. Rojek dure, dijmin mirî û brîndarên xwe bi helîqopterekê ji vir dûr dike. Ev berxwedana serfîraz, tirsekî kur di nav refên leşkeran de afirandîye û bawerîya gel li derheqê tekoşînê zexmtir kirîye. Dîsa, hin bêbext û sîxurên li bajêr, ji ber vê rûdanê bi tirs ji bajêr revîne û herem berdidin.

Xebatên me yên şoreşger herroj behtir xurtdibin û pêşvediçin...

Bi Slavên Şoreşgerî
15'ê Tebaxê 1985
Koma Propaxenda Çekdarî
A Akîf YİLMAZ

Li Bozova Heyf Li Erdê Nema:
9 Serleşkerên Mêtingeran Ketin Ber Fîşekan

Mêtingerên ku dawîya miha Tebaxê, ji ber tetbîqata Semih Sancar hêzên leşkerî yên nuh anîn navça Bozova bajarê Ruhayê (Urfa), dixwestin hêz û hîma xwe şanî gel bikin. Gava bin navê tetbîqatê provên qirkirina gelê me dikiran û xwestin wûsa gelê me bitirsênin, pêre jî armanc dikiran ku hilma berxwedana miha Gûlanê ê mezîn jî bişkênin. Lewma hêz û yekitîyên xwe yên hilbijartî anîn garnizonekî li Bozova, ku ji bo demekî derbas bibe, avakiribûn.

Hêzên ku dawîya miha Tebaxê xwe li Bozova bicih kirin, piştî çend rojan dest bi operasyonên leşkerî kirin. Destpêkirin ku rewşeke tirsê di nav refên gel de bicih bikin. Belê hemû azînên bikarhatin tu encam bidest wan ve neanîn û hêrs û gra gel li dijî wan behtir bilind bû.

Di rojên pêşin yên miha Êlûnê de, şoreşgeran êrîşek brin ser garnîzona ku dora wê bi telîsên qumê hatibû zivirandin û li dora wê koz hatibûn kolan. Ev kiryara ku di demekî de pêkhat ku mêtinger dixwestin morala xwe ji nuh ve dirust bikin û dest bi kuştin û êrîşen nuh bikin; morala artêşê xwar ve kişand. Şanî dijminan da ku berxwedana şoreşger tucaran nikare bê fetisandin û şkandin.

Hêjmareke blind ji leşkerên hêzên dijmin ku bi çekên nujen xwe kemilandibûn, li garnîzonê diman. Talîya êrîşa komekî ji partîzanan li dijî vê garnîzonê, gelek leşker hatine kuştin, an ji brîndar ketine. Bilî vê jî, gelek leşker û serleşker ketin destê şoreşgeran. 9 serleşkerên di nav hêsîran de, ku di vê heremê de qirkirin û pîkolî rastûrast bixwe dimeşandin û nunerîya "daîra herba xususî" dikiran, bi biryara gel hatin kuştin. Şoreşgeran wan dan ber fîşekan.

Ev kiryar dilşahîkî bilind di nav gelê dorhêlê afirand. Bivî avahî heyfa 5 partîzanên PKK jî ku miha Gulanê de li vir ronakrewan bibûn hat hildan. Xwîna şehîdan li erdê nema. Di demekî de ku mêtinger digotin; *"dîsa nikarin bên vira. Binêrin dewleta me pir xurte"* hêzên wan yên hilbijartîtirîn derbên grantir girtin. Ev derbên ku li hêzên hilbijartî ketin, xurtbûna hêzên berxwedanê jî datînin holê. Bivê bûyerê diyar dibe ku, heyfa her rêheval û hogirê me, ku bi bêbextî hatin kuştin, bin kîjan hoyî be bira be, wê bê hildan.

Ala berxwedanî ku rêheval û hogirên Hacî, Bawer, Xidir, Faik û Mehmet berbijor kiribûn, îro dest hevalên wan yên tekoşînê di bilindahîyan de pêl dide. Hevalên ku bi emrê wan ji bo berdewamkirina şer, ceng dikin, derbên nuh û gran li mêtingeran dixin. Ala berxwedanê bivî rengi bi serfîrazî bilind dikin. Berwedana ku bi kiryarên heyfhildanê wê bê domandin, hata Kurdistaneke serbixwe û aza avabibe wê berdewam bikin. Şerê ji bo Kurdistaneke serbixwe û aza, ku hogirên welatê me xwîna xwe jê re dan rijandin, bê sekin û betlanî wê dombike.



Li Mêrdîn, Hezex (Îdil) û Cizîrê Derbên Pêwist Li Hêzên Dijmin Ketin

Li gor agahîyên ketin destê me, herçuqasî ev agahî nedorfirehin jî, duxûyan dibe ku hin êriş, serî de tugaya Merdînê, li dijî qereqolên dora bajarê Cizîrê birêketine. Şoreşgeran, gelek kiryar û êrîş brine ser sazumanên mêtingeran, li gundên û navça Cizîrê.

Domana kiryara ku mêjuya 30'ê Tebaxê li dijî tugaya Mêrdînê pêkhat de, peşmergan tu xusar negirtine. Tê gotin ku mêtingeran, derbên pir gran û xedar girtine.

Di eynî mejûyê de êrişek çu ser qereqolekê li dora Hezexê (Îdilê) jî. Li gundê Selekunê, hêzên operasyon dimêşandin ji xwe re qemp vegirtibûn. Şoreşgeran cepxana leşkeran zeftkirine û dest danîne li ser hemû çekên serbazan.

Li gundê Baziftê dora Cizîrê, du leşker hêsîr ketin destê şoreşgeran. Piştî ku dest li ser çekên wan hatîye danîn, dîsa hatine berdan. Em pê hesîyan ku herdu leşker neçûne yekitîyên xwe û firar kirine.

Rojên 15 û 16'ê Tirmihê de gelek kiryarên şoreşgerî li navça bajarê Cizîrê birêketine. Rûdanên ku bi dalaqandina penqertekî bi narîncok di nivê bajêr de, destpêkirin, bi avêtina li ser qereqolan, bi numayişan û belavkirina belavokan berdewamkirine. Domana êrîşa li ser qereqolê de, gava serleşkerek (yuzbaşî) û serbozek hatin kuştin, tê gotin ku gelek leşkerên din jî brindar ketine.

Weke ku ilmê me pê ketê, tê gotin ku şoreşgeran êrişek birine ser qereqoleke li dora navça Stewrê (Savur) li bajarê Merdînê jî. Heye gelek leşker miribin û gelek ji brîndar ketibin. Piştî van kiryarên şoreşger, garanên ordîya mêtinger ketine nav tirs û bizdaneke kur. Ji tirsan êdi nizanin çi bikin û çawa bikin!

DERÎYÊ ZİMANÎ

Amadekar Cankurd

Homêr û Nazê

Rojek ji rojên havînê, hevalên Homêr û Nazê çûbûn ber avê, hindek bo masîvaniyê û hindek bo avçemyê di ava çemê ber gundê wan de. Xudanên Homêr û Nazê jî derketibûn nava zêvîyan. Nazê li ser sewkiyê deng li Homêr kir, û got:

- Were bal min, em hevre bixwênin.

Homêr got:

- Emê herin bo alîkarîya dîya Xatê bikin. Ew pîr bûye û nema bi tenê xwe dikane karekî bike. Xatê çûye gundê dîya xwe, û kurê wê jî ne li male.

Homêr berve Nazê hat, wê li hawîr xwe niherî û bi dizî pirskir:

- Kurê wê kuve çûye?

Homêr bi nermî li wê vegerand:

- Kurê wê çûye nav Hêzên Rizgarîya Kurdistan.

- Ma tuyê nola wî biçî, bibî pêşmerge?!

- Ezê biçim, wê gelek xortên din biçin. Lê ji me re dibêjin: "Hûn zaro ne. Bixwênin! fêrbibin! ta ku hûn bi zanayî şerê dijminê xwe bikin."

Nazo, li çiya niherî û got:

- Min bihîst, ku gelek jin û keç di nav pêşmergan de hene.

Homêr bi dilgermî got:

- Ma çima na? Şêr şêre, çi jine, çi mêre.

Nazê bi hêvî gote wî:

- Ger ez hindekî dî mezinbama, ezê biçûm çiya, minê şer bikira bo Kurdistanê.

- Heya wê demê, divê em xwe bi zanînê xurt bikin, divê em alîkariya şoreşgeran bikin, û divê em alîkariya mirovên dora xwe bikin.

- Ez her alîkariya dîya xwe û hevseyên xwe (cîranên xwe) dikim.

Homêr got; û mîna mamhosteyekî bi dest û lepan axifî:

- Ew ne bese. Divê tevza bijîn (bi ortaxî), divê li hev bipirsin, ji hev re baş bin, yekdest bin û ji hev hezkin mîna bira. Bê hezkirin em nagihînin armanca xwe.

- De başe kuro! Ka em her rojekê alîkarîya pîrejinekê an pîremêrekî bikin.

- Em ji karê baş namînin, emê niha herin bal dîya Xatê. Homêr û Nazê bi hevre çûn, di dilên wan hêvîyeke mezin bi welat û mirovê Kurd.

***

Di hêjmara çûyî de me demen Kurdî ji alîyê rêzimanî ve xweya kirin û niha emê çendek pişkên bingehîn ji yên sazber û ji yên guhber bidin ber deman!

Hat:
Ez hatim   Em hatin.
Tu hatî   Hûn hatin.
Ew hat   Ewan hatin.

Hebû:
Ez hebûm   Em hebûn.
Tu hebûyî   Hûn hebun.
Ew hebû   Ewan hebûn.

Bû:
Ez bûm   Em bûn.
Tu bûyî   Hûn bûn.
Ew bû   Ewan bûn.

Ket:
Ez ketim   Em ketin.
Tu ketî   Hûn ketin.
Ew ket   Ewan ketin.

Kir:
Min kir   Me kir.
Te kir   We kir.
Wî kir   Wan kir.

(Ev di buhêrkê de bû)

Hatibû:
Ez hatibûm   Em hatibûn.
Tu hatibû   Hûn hatibûn.
Ew hatibû   Ewan hatibûn.

Hebû:
Ez hebûm   Em hebûn.
Tu hebû   Hûn hebûn.
Ew hebûn   Ewan hebûn.

Bûbû:
Ez bûbûm   Em bûbûn.
Tu bûbû   Hûn bûbûn.
Ew bûbû   Ewan bûbûn.

Dîtî bû (dîtibû):
Min dîtibû   e dîtibûn.
Te dîtibû   e dîtibûn.
Wî dîtibû   an dîtibûn.

Ketî bû (ketibû):
Ez ketibûm   Em ketibûn.
Tu ketibû   Hûn ketibûn.
Ew ketibû   Ewan ketibûn.

(Ev di dûr buhêrkê de bû)

Kirî bû (kiribû):
Min kiribû   Me kiribûn.
Te kiribû   We kiribûn.
Wî kiribû   Wan kiribûn.

Hatîye:
Ez hatime   Em hatine.
Tu hatîy   Hûn hatîne.
Ew hatîye   Ewan hatine.

Bûye:
Ez bûme   Em bûne.
Tu bûyî   Hûn bûne.
Ew bûye   Ewan bûne.

Hebûye:
Ez hebûme   Em hebûne.
Tu hebûyî   Hûn hebûne.
Ew hebûye   Ewan hebûne.

Dîtîye:
Min dîtîye   Me dîtîye.
Te dîtîye   We dîtîye.
Wî dîtîye   Wan dîtîye.

Ketîye:
Ez ketime   Em ketine.
Tu ketîyî   Hûn ketine.
Ew ketîye   Ewan ketine.

(Ev di berê-rabûye de).

Kirîye:
Min kirîye   Me kirîye.
Te kirîye   We kirîye.
Wî kirîye   Wan kirîye.

(Pîşkê diyar û ê nediyar).

Em dibêjin: Comerd dar şikand.

Û em dibêjin: Dar hat şikandin.
Kun çiran (çiriyan)
Rûn rijan (rijiyan)
Stêrk pijiqan

Amraziyêd nediyar (gum) evin:

E yek ek êd id in ên yekî her kes kesek tu pir zor gelê hîn hinek merov hemû hemîkes tenê herkes, tukes...

Gava em dibêjin: Yek hat.

Em nizanin kî hat, ew merov gum e (nediyare). Û gava em kijan pirtikê ji van ên jor têxînin ciyê (yek) dîsa em nizanin merov kiye, wek:

Zorkes hatin mala me êd hatine mala me, nan xwarin (dîsa nediyare kê nan li mala me xwarîye).

Merovek hate mala me. (Em nizanin ew merov kiye, û wa pirtika ek ya ku ketiye dawiya merov ji me re tişt xweya nekir.

1- Pîşkê destpêkirinê:

Ev rengê pişkê bi vê gotinê tê.
(Dikin, dike, dikim, bike, bikin).
(Bikim, kir, kirin.).
Û bi hatina (ku) di pê wan re, wek:
Ez dikim ku herim.
Tu dikî ku herî.
Ew dike ku here.
Em dikin ku herin.
Hûn dikin ku herin.
Ewan dikin ku herin.
Di zimanê gelêrî de, bê (ku) tê.
Gotin, wek:
Ez dikim herim.
Em dikin herin.

2- Pîşkê arîkar:

Wî dil kir   Wî dil nekir.
(Bi hatina pîşkê kir, gotin hate fêmkirin).
Emê xurt bin   Ew xurt bû.
«Bi hatina pişkê bû (ji bûyîn) hate fêmkirin»



Bulgaristan Halkının Zaferini Ülkemizde Sömürgeciliğe ve Faşizme Karşı Şanlı Bir Mücadele Yükselterek Güçlendiriyoruz

9 Eylül 1945 günü Avrupa'nın kuzey-doğusunda yeni bir halk iktidarı doğdu.

Kurulan bu iktidar, Bulgaristan Komünist Partisinin önderliğindeki Vatan Cephesinin uzun yıllar faşizme ve gerici krallık rejimine karşı verdiği şanlı bir mücadeleyle kazanılan Bulgaristan Demokratik Halk İktidarıydı.

Bulgaristan halkı daha 1900'lerde modern temellerde kurulan proleter bir önderliğe kavuşmakla, sömürü ve baskı düzeninden kurtulma şansını elde eden ve bu dönemden itibaren devrimci mücadeleye atılan bir halktır. Gerici çarlık yönetiminin baskıcı, geri ve feodal çağa ait uygulamaları altında yüzyıllar boyu ezilen Bulgaristan işçi sınıfı böyle bir önderliğe kavuştuğu günden itibaren hızla bu saflarda birleşmeye ve Marksizmin verdiği sınıf bilinciyle mücadele etmeye başlamıştır. Yine aynı dönemde çeşitli örgütlerin saflarında bütünleşmeye başlayan diğer ezilen sınıf ve tabakalar da düzene karşı güçlü bir muhalefet oluşturmaya başlamışlardı.

Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisinin, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar arasında yürüttüğü çalışmalar hızla eyleme dönüşerek 1920'lerde ülkeyi tam bir ayaklanmanın eşiğine getirdi. Halk çoğu bölgelerde kendiliğinden devlet memurlarına ve yönetimin kurumlarına saldırmaya, kırsal kesimde küçük çekirdekler biçiminde partizan birlikleri oluşmaya başlıyordu. Bu yoğun muhalefet ortamında 1919 Mayısında yapılan Parti Kurultayında ismini değiştirerek Bulgaristan Komünist Partisi olan öncü güç, bir toplantı yaparak ayaklanma tarihini belirledi. Ne var ki, 23 Eylül 1923'te yapılan ayaklanma kitlesel olmasına rağmen gerekli ittifakların yaratılmamış olması ve bir takım iç nedenlerle başarıya ulaşamadan bastırıldı.

Ayaklanmanın bastırılmasının ardından ülke komünistleri büyük bölümü tutuklanırken, birçoğu da yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. 1923'ten 30'lar sonrası yıllara kadar tam bir devlet terörü estiren faşist yönetim, 30'lar sonrası giderek diğer faşist devletlerle işbirliğine yönelmeye ve muhalefeti tümden ortadan kaldırmak için tedbirler geliştirmeye başladı. Bu dönemde Almanya, İtalya ve İspanya'da da iktidara gelen faşizm giderek tüm Avrupa'yı sarmaya, etkisine almaya başlıyordu. Dünya tekellerinin büyük bir kriz yaşadığı ve çelişkilerin had safhaya geldiği bu dönemde bir dünya savaşının çıkması an meselesi olmuştu.

Dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği'nde ise sosyalizmin hızla inşa edilerek, dünya proletaryası ve ezilen halklarının güvence kaynağı haline gelmesi emperyalistleri rahatsız eden en önemli husus olmuştu. 1935'lere gelindiğinde dünya halkları için ciddi bir tehlike haline gelen faşizme karşı, III. Enternasyonalin önderliğinde yoğun bir mücadele başlatıldı. Enternasyonalde önemli görevler üstlenen Bulgaristan halkının önderlerinden G. Dimitrov, yıllarca sürdürdüğü çalışmalarıyla gerek kendi ülkesinin gerekse de diğer ülkelerin proleterlerini Faşizme Karşı Birleşik Cephenin ortak programı etrafında mücadeleye seferber etmede önemi bir rol oynadı.

Hazırlıklarını tamamlayan Alman ve diğer faşist yönetimler 1939'da saldırıya geçerek II. dünya savaşını başlattılar. Bu faşist yönetimlere en büyük desteklerden biri de, Bulgaristan'daki faşist yönetim tarafından verilmekteydi. Bulgar halkının da şiddetle karşı koymasına rağmen faşizmin kara pençesi her gün bir adım daha ilerleyip halkların kanından kan gölleri oluşturmaya devam ediyordu. Avrupa genelinde açılan savaş cephelerinde zafer kazanarak hızla doğuya yönelen Alman faşistleri, Macaristan, Polonya ve Çekoslavakya'yı işgal ettikten sonra Bulgaristan ve Yunanistan'a, oradan da Romanya'ya girmişti.

1940'larda başlayan bu işgal süresi boyunca doğu Avrupa halkları eşsiz bir mücadele vermiş, faşizmin güdümüne girmemek için kahramanca çarpışmışlardı. Almanların sosyalizmin anavatanı Sovyetler Birliği'ne saldırarak tüm gücüyle buraya yönelmesi üzerine, Faşizme Karşı Birleşik Cephenin emriyle tüm dünya halkları direnişe geçmişlerdi. 1942'de açıklanan bir programla kurulan Bulgaristan Vatan Cephesi de Kominternin talimatı üzerine harekete geçerek, Bulgaristan'ı faşizme karşı verilen mücadelenin en görkemli kalesi haline getirdi.

1920'lerden itibaren verilen mücadele, bu dönemde doruğa çıkarıldı. G. Dimitrov'un ülke dışındaki çabaları ve Kominternin bizzat yönlendirmesiyle güçlü bir Partizan Savaşı başlatılmış, Alman faşist işgalcileri adım adım Bulgaristan topraklarından kovulmaya başlanmıştı. Bulgar halkı, gerçek kurtuluşa, özgür ve mutlu bir yaşama ancak faşizmin yenilgiye uğratılmasıyla ulaşabileceğini kavrayarak öncüsüne sarılmış; işçisi, köylüsü, esnafı, memuru ve hatta milli burjuvazisiyle tüm sınıf ve tabakaları, Vatan Cephesinin programında belirlenen acil görevleri yerine getirmek için silaha sarılmıştı. Bulgar halkının, ordusunun ve yurtsever aydınlarının en büyük görevinin bu tarihi anda Bulgaristan'ı kurtarmak için güçlü bir Vatan Cephesinde birleşmesi olduğunu vurgulayan program, gelecekteki halk iktidarının da temeli olmuştur.

Bulgar halkının görkemli direniş ve kahramanlık efsaneleriyle dolu olan mücadele tarihi, asıl önemini, faşizme karşı verilen savaşımında bulan ve dünya halklarının saygı ve minnetine haklı olarak layık olan bir tarihtir. Halkımızın da diğer halklar gibi sayısız dersler çıkaracağı bu mücadele ve cephe deneyimi, etkinliğini sosyalizmin nihai zaferine kadar hissettirecektir.

Ülkemiz Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi de tarihin en barbar ve gerici; çağın faşist yönetimine karşı geliştirilen bir mücadele olduğundan diğer halkların yaşadığı mücadele pratiklerine sonuna kadar sahip çıkarak, savaşımımızı çok yönlü olarak silahlandırmak temel görevlerimiz arasındadır. Ve bugün Kürdistan 'da da tüm ulusu kapsayacak bir Ulusal Kurtuluş Cephesi kurulmuştur. Aynı zamanda Türkiye halkı ile faşizme karşı kurulan ortak mücadele Cephesi de çalışmalarına devam etmektedir. Bu her iki cephenin güçlü bir dayanışma içine girerek yükselteceği mücadele sömürgeci faşist Türk yönetimini de, mirasını devraldığı Hitler, Mussolini, Franko ve diğer faşist yönetimlerinin gittiği yere gönderebilecektir.

Bugün sosyalizmi kendi ülkelerinde inşa eden birçok halk, ve Bulgaristan halkı, bu seviyeye gelebilmek için nasıl ki onyıllarca sıcak savaşım içinde kalmışlarsa ve haklı olarak tarihin bir evresine damgasını vurmuşlarsa, mazlum Kürdistan halkı da yüzyılların sömürgesi olan ülkemizi bağımsızlığa ulaştırmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacak, gerekirse oluk oluk kan akıtacak, ama dünya özgür halkları ailesine isimini şerefle yazdıracaktır.